

Jean Bricaud

**Τα πρώτα στοιχεία
Εσωτερισμού**

Μετάφραση: Π. Λιβιεράτος ^(c)

Jean (ή Joanny) Baptiste Bricaud

«Τα πρώτα στοιχεία Εσωτερισμού»

«Premiers éléments d'occultisme»

Μετάφραση: Παναγιώτης Λιβιεράτος (c) 2023

e-mail: plivieratos@live.com

«Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος του μεταφραστή».

Το παρόν δεν πωλείται.

Διατίθεται δωρεάν

www.misraimmemphis.com.gr

Εκτυπώθηκε για χρήση εκπαιδευτικών σχετικών συναντήσεων.

Πρόλογος του μεταφραστή

Ο πρωτότυπος τίτλος του βιβλίου είναι «Premiers éléments d'occultisme» το οποίο μεταφραζόμενο κατά λέξη θα ήταν «τα πρώτα στοιχεία Αποκρυφισμού». Την εποχή όμως που γράφτηκε το βιβλίο (1904 (Εκδόσεις Durville) ο όρος «Αποκρυφισμός» χρησιμοποιούταν γενικά για τον Εσωτερισμό και ιδιαίτερος τον πρακτικό Εσωτερισμό. Στις ημέρες μας πολλοί συγγραφείς τον συνδέουν κυρίως με ιδιοτελείς χειρισμούς αόρατων δυνάμεων, δηλαδή πρακτικές που έχουν ως σκοπό την εξυπηρέτηση προσωπικών συμφερόντων, αντί του Θείου σχεδίου. Άλλοι συγγραφείς, τον χρησιμοποίησαν ουδέτερα (δηλαδή για πρακτικές που χαρακτηρίζονται ως ιδιοτελείς ή ανιδιοτελείς αναλόγων των προθέσεων των πράξεων) και άλλοι θετικά, όπως στο ανά χείρας βιβλίο στο οποίο θα τον συναντήσουμε ταυτιζόμενο σχεδόν με τον όρο «Εσωτερισμός».

Από τότε που υπάρχει ο άνθρωπος, αναζητά τρόπους να επικοινωνήσει, να κατανοήσει και να έρθει σε επαφή με την υπέρτατη Δημιουργική δύναμη που αποκαλείται «Θεός». Η επαφή αυτή δεν έχει ποτέ της χαρακτηριστικά ορατά ούτε μετρήσιμα. Παραμένει ένας διάλογος με τη πηγή μας, μία κατανόηση του έργου της Δημιουργίας και των σκοπών της, χωρίς όμως να περνά από τα φίλτρα της ορατής και αποδειξιμής επιστημονικής έρευνας. Γιαυτό και δεν μεταβιβάζεται, γιαυτό και παραμένει «μυστικός».

Ο Εσωτερισμός, ήταν επιστήμη των αρχαίων και θα είναι και των αυριανών.

Ο συγγραφέας, μετά από μία ιστορική αναδρομή στις οργανώσεις που υπηρέτησαν το θεσμό, μας εκθέτει αυστηρά και χωρίς περιττά στοιχεία τις βασικές αρχές της επιστήμης αυτής.

Η μετάφραση του βιβλίου έγινε από την Ιταλική εμπλουτισμένη μετάφρασή του 1922 από τον επίσης Εσωτεριστή Pietro Bornia, ο οποίος έθεσε σε παρένθεση {} αρκετά επεξηγηματικά στοιχεία που θα βοηθήσουν τον αναγνώστη του έργου.

Παναγιώτης Λιβιεράτος
Αθήνα 2023

II. ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

Τί είναι ο Εσωτερισμός;

Δύο απαντήσεις έρχονται στο προσκήνιο για αυτό το ερώτημα. Μία του πλήθους και μία του κλήρου. Για το πλήθος που δεν γνωρίζει, ο Εσωτερισμός προτείνει μαγγανείες, διαβόλους και φαντάσματα. Για τους ιερείς, η λέξη Εσωτερισμός υποδεικνύει από μόνη της τη σημασία της: Η λέξη «occultisme» προέρχεται από την λέξη «occulte» που σημαίνει «κρυφό». Εξ αυτού οι ιερείς συμπεραίνουν γενικά ότι οι Εσωτεριστές έχουν «κρυφές πρακτικές που τείνουν στο να κάνουν να γεννηθούν τα μυστήρια του παγανισμού» (Βλ: «*Το εξάιρετο Θείο και το εξάιρετο διαβολικό*» του Β.Μ. Maréchaux, Βενεδικτίνου του Τάγματος της Παναγίας του Όρους Olivet¹).

Και οι δύο αυτοί ορισμοί είναι λανθασμένοι. Εάν θελήσουμε να ορίσουμε τον Εσωτερισμό, με μία μόνη λέξη θα πούμε ότι αυτός ο όρος χρησιμεύει για να προσδιορίσει αυτό που είναι άγνωστο, αυτό που είναι συνεπώς κρυμμένο από το πλήθος. Για τον αδαή, η φυσική, η χημεία, η αστρονομία, με μία λέξη όλες οι επιστήμες, είναι Εσωτερισμός. Όμως ο όρος «Εσωτερισμός» έχει μία ερμηνεία πολύ πιο υψηλή. Ορίζεται πράγματι η μελέτη εκείνων των φαινομένων τα οποία δεν δύναται να γίνουν αντιληπτά από τις φυσικές μας αισθήσεις, και τα οποία γίνονται κατανοητά και αντικείμενο μελέτης δια μέσου των υπερφυσικών μας αισθήσεων, τις οποίες ο Παράκελσος² ονόμασε «έκτη αρχή». (Ονομάζεται και «έκτη αίσθηση», μαντική ικανότητα, και είναι ακριβώς μία αίσθηση υπερφυσική).

Με άλλα λόγια αυτό σημαίνει ότι ο Εσωτερισμός διδάσκει όχι αυτό που υποδεικνύεται ότι είναι ο άνθρωπος και η φύση αλλά αυτό που εί-

¹ ΣτΜ: Οι Olivetans, επίσημα γνωστοί ως το Τάγμα της Παναγίας του Όρους Olivet, είναι ένα μοναστικό τάγμα. Ιδρύθηκαν το 1313.

² ΣτΜ: Ο Θεόφραστος Παράκελσος ήταν ένας από τους μεγαλύτερους αλχημιστές, αστρολόγους, και αποκρυφιστές όλων των εποχών και μία από τις φωτεινότερες διάνοιες στην ιστορία του ανθρώπινου πνεύματος. Το πραγματικό του όνομα ήταν Θεόφραστος Μπόμμιαστ φον Χοενχάιμ. Ήταν ακόμα γνωστός με το εκλατινισμένο ψευδώνυμο Theophrastus Philippus Aureolus Bombastus von Hohenheim. Υπήρξε πανεπιστήμων και συγχρόνως θεμελιωτής της ομοιοπαθητικής. Μάλιστα ήταν τέτοια η προσφορά του, ώστε το 1993 πολλές Αμερικανικές και Ευρωπαϊκές Ιατρικές σχολές, προέβησαν σε επετειακές εκδηλώσεις για τα 500 χρόνια από τον θάνατό του το 1541.

να στην πραγματικότητα. Ο σκοπός του είναι επομένως να δώσει μία λύση στα μεγάλα προβλήματα που μας ταλανίζουν δηλαδή: Θεός, Καλό, Κακό, ορατός και άρατος κόσμος, άνθρωπος, η ανθρώπινη ψυχή και ο προορισμός της³.

{Ο Εσωτερισμός ίσταται στο ενδιάμεσο μεταξύ Επιστήμης και Θρησκείας. Η Επιστήμη είναι θετική, η Θρησκεία αποφατική⁴. Ο Εσωτερισμός είναι ουδέτερος και εξισορροπιστής. Η Επιστήμη καλλιεργείται με τη νόηση. Η Θρησκεία έχει ως βάση τη καρδιά. Ο Εσωτερισμός είναι η Ιερή επιστήμη, ή η επιστήμη των επιστημών, η οποία εξερευνά με τη νόηση και την καρδιά}.

Ο Εσωτερισμός αναδύεται από την πλέον μακρυνή αρχαιότητα (*Ινδιάνοι, Χαλδαίοι, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι, Εβραίοι, Πέρσες, Κέλτες, Έλληνες, Ρωμαίοι*). Όμως η λέξη «Εσωτερισμός» χρονολογείται στον Μεσαίωνα. Πριν από αυτό, υπήρχε μία διδασκαλία κρυφή, εμπιστευτική, σε σύγκριση με τις άλλες κοινές διδασκαλίες, τις δημόσιες που ονομαζόντουσαν εξωτερισμός⁵. Ο όρος «Εσωτερισμός» προέρχεται από την αντίστοιχη Ελληνική λέξη όπου το «έσω» σηματοδοτεί το «μέσα», δηλαδή σημαίνει «εσωτερική διδασκαλία». Αντίστοιχα η λέξη «Εξωτερισμός» προέρχεται από το «έξω» και γιαυτό η λέξη υποψεικνύει την «εξωτερική διδασκαλία». Σε αυτούς τους όρους αντιστοιχούν, όσον αφορά τις διδασκαλίες, οι λέξεις «δημόσιο» ή «ειδικό» και «κατώτερο» ή «ανώτερο». {Η Αλεξανδρινή Σχολή, ή Σχολή της Αλεξάνδρειας της

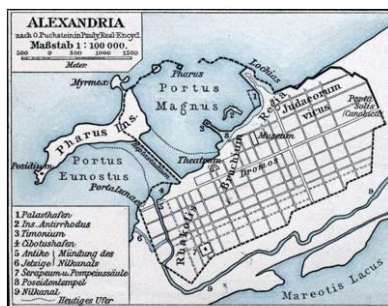
³ ΣτΜ: Στην επίπλαστη και ψευδεπίγραφη διαμάχη Επιστήμης και Εσωτερισμού, ή Επιστήμης και Πνευματικότητας, η απάντηση που δίνει όποιος δεν μπαίνει στην παγίδα αυτής της «σκόπιμης» διαμάχης είναι: «Η Επιστήμη κάνει τη επίγεια υλική ζωή μας καλύτερη και ανετότερη. Οφείλει την ύπαρξη και εξέλιξη της στην ανθρώπινη διάνοια. Η Πνευματικότητα και ο Εσωτερισμός μας βοηθούν να ξεπεράσουμε τις απαιτήσεις της υλικής ζωής και να διεισδύσουμε στον λεπτό και άρατο κόσμο που είναι η πηγή μας, προκειμένου να καταστούμε Άνθρωποι αποκατεστημένοι στις πρωταρχικές αξίες που κατείχαμε προ της «Πτώσης»

⁴ ΣτΜ: Ο συγγραφέας έχει χρησιμοποιήσει την λέξη «negativa» όχι με την έννοια του αρνητικού αλλά με την έννοια του αποφατικού. Οι όροι *Via Negativa*, αρνητική θεολογία ή αποφατική θεολογία, χρησιμοποιούνται για να δηλώσουν την αδυναμία περιγραφής του Θεού. Προσπαθούν να χρησιμοποιήσουν αποκλειστικά όρους που περιγράφουν το τί δεν είναι ο Θεός.

⁵ ΣτΜ: Η λέξη που χρησιμοποιείται για τον εξωτερισμό είναι *exoterismo* ή *essoterismo*, ενώ ο Εσωτερισμός ονομάζεται *esoterismo* (με ένα s).

Αιγύπτου, ιδρύθηκε το 225 (χρονολογίας κοινής ή βέβηλης εποχής⁶) από τον Αμμώνιο Σακκά⁷ και εξαφανίστηκε το 529.

Επρόκειτο για μία σχολή που συγκέντρωσε τις διδασκαλίες του Πλάτωνα αναμειγμένες με τον Ανατολικό Μυστικισμό⁸. Αυτές οι διδασκαλίες χαρακτηρίστηκαν με το γενικό όνομα «Ερμητισμός» και, από σεβασμό στον πρώτο εκλαϊκευτή τους, με τον όρο «Νεοπλατωνισμός».

Χάρτης της αρχαίας Αλεξάνδρειας

Όλοι οι επακόλουθοι του Σακκά ήσαν άνθρωποι ευφυείς. Αρκεί να τους αναφέρουμε: Ωριγένης⁹ (185-254), Άγιος Ανατόλιος (?-458), Πλωτίνος (232-304), Λογγίνος, Αλέξανδρος ο εξηγητής, Πορφύριος (232-304), Ιάμβλιχος (?-330), Αυτοκράτωρ Φλάβιος Κλαύδιος Ιουλιανός.

⁶ ΣτΜ: Ο όρος αυτός (X.K.) χρησιμοποιείται στην φιλολογία του Εσωτερισμού για την χρονολόγηση μετά την «πτώση» του ανθρώπινου όντος στην βέβηλη υλική κατάσταση, καθότι ουσιαστικά ο ίδιος ο χρόνος είναι γέννημα της «πτώσης» της ανθρωπότητας και η προηγούμενη κατάσταση χαρακτηρίζεται «άχρονη».

⁷ ΣτΜ: Ο Αμμώνιος Σακκάς (175 - 242) ήταν Έλληνας φιλόσοφος που άκμασε στην Αλεξάνδρεια, ο οποίος θεωρείται από τους ιδρυτές του Νεοπλατωνισμού. Είναι γνωστός κυρίως ως δάσκαλος του Πλωτίνου, τον οποίο δίδαξε από το 232 έως το 243. Θεωρείται πως επηρέασε καθοριστικά τον Πλωτίνου στην ανάπτυξη του Νεοπλατωνισμού αν και οι δικές του φιλοσοφικές απόψεις παραμένουν σχετικά άγνωστες. Χριστιανοί συγγραφείς υποστήριζαν ότι ο Αμμώνιος ήταν Χριστιανός, αλλά αυτή η φήμη ήταν είτε εσκεμμένη επινόηση είτε ο Αμμώνιος Σακκάς συγχέεται με κάποιον άλλο συνονόματο συγγραφέα της εποχής, πιθανώς τον Αμμώνιο τον Αλεξανδρέα.

⁸ ΣτΜ: Μυστικισμός μπορεί να οριστεί ως η προέκταση της Θρησκείας. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με την ένωσή μας με το Θείο.

⁹ ΣτΜ: Ο Ωριγένης που το πλήρες όνομά του ήταν Ωριγένης Αδαμάντιος, υπήρξε μια από τις σημαντικότερες μορφές των πρωτοχριστιανικών χρόνων. Πολέμησε τον Γνωστικισμό. Γεννήθηκε το 185, και πέθανε το 251 ή το 254. Πρέπει να σημειώσουμε ότι η διερεύνηση του Γνωστικισμού έγινε από τους εχθρούς του, τους πρώτους διαμορφωτές του επίσημου χριστιανικού δόγματος της εποχής όπως ο Κλήμης, ο Ωριγένης και ο Ειρηναίος. Οι συγκεκριμένοι καταδίκασαν αυτό που οι ίδιοι αποκάλεσαν «Γνωστική αίρεση» και η πολεμική τους εναντίον του Γνωστικισμού αποτέλεσε την πρωταρχική τους ώθηση για τη συγγραφή των θεολογικών συγγραμμάτων τους.

νός ο Άγιος που ονομάστηκε από τον Χριστιανισμό «Αποστάτης», Σινέσιος (365-413), Υπατία (?-415) και ο Πρόκλος ο Λύκιος αποκαλούμενος και Πρόκλος ο Διάδοχος (412-485). Η Αλεξανδρινή Σχολή στεγαζόταν στο μουσείο στο Ελληνικό διαμέρισμα «Bruchium». Ήταν μία Ακαδημία, ή πιο σωστά ήταν η πλέον πλήρης από τις Ακαδημίες που υπήρξαν ποτέ. Συμπλήρωνε την βιβλιοθήκη του Μουσείου, τη βιβλιοθήκη του Σέραπι ή Σεράπειου¹⁰, ή Ναό του Σέραπι που βρισκόταν στο Αιγυπτιακό διαμέρισμα «Rhacotis». Η Αλεξανδρινή Σχολή ήταν «Σχολή» με την αρχαία έννοια και όχι με τη σύγχρονη. Πράγματι η Σχολή δίδασκε την σύνθεση ενώ το Σχολείο δίδασκε την ανάλυση. Η πρώτη (Σχολή) έπαιρνε ανθρώπινα βατράχια και τα έκανε ανθρώπους, ενώ στη δεύτερη (σχολείο) έμπαινες κολασμένος, διεστραμμένος, κακός, κακομαθημένος και έβγαινες με τα ίδια ελαττώματα. Το μόνο που είχες επωμισθεί ήταν ένα επίχρισμα, ένα εξωτερικό παρουσιαστικό καλού ανθρώπου. Η πρώτη (Σχολή) δε δεχόταν στους υψηλούς βαθμούς τους μαθητές της παρά μόνον εφόσον είχαν αποδείξει δια των ενεργειών τους ότι είχαν μετατραπεί σε σοφούς και μνημένους. Αντιθέτως, στην σύγχρονη «σχολή», δίδεται ένα δελτίο παρακολούθησης εφόσον γνωρίζει ο ενδιαφερόμενος να επαλαμβάνει παπαγαλίζοντας τα μαθήματα που παρακολούθησε, εάν έχει αρκετή δόση πονηριάς, κατεργιαριάς ή είναι κακομαθημένο πλουσιόπαιδο. Στην Σχολή οι μαθητές άκουγαν τον Διδάσκαλο και σιωπούσαν, στο Σχολείο οι μαθητές ακούν τον καθηγητή (ο καθηγητής υπολείπεται του διδασκάλου) και αδιαφορούν. Τα θέματα που διδάσκονταν στους Νέο-πλατωνιστές ήσαν: Ερμητισμός, Αλχημεία, Μαγεία, Αστρολογία, Καμπαλά και Θεουργία. Ο Ερμητισμός είναι η μελέτη των εσωτερικών συμβόλων. Η Αλχημεία είναι η μελέτη των όντων της φύσης των κατωτέρων βασιλείων (ορυκτά και φυτικά)¹¹. Η Μαγεία είναι η μελέτη ή η δραστηριοποίηση των απόκρυφων δυνάμεων του ανθρώπου και της φύσης. Η Αστρολογία είναι η μελέτη των άστρων και των επιδράσεών τους στα όντα και τα πράγματα. Η Καμπαλά είναι η μυστική διδασκαλία των Χαλδαιών, δηλαδή των

¹⁰ ΣτΜ: Χτίσθηκε από τους Ρωμαίους για να υποβαθμίσει την οικουμενικότητα της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας.

¹¹ ΣτΜ: Τα βασίλεια της ύπαρξης είναι ταξινομημένα από το κατώτερο στο ανώτερο: ορυκτό, φυτικό, ζωικό και ανθρώπινο και πέραν αυτών το Αγγελικό, το Αρχαγγελικό, και το Θεϊκό.

Βαβυλώνιων Ιερών πάνω στη συγκρότηση του κόσμου. Η Θεουργία είναι η μελέτη και η πρακτικοποίηση των απόκρυφων δυνάμεων (*Αγγέλων, Αρχαγγέλων και Σεραφείμ*) των ανωτέρων επιπέδων και του θείου πεδίου. Η Νέο-πλατωνική διδασκαλία ήταν θεωρητική και πρακτική. Δηλαδή ο Εσωτερισμός χωριζόταν, όπως χωρίζεται και τώρα σε επιστήμες και σε ιερές τέχνες.

Με το όνομα «Εσωτερικό τμήμα» οι Αλεξανδρινοί και Έλληνες φιλόσοφοι όριζαν ένα είδος εμπιστευμένης τάξης για τους καλύτερους μαθητές τους. Σε αυτήν μεταδίδονταν οι πλέον ουσιαστικές διδασκαλίες τις οποίες οι κοινοί μαθητές δεν ήταν σε θέση να κατανοήσουν. Αυτός ο Εσωτερισμός διατηρήθηκε στον Χριστιανισμό κατά τη διάρκεια των πρώτων αιώνων (Χ.Κ.), μέσω μνημένων, οι οποίοι κάτω από τον τίτλο «Γνωστικοί»¹² έδωσαν σημαντικά ερείσματα στον αναδυόμενο Χριστιανισμό. Γιαυτό και όπως βεβαιώνει ο Eliphaz Levi¹³, Γνωστικοί ήταν οι Μνημένοι Χριστιανοί και οι Μνητές, είτε συμμετείχαν στην Ιωαννική Εκκλησία¹⁴, ή στην Παυλική ή Σιμωνιανή, είτε σε αμφισβητούμενες Εκκλησίες οι οποίες καθιερώθηκαν με την ετικέτα της Γνωστικής σχέτας ή της αιρετικής.

Στις αρχαίες μύησεις, και ειδικά στην Ελληνική, οι βαθμοί μύησης ήταν τρεις. Νεόφυτος, Μνημένος, και Μύστης. Ο Νεόφυτος ή νεοεισερχόμενος ήταν εκείνος ο οποίος δεν είχε κατανοήσει την Αλήθεια, δηλαδή είχε ακόμη τα μάτια του μυαλού του καλυμμένα. Μνημένος ήταν ο Νεόφυτος που πέρασε αμέσως τις μνητικές δοκιμασίες, που γνώριζε τα βασικά σημεία της Εσωτερικής διδασκαλίας και που έγινε δεκτός στην άσκηση των μυστηρίων. Μνημένοι ήταν οι ονομαζόμενοι Πρεσβύτεροι της Χριστιανικής Εκκλησίας. Όταν οι Μνημένοι κατα-

¹² ΣτΜ: Φιλοσοφικό-θρησκευτικό σύστημα. Ο Ερμητισμός θεωρείται προΧριστιανικός Γνωστικισμός. Ο Γνωστικισμός, ως κάτοχος της αρχαίας Σοφίας και Γνώσης διαδόθηκε από πολλές ομάδες (σχέτες), έλαβε όμως κάποια στιγμή Αποστολική διαδοχή μέσω του J. Bricaud, και σήμερα κυριαρχεί ως Χριστιανικός Γνωστικισμός.

¹³ ΣτΜ: Eliphaz Lévi Zahed, με πραγματικό όνομα Alphonse Louis Constant (1810-1875). Γάλλος εσωτεριστής, ποιητής και συγγραφέας περισσότερων από 20 βιβλίων για τη μαγεία, την Καμπαλά, τις αλχημικές μελέτες και τον αποκρυφισμό. Ακολούθησε εκκλησιαστική σταδιοδρομία στην Καθολική Εκκλησία ώσπου, σε ηλικία 26 ετών, εγκατέλειψε το καθολικό ιερατείο και σε ηλικία 40 ετών, αυτοπροσδιορίστηκε γνώστης του Εσωτερισμού.

¹⁴ ΣτΜ: Ο Fabrè Palabrat το 1828 δημιούργησε την Ιωαννική Εκκλησία των Πρώιμων Χριστιανών πάνω στη βάση των κειμένων «Λευτικών» & «Ευαγγελικών»

κτούσαν τις βαθιές διδασκαλίες σε έναν από τους κλάδους του Εσωτερισμού, π.χ. στην Καμπαλά, στην αστρολογία, στην αλχημεία, στη μαγεία, τότε γινόντουσαν Μύστες δηλαδή «Διδάσκαλοι». Η θρησκευτική Χριστιανική Μύση διδάσκεται σήμερα στα παιδιά 5 ή 6 ετών. Ο Ρωμαίος Ποντίφηξ¹⁵, ως ανώτατος Ιεράρχης της Καθολικής Εκκλησίας είναι, όπως μας λέγει ο J.Peladan¹⁶, ο Μεγάλος Ιεροφάντης του Χριστιανισμού δηλαδή ο θεματοφύλακας της εσώτερης διδασκαλίας του Ιησού και των Αποστόλων. Όμως άλλοι βεβαιώνουν ότι το μυστικό των Χριστιανικών μυστηρίων χάθηκε κατά τον 4^ο αιώνα (ΧΚ) όταν εκλαϊκεύθηκε η πειθαρχία στο μυστικό, και μοναδικοί Μυημένοι ήσαν ο Άγιος Πέτρος, ο Άγιος Παύλος, ο Άγιος Ιωάννης, ο Άγιος Ιάκωβος, ο Άγιος Κλήμης, ο Επίσκοπος Συνέσιος και ο Άγιος Αυγουστίνος. Ασφαλώς οι Χριστιανοί έχασαν τη γνώση του απόκρυφου νοήματος της Αποκάλυψης και των Παραβολών. Και θα ήταν κακόπιστος όποιος θα ήθελε να γνωρίσει το μυστηριώδες νόημα των επίσημων λειτουργιών της Εκκλησίας της Ρώμης}.

Σταδιακά έλαβε χώρα μια διάσπαση στον Χριστιανισμό. Η ποσότητα των Χριστιανών εκείνων που είχαν την ιδιότητα του αδαούς ποιμνίου αυξήθηκε, ενώ οι μυημένοι οι οποίοι ονομάζονταν «Γνωστικοί» ή γνώστες των μυστηρίων, σιγά σιγά κατέληξαν να εξαφανιστούν αφού διώχθηκαν και αναγκάστηκαν να κρυφτούν. Αυτοί οι τελευταίοι ενώθηκαν μυστικά και ίδρυσαν μυστικές εταιρείες, μέσα στις οποίες διατηρήθηκε η απόκρυφη (ή νεοπλατωνική) παράδοση ανέπαφη. Αυτή ήταν η προέλευση των μυστηριωδών ενώσεων Ερμητικών μυημένων Ιπποτών, μυστών του Αγίου Ιωάννη επίσης αποκαλούμενων Ιωαννιτών ή Μανδαϊτών (Mandai Yahia) και τέλος των Ναϊτών Ιπποτών¹⁷.

¹⁵ ΣτΜ: Ο όρος προέρχεται από το Ponte που σημαίνει γέφυρα. Ποντίφηξ θεωρείται ο επιτυχάων την γεφύρωση μεταξύ και αοράτου.

¹⁶ ΣτΜ: Joséphin Péladan (1858 – 1918). Ήταν συγγραφέας και Μαρτινιστής. Διετέλεσε μέλος του πρώτου Υπάτου Συμβουλίου του Μαρτινιστικού Τάγματος υπό τον Gerard Encausse (Parus). Ξεκίνησε το συγγραφικό του έργο, γράφοντας την κριτική των «Salon» και των εκθέσεων ζωγραφικής, στην επιθεώρηση «Ο Καλλιτέχνης». Το 1892, ίδρυσε ένα «Σαλόνι των Ροδόσταυρων» που γνώρισε επάξια μια τεράστια επιτυχία. Το βασικότερο έργο του είναι το «Πώς γίνεται κανείς μάγος». Θεωρήθηκε από τους πρωτοπόρους στην εμπλοκή της τέχνης στον Εσωτερισμό.

¹⁷ ΣτΜ: Οι Ιππότες του Ναού ή Ναϊτες (Αγγλ. Templars) γνωστοί και ως Φτωχοί Συστρατιώτες του Χριστού και του Ναού του Σολομώντα (Λατ. Pauperes commilitones Christi Templique Solomonic) αποτέλεσαν το πρώτο μοναστικό στρατιωτικό τάγμα στην ιστορία. Ιδρύθηκε το 1118

{Οι Ευρωπαίοι Ερμητιστές προήλθαν (τον 11^ο αιώνα μ.Χ.) από τους Άραβες και Πέρσες Ερμητιστές. Οι περιπλανώμενοι Ιππότες, που ελευθέρωσαν τις όμορφες αιχμάλωτες των απίστων¹⁸, ήταν οπαδοί της Γνώσης (11^{ος} αιώνας). Οι Ιππότες του Τάγματος της Ιερουσαλήμ μνήθηκαν από τους Άραβες της Παλαιστίνης (1048) που τότε ονομάζονταν Ιππότες της Ρόδου (1300) και τελικά Ιππότες της Μάλτας (1523). Αυτοί είχαν Μεγάλους Διδασκάλους Μύστες: Villiers de l'Isle-Adam¹⁹ (16^{ος} αιώνας), Lascaris και Pinto. Σήμερα αυτό το Τάγμα έχει χαρακτήρα νοσοκομειακό. Από τους ίδιους Μουσουλμάνους μνήθηκαν στην Ανατολή οι ιππότες του Τευτονικού Τάγματος²⁰ (1128-1809), που ξεθώριασαν με την πάροδο του χρόνου σε πολιτικό επίπεδο.

μ.Χ με σκοπό να βοηθήσει το χριστιανικό νεοϊδρυθέν Βασίλειο της Ιερουσαλήμ να εξασφαλίσει την ασφαλή και ελεύθερη προσέλευση προσκνητών που πήγαιναν στην Ιερουσαλήμ, μετά την κατάκτησή της από τους Σταυροφόρους. Το όνομά τους παραπέμπει στο ιστορικό αρχηγείο τους που βρίσκεται σε ένα τμήμα του Όρος του Ναού στην Ιερουσαλήμ, περιοχή που ονομαζόταν Templum Salomonis. Εκεί πιθανολογείται ότι βρισκόταν ο περίφημος Ναός του Σολομώντα που χτίστηκε περίπου το 950 π.Χ. Το τμήμα αυτό οι Ιππότες του Ναού μετονόμασαν σε Templum Domini, δηλαδή «Ναός του Θεού». Ο τελευταίος Μεγάλος Διδάσκαλος των Ναϊτών Ιπποτών J.d.Molay κήκε στη πυρά το 1314 με διαταγή του Φίλιππου Δ' Ωρραίου και του Πάπα Κλήμη Ε'. Έμεινε στην ιστορία η περίφημη φράση του τη στιγμή της τελευταίας του πνοής: «Αυτήν την στιγμή που καίγομαι στην πυρά, σας εγκλώ Πάπα Κλήμη και Φίλιππε Ωρραίε, εντός 40 ημερών από σήμερα, να εμφανισθείτε ενώπιον του Δικαστηρίου του Υπέρτατου Δημιουργού, Μεγάλου Δικαστή όλων μας! Κύριε, δείξε το Έλεός Σου σε μένα και απόδωσε Δικαιοσύνη». Η κλήτευση... παρήγαγε τα ανάλογα αποτελέσματά της... Ο Φίλιππος Δ' ο Ωρραίος και ο Πάπας Κλήμη Ε', έδωσαν λόγο μπροστά στον Υπέρτατο Δικαστή όλων μας εντός του χρόνου της επίκλησης του J.d.Molay.

¹⁸ ΣτΜ: Η έννοια της Ιπποσύνης συνδέθηκε ιστορικά με γηίνα κατορθώματα και τίτλους. Η πραγματική της έννοια δεν είχε ποτέ καμμία σχέση με αυτά. Η εσωτερη σημασία της, η πνευματική αποστολή του Ιππότη, ενέπνευσε συγγραφείς να κρατήσουν το υλικό μόνον μέρος των κατορθωμάτων για όμορφες γλαφυρές διηγήσεις... Οι άνθρωποι, ευρισκόμενοι σε τάξη κάτω των Βασιλέων-Ιερέων-Αγίων κλπ έχουμε ανάγκη την δική τους τάξη, την τάξη των Ιπποτών, προκειμένου να απολαύσουμε τα οφέλη του Θεού. Στην κάτω τάξη στην οποία βρισκόμαστε η πρώτη σε σειρά είναι η τάξη των Ιπποτών. Είναι η κορυφή της ιεραρχίας των ανθρώπινων Τύπων.

¹⁹ ΣτΜ: Villiers de l'Isle-Adam. (1838-1889). Κόμης και από το 1846 μαρκήσιος Γάλλος συμβολιστής ποιητής με επιρροές από τον κύκλο των Παρνασσιστών, δραματουργός και συγγραφέας διηγημάτων του οποίου το έργο αντικατοπτρίζει έναν συνδυασμό ρομαντικού ιδεαλισμού και σκληρού αισθησιασμού. Με τον όρο Παρνασσισμός αναφερόμαστε στην ποιητική σχολή που αναπτύχθηκε στη Γαλλία στη δεκαετία 1866 - 1876. Εξέδωσαν το φιλολογικό περιοδικό "Σύγχρονος Παρνασσός" που αποτελούσε αναφορά στο ελληνικό βουνό Παρνασσός και την μυθολογική του υπόσταση ως κατοικία των Μουσών.

²⁰ ΣτΜ: Οι Τεύτονες Ιππότες (Ordo domus Sanctae Mariae Theutonicorum Hierosolymitanorum), ήταν αποστρατιωτικοποιημένο γερμανικό ιπποτικό τάγμα. Έχει την καταγωγή του στους Ναϊτες Ιππότες, ωστόσο η αφορμή για τη δημιουργία του ήταν παρόμοια με αυτή των Ιωαννιτών: Το

Τα «δικαστήρια του έρωτα»²¹ στη Γαλλία (12^{ος}-15^{ος} αιώνας) αντί δικαστήρια αγάπης ήσαν Γνωστικές συνελεύσεις. Οι ποιητές Brunetto Latini, Dante, Petrarch και Boccaccio ήσαν ποιητές της ερωτικής μύησης. Οι Μανδαίτες ήταν οπαδοί του Αγίου Ιωάννη του Ευαγγελιστή και το ιερό τους βιβλίο ήταν η Αποκάλυψη. Μια μικρή ομάδα από αυτούς τους μνημένους εξακολουθεί να υπάρχει στην Ασία. Οι Ναΐτες - των οποίων το τάγμα ιδρύθηκε στην Παλαιστίνη το 1118 - μυήθηκαν στην Ιερή Επιστήμη από τους πατριάρχες της Ανατολής, οπαδούς της Ιωαννίτικης παράδοσης, και είχαν ως ιερό τους βιβλίο το Λευιτικό, που περιείχε όλη τη Μυστική Δοξασία. Σε δύο αιώνες εξαπλώθηκαν σε όλη σχεδόν την Ευρώπη, εγκαθιδρύοντας παντού Διοικητήρια, Πριωράτα και Μεγάλα Πριωράτα²², υπό την εξουσία ενός Μεγάλου Διδασκάλου. Είχαν γίνει πολύ ισχυροί και πολύ πλούσιοι. Ήταν έτοιμοι να ανασυνθέσουν την αρχαία αδελφότητα των αρχαίων Ναών, ετοιμάζονταν να ενσταλάξουν ξανά στον Χριστιανισμό το αληθινό δόγμα, που θα προωθούσε την ανθρωπότητα αρκετούς αιώνες. Όμως το 1312, προδώθηκαν και διαλύθηκαν αμέσως. Οι επιζήσαντες των σφαγών (που διέπραξαν, το 1314, ο Φίλιππος ο Ωραίος με τη συνεννόηση του Πάπα Κλήμη Ε') συνήλθαν εκ νέου μυστικά και ίδρυσαν περίπου το 1400, την οργάνωση

τάγμα δημιουργήθηκε αρχικά την περίοδο της Γ' Σταυροφορίας ως προσωπικό ενός νοσοκομείου που στήθηκε από Γερμανούς εμπόρους και προσκυνητές στην Άκρα, για να προσφέρει υπηρεσίες περίθαλψης και ξεκούρασης στους τραυματίες και ταλαιπωρημένους Γερμανούς που μετείχαν στην πολιορκία της πόλης. Ο ανθρωπιστικός χαρακτήρας του Τευτονικού Τάγματος επιβίωσε ακόμη λιγότερο απ' ό,τι των Ιωαννιτών και ουσιαστικά στη δεύτερη δεκαετία του περίφημου Μαγίστρου Hermann von Salza, (1209-1239) είχε εξελιχθεί σε ένα αμιγώς στρατιωτικό τάγμα, ακόμη πιο καθαρά απ' ό,τι οι Ναΐτες. Τα μέλη του στην προσπάθειά τους να καταπολεμήσουν τα πάθη τους, υποβάλλονταν σε αυστηρό καθεστώς πειθαρχίας και αυταπάρνησης.

²¹ ΣτΜ: Τα δικαστήρια του έρωτα, ή *cours d'amour*, στενά συνδεδεμένα με τον θεσμό του Ιπποτισμού και του αυλικού έρωτα, ήταν μεσαιωνικά δικαστικά «παιχνίδια» κατά τα οποία, σε μια οργάνωση βασισμένη στο πρότυπο του δικαστικού θεσμού, συζητούνταν τα δικαιώματα και τα καθήκοντα που ενυπάρχουν σε θέματα αγάπης.

²² ΣτΜ: Οι όροι «*Prieuré*», «*Prior*», «*Priorato*», «*Πριωράτο*», «*Πρίωρ*» χρησιμοποιούνται σε Ιπποτικά κυρίως Τάγματα για την ονομασία της Οργάνωσης. Κυρίως σήμερα χρησιμοποιείται από το Τάγμα των Αγαθοεργών Ενεργετών της Αγίας Πόλεως, (C.:B.:C.:S.:) Είναι Ανδρικό Ιπποτικό Ναϊτικό Αγαθοεργό Τάγμα, αποκλειστικά Χριστιανικό. Δημιουργήθηκε από τον Jean Baptist Willermoz γραμματέα και μαθητή του Martines de Pasqually. Έχει μείνει ιστορικά και με την ονομασία Βιλλερμοζιστικός ή Μαρτινιστικός Τεκτονισμός. Είναι ο ονομαζόμενος Αναθεωρημένος ή Αναμορφωμένος Σκωτικός Τύπος.

των Ροδοσταύρων και του Τεκτονισμού²³. Άλλοι Ναΐτες, που κατέφυγαν στην Πορτογαλία το 1317, συγχωνεύτηκαν με τους Ιππότες που απαρτίζουν το Τάγμα του Χριστού, που ιδρύθηκε το 1318 από τον βασιλιά Διονύσιο Α΄ και εγκρίθηκε το 1319 από τον Πάπα Ιωάννη XXII. Λέγεται ότι οι Ροδόσταυροι - η οργάνωση των οποίων ενέπνευσε τον Δάντη (1265-1321), ο οποίος (σύμφωνα με τον J. Peladan και ορισμένους Ιταλούς Ελευθεροτέκτονες ήταν ένας από τους Ναΐτες που διέφυγαν τη δίωξη, ο οποίος ισχυρισμός ωστόσο δεν επικυρώνεται με στοιχεία) διέθετε τρία μυστικά: 1)Αδιάλειπτη κίνηση. 2)Τέχνη μεταστοιχείωσης μετάλλων. 3)Καθολική ιατρική. Τα δύο τελευταία μυστικά λέγεται επίσης ότι είναι παρόντα στις Τεκτονικές μνητικές τελετουργίες²⁴.

Είναι προφανώς σε εκείνη την εποχή της καταστροφής των Ναϊτών, ή ακριβέστερα το έτος 1314, κατά το οποίο κήκε ζωντανός στο Παρίσι ο Jacques ή Giacomo Molay, που γεννήθηκε η ονομασία του Εσωτερισμού.

{Έτσι από το βαπτιστικό όνομα του Molay - Jacques ή Giacomo - οι πρώτοι Τέκτονες ονομάζονταν Giacobini }.

Οι ιδέες που αποτελούσαν τον πυρήνα του Εσωτεριστικού δόγματος, που προέρχονταν από τον Νεοπλατωνισμό, την Καμπάλα και τη Γνώση²⁵ ταυτόχρονα, μύριζαν αίρεση, σε εκείνη την εποχή που ήταν πολύ εύκολο να είσαι ένοχος για το έγκλημα του σεχταρισμού και να κατα-

²³ ΣτΜ: Ο Τεκτονισμός είναι κλάδος του Δυτικού Εσωτερισμού που επιδιώκει την οικοδόμηση του προσωπικού Ναού του Τέκτονα με τελικό στόχο την ανοικοδόμηση του Συμπαντικού Ναού της ανθρωπότητας.

²⁴ ΣτΜ: Ο Ροδοσταυρισμός αποτελεί κατάκτηση ιδιότητας στους υψηλούς βαθμούς του Τεκτονισμού, αλλά κυρίως του Μαρτινισμού. Στα Ροδοσταυρικά Μανιφέστα του 1611 αναφέρεται ρητώς ότι «έργο μας είναι η θεραπεία ασθενών, και μάλιστα δωρεάν». Η «δημόσια» εμφάνιση των πρώτων Ροδοσταύρων (1614), έγινε όταν κυκλοφόρησε το μανιφέστο «Fama Fraternitatis». Λίγο αργότερα ακολούθησε το «Confessio Fraternitatis R+C» ή «Ομολογία της Αδελφότητας των Ροδοσταύρων». Σε αυτά τα κείμενα, οι συγγραφείς τους μιλούσαν για μία μεταρρύθμιση ολόκληρου του κόσμου, τη σύνθεση όλων των Γνήσιων Φιλοσοφικών ρευμάτων για την άνθιση μιας νέας εποχής πνευματικής επανάστασης. Το 1616 έκανε την εμφάνισή του άλλο ένα βιβλίο με τίτλο «Οι Χυμικοί Γάμοι του Κρίστιαν Ροζενκρόϋτς».

²⁵ ΣτΜ: Με τον όρο «Γνώση» (αντί του «γνώση») στη φιλολογία του Εσωτερισμού νοείται η συνειδητοποιημένη Γνώση της θείας προέλευσης του ανθρώπου και η ανάγκη αποκατάστασής της. Δεν σχετίζεται με την εγκυκλοπαιδική μεταφορά γνώσεων ή πληροφοριών η οποία είναι χρήσιμη μεν αλλά δεν εξασφαλίζει από μόνη της την συνθήκη επιστροφής του ανθρώπου στην πνευματική κατάσταση που κατείχε και από την οποία εξέπεσε.

δικαστείς στον πάσσαλο της πυράς. Για το λόγο αυτό οι Reuchlin²⁶ (1455-1522), Cornelius Agrippa²⁷ (1486-1535), Paracelso (1493-1541), Cardano (1501-1576), Postel (1510-1581), Roberto Fludd²⁸ (1574-1637) και πολλοί άλλοι, περιέβαλαν το στυλ τους με μυστηριώδεις παραφράσεις και σκοτεινά σύμβολα. Κι όμως, παρά την εφευρετικότητα αυτή, μόνο με μεγάλη δυσκολία γλίτωσαν τη δίωξη.

Ακολούθως ήρθε ο Van Helmont πατέρας (1577-1674), ο οποίος είχε το παρατσούκλι «ο Paracelsus του δέκατου έβδομου αιώνα», ο Angelio Silezius²⁹ (1624-1677), ο Pierre Poiret Naudé³⁰ (1646-1719) και τέλος ο E.Swedenborg³¹. Οφείλεται στον Swedenborg το γεγονός ότι όλες οι Εσωτερικτικές και διαφωτισμένες κοινωνίες του 19^{ου} αιώνα συνδέονταν μεταξύ τους αφού ήταν ο εμπνευστής του Martines de Pasqually³² (1715-1799), του Louis Claude de Saint-Martin³³ (1743-

²⁶ ΣτΜ: Ο Johann Reuchlin ήταν Γερμανός λόγιος ανθρωπιστής, νομικός, ακαδημαϊκός και μελετητής ελληνικών κι εβραϊκών έργων. Μηνιμώδες έργο του είναι η «τέχνη της Καμπαλά».

²⁷ ΣτΜ: Heinrich Cornelius Agrippa von Nettesheim. Γερμανός Μυστικιστής και Αλχημιστής.

²⁸ ΣτΜ: Robert Fludd, γνωστός και ως Robertus de Fluctibus, ήταν ένας εξέχων Άγγλος Παρακελσιανός γιατρός με επιστημονικά και αποκρυφιστικά ενδιαφέροντα. Τον θυμούνται ως αστρολόγο, μαθηματικό, κοσμολόγο, Καμπαλιστή και Ροδόσταυρο. Ο Fludd είναι περισσότερο γνωστός για τις συλλογές του στην αποκρυφιστική φιλοσοφία.

²⁹ ΣτΜ: Angelio Silezius Γερμανός ιερέας, ιατρός και μυστικιστής ποιητής. Το πραγματικό του όνομα ήταν Johann Scheffler. Ο Scheffler έγραψε μεταξύ των άλλων και το έργο «Ο Χερουβικός προσκυνητής». Γεννήθηκε στο Breslau, το σημερινό Βρότσουαφ της Σιλεσίας, ως το πρωτότοκο από τρία τέκνα.

³⁰ ΣτΜ: Pierre Poiret Naudé. Γάλλος Μυστικιστής και Χριστιανός φιλόσοφος. Γεννήθηκε στο Metz και πέθανε στο Rijnsburg.

³¹ ΣτΜ: Emmanuel Swedenborg. Γεννήθηκε στην Στοκχόλμη το 1688 και πέθανε στο Λονδίνο το 1772. Ήταν μηχανικός στην υπηρεσία του Καρόλου του XII της Σουηδίας. Εφήυρε την μηχανική αντλία υδραργύρου. Επιβεβαίωσε την ηλιακή πηγή των πλανητών πριν από τον Buffon. Αστρολόγος και Αστρονόμος διεθνούς φήμης, επονομάστηκε και μάντης. Ενδιαφέρθηκε για την Θεοσοφία αφήνοντας πολυάριθμα γραπτά γύρω από το θέμα αυτό. Το 1720 ίδρυσε έναν Μυστικό Οργανισμό δέκα βαθμών, περιλαμβανομένων των βαθμών του ΕλευθεροΤεκτονισμού, των άλλων βαθμών των Στοών Σκωτικής προέλευσης προερχομένων από τους «Αποδεδεγμένους» Ιππότες και των βαθμών των επονομαζομένων Ιλλουμινιστικών προερχομένων από τις Αλχημιστικές και Ροδόσταυρικές Οργανώσεις των συνδεδεμένων με το Σεβάσμιο Τάγμα του Χρυσού R+C (Andrea Valentino). Έγραψε και δημοσίευσε 18 θεολογικά έργα, από τα οποία το πιο γνωστό ήταν το Heaven and Hell ή Περί ουρανού και των θαυμαστών αυτού πραγμάτων, η ερμηνεία της Αποκάλυψης του Ιωάννη, το Βιβλίο των Ονείρων, και πλήθος από μη δημοσιευμένα θεολογικά έργα.

³² ΣτΜ: Ο Jacques de Livron Joachim de la Tour de la Case Martines de Pasqually ίδρυσε το 1750 το "Ordre des Chevaliers Maçons Elus Cohen del' Univers". («Τάγμα των Τεκτόνων Ιππο-

1803), του Johann Kaspar Lavater³⁴ (1741-1804), που μας οδηγούν στον J.M.Hoene-Wroński³⁵, στον Eliphas Levi (ηγούμενος *Constant*), στον Luigi Luca, στον Enrico Delaage, στον du Potet και άλλους σύγχρονους αποκρυφιστές.

Δεν θέλω να δώσω πλήρη έκθεση της ιστορίας του Εσωτερισμού του 19^{ου} αιώνα, αλλά μόνο μια γρήγορη ανασκόπηση του Εσωτεριστικού κινήματος στη Γαλλία από το 1850 και μετά, όπου μπορούμε να εκτιμήσουμε την άμεση προέλευση του σύγχρονου Εσωτερισμού.

Ήταν το 1850 που ο πνευματισμός³⁶, εισαγόμενος από την Αμερική, έκανε την εμφάνισή του στη Γαλλία. Εκείνη την εποχή στη Γαλλία, οι οπαδοί του E.Swedenborg, με επικεφαλής έναν σκοτεινό πάστορα, και μερικές Ροδοσταυρικές κοινωνίες που ίδρυσε ο Eliphas Levi, έκαναν κάποιες μικρές στρατολογήσεις. Οι Μαρτινιστές απείχαν. Η διάχυση

τών Εκλεκτών Ιερέων του Σύμπαντος»), που ήταν ένα πνευματικό κίνημα που έκανε δεκτούς Ελευθεροτέκτονες. Ο Martines de Pasqually δεν ήταν απλά άλλος ένας μνημένος.... Εκτός του ότι κατείχε Χάρτα «Πανισχύρου Διδασκάλου» μέσω του πατέρα του από Βασιλέα Στιούαρτ της Σκωτίας, Ιρλανδίας και Αγγλίας, (είχε την εξουσία να συστήνει Ναούς) σε ηλικία 28 ετών, το κυριότερο ήταν ότι ενεργούσε κατ'εντολήν των Διδασκάλων του παρελθόντος, καταπιστευματοδόχων της Παράδοσης κοστωδών της αρχαίας Γνώσης. Μίας Γνώσης η οποία πολεμήθηκε ανελέητα, καταπνίγηκε και απωθήθηκε με βίβανασα μέσα. Όμως παρέμεινε διότι προφανώς έτσι έπρεπε... Πίσω από τον Τεκτονισμό των Εκλεκτών Κοέν του Martines de Pasqually υπήρχε ένα σύστημα θεωρίας μέσω του οποίου ο ζηλωτής ενεργοποιεί την αποκατάσταση του Ανθρώπου στις αξίες και αρχές που κατείχε προ της Πτώσης. Σημαντικοί Μαθητές του Martines de Pasqually υπήρξαν οι d'Holbach, Duchanteau, Cazotte, M.de la Chevalerie, Jean Baptist Willermoz και Louis Claude de Saint Martin. Οι δύο κύριοι Μαθητές του, ο J.B.Willermoz και L.C.de S.Martin ακολούθησαν διαφορετικούς δρόμους. Ο μεν Willermoz δημιούργησε το C.B.C.S., ο δε Saint Martin, εμπνεόμενος και από τον Jakob Böhme, έφτιαξε το δικό του σύστημα της Μυστικιστικής Εσωτερικής ατραπού.

³³ ΣτΜ: Ο Louis Claude de Saint Martin, επονομαζόμενος Άγνωστος Φιλόσοφος, γεννήθηκε στην Αμπουάζ στις 18/1/1743. Ήταν Δικηγόρος. Μαθητής των «Elus Cohen» του Martines de Pasqually, αποστασιοποιήθηκε αργότερα από τις διδασκαλίες του και επηρεασμένος από τις διδασκαλίες του Jakob Böhme, ίδρυσε το δικό του Μυστικό σύστημα, το οποίο πολύ αργότερα θεμελιώθηκε ως Μαρτινιστικό Τάγμα από τους Gerard Encausse (Parus) και Augustin Chaboseau.

³⁴ ΣτΜ: Johann Kaspar Lavater. Ελβετός ποιητής, συγγραφέας, φιλόσοφος και θεολόγος.

³⁵ ΣτΜ: Józef Maria Hoene-Wroński. Πολωνός φιλόσοφος, μαθηματικός, φυσικός, εφευρέτης, δικηγόρος, αποκρυφιστής και οικονομολόγος.

³⁶ ΣτΜ: Πνευματισμός (αγγλ.: spiritualism), ονομάστηκε το σύνολο των πρακτικών που χρησιμοποιούνται με σκοπό την επικοινωνία με το «πνευματικό βασίλειο» ή με τις ψυχές των νεκρών. Προϋποθέτει ότι ένα πνευματικό μέρος του ανθρώπου μπορεί να επικοινωνεί με τους ζωντανούς, συνήθως μέσω κάποιου μέντιουμ.

του πρακτικού πνευματισμού ανάγκασε τους Μυητικούς οργανισμούς να ξεκινήσουν μια προπαγανδιστική εκστρατεία, προκειμένου να αποφύγουν τους κινδύνους ενός μυστικισμού άνευ κυρώσεων. Οι Deleage, Eliphas Levi, Fauvety δημοσίευσαν σημαντικά Εσωτεριστικά έργα.

Περίπου το 1875 έφθασε από την Αμερική μία νέα Εσωτεριστική οργάνωση, που είχε δημιουργηθεί από τη χήρα ενός Ρώσου αξιωματικού: την Κα Elena P. Blavatsky³⁷. Αυτή η οργάνωση (*Θεοσοφική Εταιρία*), είχε εγκατασταθεί αρχικά στην Νέα Υόρκη και μετά μετέφερε την έδρα της στο Ινδουστάν³⁸ και μετά στο Αντυάρ της Ινδίας. Η Θεοσοφική Εταιρία μέσα σε λίγα χρόνια έκανε δημοφιλείς τις μελέτες του Βουδισμού και του Μπραχμανισμού.

Η πρώτη Θεοσοφική Στοά δημιουργήθηκε στο Παρίσι το 1884. Πνευματιστές, οπαδοί του Swedenborg και Μαρτινιστές ερχόντουσαν σε επαφή στις αίθουσες της Δούκισσας του Πομάρ³⁹ η οποία είχε αναλάβει τη διεύθυνση της Στοάς. Σε κάποια στιγμή οι Θεοσοφιστές ήλπισαν ότι θα αναλάβουν την διεύθυνση όλων των μυστικών δυτικών οργανώσεων (το 1882). Όμως είδαν αυτό το γεγονός να αναδύεται με την εμφάνιση του Ροδοσταυρικού κινήματος. Ο Stanislas de Guaita⁴⁰ ήταν ο Μεγάλος Διδάσκαλος (1882-1897) και είχε γύρω του ένα Ύπατο Συμβούλιο στο οποίο συμμετείχαν οι Alberto Jounet, J. Peladan, Papus

³⁷ ΣτΜ: Η Helena Petrovna Blavatsky (Ελένα Πετρόβνα Βλαβάτσκα· 12 Αυγούστου 1831 - 8 Μαΐου 1891), γνωστή και αναφερόμενη συχνά και ως Μαντάμ Μπλαβάτσκι ήταν Ρωσίδα αποκρυφίστρια, φιλόσοφος και συγγραφέας, ιδρύτρια της Θεοσοφικής Εταιρείας το 1875. Απόκτησε διεθνώς ακολούθους ως η ηγέτιδα θεωρητικός της Θεοσοφίας.

³⁸ ΣτΜ: Το Ινδουστάν (*Hindustān*), που σημαίνει κυριολεκτικά «Γη του Ινδού», υπήρξε για αιώνες το διάσημο όνομα της ινδικής υποηπείρου.

³⁹ ΣτΜ: Πρόκειται για την *Lady Mary Cathness*, μία Σκωτσέζα ευγενικής καταγωγής που έζησε τον 19^ο αιώνα. Ασχολήθηκε με την έκδοση βιβλίων, όπως αυτό με τίτλο «Πνευματισμός στη Βίβλο» ή «*L'Overture des Sceaux*», ή «Το άνοιγμα των σφραγίδων». Ήταν επικεφαλής μιας Θεοσοφικής Εταιρείας Ανατολής και Δύσης, (διαφορετική από τη Θεοσοφική Εταιρεία της Blavatsky). Το 1882 δημιούργησε ένα παρισινό παράρτημα της Θεοσοφικής Εταιρείας και υποστήριξε τις πρωτοβουλίες της Blavatsky. Το 1892 εντάχθηκε στον Γνωστικισμό.

⁴⁰ ΣτΜ: Stanislas De Guaita ήταν Γάλλος ποιητής με έδρα το Παρίσι, εσωτεριστής και μυστικιστής, μέλος του Τάγματος των Ροδόσταυρων. Ήταν πολύ διάσημος και επιτυχημένος στην εποχή του. Είχε πολλές διαμάχες με άλλα άτομα που ασχολούνταν με τον αποκρυφισμό και τη μαγεία. Συμμετείχε στο πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος που ίδρυσαν οι Gerard Encausse και Augustin Chaboseau. Το 1888 ίδρυσε το Καμπαλιστικό Τάγμα του Ρόδου και σταυρού (K R+C)

(Δρ. Gerard Encausse)⁴¹, Barlef, και ένας καθολικός ιερέας, γνωστός με το ψευδώνυμο Alta. Στο μεταξύ ο Renato Caill ίδρυσε το περιοδικό των «Υψηλών Μελετών». Αυτό το περιοδικό ήταν η δεύτερη απόπειρα κυκλοφορίας Εσωτεριστικού περιοδικού στη Γαλλία. Η πρώτη ήταν το περιοδικό «Μαγεία του XX αιώνα» του Alcide Morin το 1855 περίπου.

Την ίδια εποχή (1887) ο Papus δόμησε το Μαρτινιστικό Τάγμα (το οποίο βασιζόταν στις μνήμες που είχε μεταδώσει ο *Louis Claude de Saint Martin*) και ξεκίνησε τη συγκέντρωση ατόμων. Αυτή η συγκέντρωση ξεκίνησε δια μέσου του περιοδικού «Loto» του F. K. Gaboriau.

Οι πρώτες Μαρτινιστικές Στοές⁴², των οποίων το τελετουργικό καθιερώθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις που περιέχονται στα χειρόγραφα του Τάγματος που βρέθηκαν στη Λυών, λειτούργησαν γύρω στο 1889 στη Μονμάρτρη, υπό την αιγίδα του αποκρυφιστή Πουαρέλ. Ομοίως, το 1889 ιδρύθηκε η Ομάδα Εσωτερικών Σπουδών (στο Παρίσι), μια ομάδα που σύντομα έγινε το κέντρο προσέλκυσης Μαρτινιστών.

Την ίδια περίοδο ο Papus ίδρυσε το μηνιαίο περιοδικό «Initiation» (*Μύηση*), το οποίο το 1920 αντικαταστάθηκε από τα «Initiatory Annals» (*Μυητικά χρονικά*), το επίσημο δελτίο του Μαρτινιστικού Τάγματος και ίδρυσε επίσης το «πέπλο της Ίσιδας», μια μικρή εβδομαδιαία εφημερίδα που ανεστάλη κατά τη διάρκεια του ευρωπαϊκού πολέμου⁴³, και άρχισε να εκδίδεται ξανά το 1920. Το Μαρτινιστικό Τάγμα

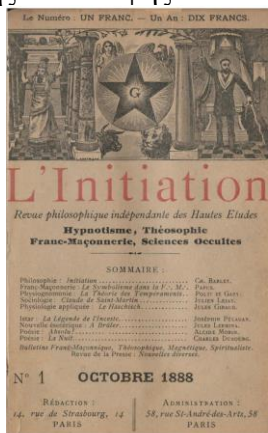
⁴¹ ΣτΜ: Ο Gerard Anaclel Vincent Encausse, (Papus), γεννήθηκε στις 13 Ιουλίου του 1865, στην Κορόνη της Ισπανίας. Υπήρξε εξαιρετικός ιατροφιλόσοφος, γιατρός και θεραπευτής, σωματών και ψυχών, εφαρμόζοντας όλες τις μεθόδους της ιατρικής (αλλοπαθητική, ομοιοπαθητική, ενεργειακή, πνευματική κλπ), αναλόγως της περιπτώσεως και του επιπέδου του προβλήματος. Το 1916, αποσarkώθηκε σε ηλικία 51 ετών, όρθιος ως στρατιώτης, κατά την εκπλήρωση του καθήκοντός του προς την Πατρίδα του, αφού προσβλήθηκε από φυματίωση, λόγω των κακουχιών στο μέτωπο όπου υπηρετούσε ως Αρχίατρος στα στρατιωτικά κινητά νοσοκομεία. Ίδρυσε το πρώτο Ύπατο Συμβούλιο του Μαρτινιστικού Τάγματος μαζί με τον Augustin Chahoseau και άλλους.

⁴² ΣτΜ: Ο Μαρτινισμός είναι διαφορετική γραμμή από τον Τεκτονισμό, ωστόσο χρησιμοποιεί τον όρο «Στοά» όπως και ο Τεκτονισμός με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου. Τα Εργαστήριά του ονομάζονται επίσης και «Κολέγια» ή «Ομάδες». Ο Μαρτινισμός είναι κλάδος του Δυτικού Εσωτερισμού και απευθύνεται σε εκείνους ή εκείνες που επιθυμούν με την συμμετοχή τους να θέσουν τον εαυτό τους μέσα από μία διαδικασία φώτισης και αυτοβελτίωσης σε πειθαρχία με τον Άνωτερο εαυτό, ακολουθώντας σταθερά την οδό της πνευματικής τους «επανεσωματώσης». Είναι η μυητική οδός που προκύπτει από την διδασκαλία του Louis Claude de Saint Martin, του Διδασκάλου του M. de Pasqually, καθώς και εκείνη του μεγάλου τευτονικού φιλοσόφου J.Böhme.

⁴³ ΣτΜ: Πριν την κήρυξη του 2^{ου} Παγκοσμίου πολέμου, ο 1^{ος} ονομαζόταν «μεγάλος πόλεμος» ή «ευρωπαϊκός πόλεμος».

θέσπισε το Ύπατο Συμβούλιο των 21 μελών του⁴⁴ στο Παρίσι, και εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλη την Ευρώπη και την Αμερική. Αυτό το Ύπατο Συμβούλιο εκπροσωπείται, σε κάθε ξένη χώρα, από γενικούς και ειδικούς αντιπροσώπους.

Οι ανεξάρτητοι Εσωτεριστές κληρονόμησαν την επιρροή της Θεοσοφικής Εταιρείας στη Γαλλία. Το Γαλλικό παράρτημα είχε ως όργανό του τη Θεοσοφική Επιθεώρηση την οποία διηύθησαν ο Courmes και ο Δρ Pascal. Αυτό συνέβη περίπου το 1905. Οι Γνωστικοί, οι οποίοι αρχικά αρθρογραφούσαν στο περιοδικό «Initiation» (Μύηση), μετά είχαν το δικό τους όργανο, το μηνιαίο περιοδικό υψηλών μελετών «La Voie» (Η Οδός) το οποίο αργότερα διακόπηκε. Οι αλχημιστές, υπό τη διεύθυνση του F.J.Castelot⁴⁵, ίδρυσαν το 1902 το περιοδικό «Νέοι ορίζοντες Επιστήμης και Σκέψης».

Η Μύηση

Το πέπλο της Ίσιδας

{Οι αστρολόγοι ίδρυσαν το 1904, το «Astral Science» (Αστρολογική Επιστήμη), υπό τη διεύθυνση του F. Ch. Barlet}. Το όργανο του Εσωτερισμού, το οποίο είναι τώρα⁴⁶ πιο εκτιμημένο και διαδεδομένο στη

⁴⁴ ΣτΜ: Gerard Encausse (Papus), Augustin Chaboseau. Stanislas de Guaita, Lucien Chamuel, Yvon Le Loup (Paul Sédir), Paul Adam, Maurice Barrés, Josephin Péladan, Julien Lejay, Montière, Charles Barlet και Jacques Burget.

⁴⁵ ΣτΜ: O François Jollivet-Castelot γεννήθηκε στο Douai στις 8 Ιουλίου 1874 , πέθανε στο Bourgneuf στις 22 Απριλίου 1937 σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Ήταν Γάλλος αποκρυφιστής και αλχημιστής

⁴⁶ ΣτΜ: Αναφέρεται στο έτος 1904 που εκδόθηκε το βιβλίο.

Γαλλία είναι το προαναφερθέν «Voile d'Isis», μηνιαίο περιοδικό εσωτερικής φιλοσοφίας, {γραμμένο από μια πλειάδα διακεκριμένων αποκρυφιστών, όπως ο Bourgeat, l'Allendy, Bricaud, Jollivet-Castelot, Jounet, Phaneg, Schure, Alta και O.Wirth⁴⁷}.

{Στην Ιταλία, η Ιερή Επιστήμη που γεννήθηκε στον Κρότωνα και άλλες πόλεις της Μεγάλης Ελλάδας⁴⁸ από το 600 έως το 290 π.Χ., ο Πυθαγορισμός, ο Ορφισμός, η Βασιλική τέχνη⁴⁹ των Αιγυπτιακών θυσιαστηρίων της Παλαιόπολης (Νάπολη), Puteoli, Benevento και Ρώμης, ο Στωϊκισμός, ο Μιθραϊκισμός και ο Εσωτερισμός άλλων περιφερόμενων και εξωγενών λατρειών οι οποίες εισήχθησαν στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, δεν χάθηκαν εντελώς μέσα στον σκοταδισμό του Μεσαίωνα. Οι Ναΐτες, Αραβες, Έλληνες, Ποιητές της αγάπης, Ουμανιστές, κράτησαν αναμμένη τη δάδα του Εσωτερισμού των προγόνων, έτσι ώστε στις απαρχές της σύγχρονης εποχής να αναδυθούν οι Ακαδημίες οι οποίες (όχι όλες) ήσαν κέντρα Εσωτεριστικής μελέτης.

Εμβλημα της Ποντανιανής Ακαδημίας

}Από αυτές, οι πραγματικά Εσωτεριστικές, οι προερχόμενες από τον νεοπλατωνισμό των ποιητών της αγάπης, ήσαν οι ακόλουθες: Η Ποντανιανή⁵⁰ που δημιουργήθηκε το 1433 στην Νάπολη από τον Panormita⁵¹. Η Πλατωνική Ακαδημία της Φλωρεντίας⁵² που δημιουρ-

⁴⁷ ΣτΜ: Joseph Paul Oswald Wirth (1860-1943). Ελβετός αποκρυφιστής, καλλιτέχνης και συγγραφέας. Ασχολήθηκε με τον Τεκτονισμό, τα TARO και την Αστρολογία. Έγραψε πολλά βιβλία..

⁴⁸ ΣτΜ: Η Μεγάλη Ελλάδα ή Μεγάλη Ελλάς, Magna Graecia στα λατινικά, Magna Grecia (ή, σπανιότερα, Grande Ellade) στα ιταλικά, ήταν η επικράτεια των διαφόρων αρχαίων Ελληνικών αποικιών στη Σικελία και νότια Ιταλία.

⁴⁹ ΣτΜ: Η λειτουργία μετασχηματισμού του ανθρώπου ονομάζεται «Βασιλική τέχνη» καθότι οδηγεί τον άνθρωπο να καταστεί Βασιλέας-Κύριος του εαυτού του..

⁵⁰ ΣτΜ: Η Accademia Pontaniana ήταν η πρώτη ακαδημία με τη σύγχρονη έννοια, ως μια κοινωμία λόγιων και ανθρωπιστών. Το όνομά της το έλαβε από τον Giovanni Pontano, διάδοχο του αρχικού ιδρυτή της.

⁵¹ ΣτΜ: Πραγματικό όνομα: Antonio Beccadelli

⁵² ΣτΜ: Στα μισά του 15ου αιώνα άκμασε στην Φλωρεντία, μία πολύ σημαντική Φιλοσοφική σχολή η περίφημη ΠΛΑΤΩΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ στην οποία βρίσκουμε τους Cosimo de Medici, Γεώρ-

γήθηκε το 1474 περίπου από τον Lorenzo il Magnifico. Η Ρωμαϊκή, η οποία δημιουργήθηκε περίπου το 1480 από τον Giulio dei Sanseverino, γνωστό με το ψευδώνυμο Pomponio Leto και η οποία έκλεισε το 1498.

Πλατωνική Ακαδημία της Φλωρεντίας

Η Ακαδημία των Μυστικών ή «Secretorum Naturae» που δημιουργήθηκε το 1560 στη Νάπολη από τον Della Porta. Εκείνη των Φωτισμένων, που δημιουργήθηκε το 1598 στη Ρώμη από την Isabella Pallavicini και το ονομαζόμενο «Ordine dei Magisti» ιδρυθέν στη Φλωρεντία τον 17^ο αιώνα. Επίσης το Αιγυπτιακό Τάγμα, δημιουργημένο το 1779 στη Γαλλία από τον Cagliostro⁵³ το οποίο αργότερα πέρασε στην Ιταλία και το οποίο προήλθε από μία άλλη πηγή και συγκεκριμένα το Ροδοσταυρικό Τάγμα του Schroeder. Έτσι από άλλες διάφορες πηγές

για Πλήθωνα Γεμιστό, Ιωάννη Ρώχλυν (Καπνίον), Δημήτριο Χαλκοκονδύλη, Ιωάννη Αργυρόπουλο, Τζιοβάνι Πίκο ντε λα Μιράντολα, Μαρσίλιο Φιτσίνο, και άλλους. Εκεί γινόταν μελέτη της Καμπαλά, των Νεοπλατωνικών, του Πλάτωνα, του Corpus Hermeticum κ.α. Σύμφωνα με την παράδοση, ο φιλόσοφος Πλήθων βρέθηκε στη Φλωρεντία για να συμμετάσχει στη σύνοδο στις πόλεις Φεράρα και Φλωρεντία με σκοπό την ένωση της Ορθόδοξης με την Καθολική Εκκλησία. Οι διαλέξεις που έδωσε εκεί επηρέασαν τον Cosimo de Medici ο οποίος μετά από χρόνια ίδρυσε την Πλατωνική Ακαδημία. Στόχος της ήταν να προβάλλουν τον Πλατωνικό τρόπο μόρφωσης του ανθρώπου, πιο ελεύθερο από τον αυστηρό Αριστοτελισμό που κυριαρχούσε εκείνη την εποχή.

⁵³ ΣτΜ: Ο κόμης Α. Καλλιόστρο υπήρξε μία αμφιλεγόμενη προσωπικότητα. Εκτός από τις αμφιλεγόμενες δραστηριότητές του και τα περίεργα χαρακτηριστικά της προσωπικότητάς του, οφείλουμε να ασχοληθούμε και με ό,τι θετικό άφησε. Κατά τη γνώμη, αξιόλογων Εσωτερικών όπως του Σεντίρ, και του Παπύς, ο κόμης Καλλιόστρο δεν ήταν τυχοδιώκτης αλλά ένας ευγενής ταξιδιώτης. Ο Καλλιόστρο δεν απευθυνόταν στο μυαλό και στην φαντασία, αλλά στο πνεύμα. Καταδικάστηκε από την Ιερά Εξέταση σε ισόβιο κάθειρξη στο φρούριο του Saint Ange (Άγιου Αγγέλου), όπου μετά από λίγο διάστημα η ψυχή του εγκατέλειψε το φυσικό του σώμα στις 26 Αυγούστου του έτους 1795 στο San Leo.

προήλθαν οι Τεκτονικοί Μυητικοί Τύποι⁵⁴. Πολλές πληροφορίες μπορεί να λάβει κανείς διαβάζοντας την «Εισαγωγική μελέτη» και τον «Μαθητή» του Vicenzo Soro από το βιβλίο «Μεγάλο βιβλίο της Φύσης». Καταλήγοντας σήμερα⁵⁵ στην Ιταλία υπάρχουν πολλές Εσωτερικές οργανώσεις του Δυτικού Εσωτερισμού, δηλαδή Πυθαγόρειες και Ροδοσταυρικές που λειτουργούν χωρίς πολλή δημοσιότητα. Μεταξύ αυτών το Τάγμα της Μύριαμ⁵⁶. Επίσης ο Τύπος του Swedenborg. Όλες τους με έναν κοινό σκοπό: την ανάπτυξη του ανθρώπου.

Υπάρχουν λίγες περιοδικές εκδόσεις που ασχολούνται με τις Εσωτερικές μελέτες. Οι πλέον γνωστές είναι δύο: «Φως και Σκιά» της Ρώμης και «Απόκρυφος κόσμος» της Νάπολης. Υπάρχουν εξάλλου περιοδικά και εφημερίδες πνευματικά, μαγικά ή Τεκτονικά. Η Δυτική Μύηση αγκαλιάζει, μιλώντας γενικά, τον ασιατικό Εσωτερισμό (μπραχμανισμό, βουδισμό, ταοϊσμό) και τις Θεοσοφικές εταιρίες. Η Θεοσοφική εταιρία με έδρα της το Adyar της Ινδίας είχε ιδρυθεί από την Blavatsky και τον συνταγματάρχη Olcott στις 17 Νοεμβρίου 1875 στην Νέα Υόρκη. Λειτουργήσε υπό την προεδρία της Annie Besant⁵⁷.

⁵⁴ ΣτΜ: Στην ιστορία της πνευματικής αναζήτησης μέσω του Τεκτονισμού έχουν καταγραφεί περισσότεροι από 34 Τεκτονικοί Τύποι. Σήμερα λειτουργούν εξ'αυτών λιγότεροι των 5. Ο ξεχωριστός κάθε φορά Τύπος λειτουργεί μετά τον βαθμό του Διδασκάλου (3^ο) ο οποίος είναι ο τελευταίος βαθμός της λεγόμενης συμβολικής σειράς. Με την έννοια «Τύπος» (Rite) νοείται το σύνολο των ενεργειών που γεφυρώνουν το άνω με το κάτω.

⁵⁵ ΣτΜ: 1904

⁵⁶ ΣτΜ: Του Giuliano M. Kremmerz. Ο G.M. Kremmerz, γεννημένος ως Ciro Formisano, ήταν Ιταλός αλχημιστής που εργαζόταν σύμφωνα με την παράδοση του Ερμητισμού. Το 1896, ο Kremmerz ίδρυσε την *Confraternita Terapeutica e Magica di Myriam*.

⁵⁷ ΣτΜ: Η Annie Besant (1847-1933) ήταν Βρετανίδα σοσιαλίστρια, θεοσοφίστρια, ακτιβίστρια για τα δικαιώματα των γυναικών, συγγραφέας, ρήτορας, μέλος πολιτικού κόμματος, εκπαιδευτικός και φιλάνθρωπος. Θεωρείται υπέρμαχος της ανθρώπινης ελευθερίας και ήταν ένθερμη υποστηρίκτρια της ιρλανδικής και της ινδικής τοπικής αυτοδιοίκησης

II. ΟΙ ΘΕΩΡΙΕΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΥ

Ο Εσωτερισμός, είναι στην ουσία του μία παραδοσιακή επιστήμη και ταυτόχρονα ένας υπερβατικός θετικισμός.

Ανακεφαλαιώνουμε τις θεμελιώδεις του θεωρίες:

Το υπερφυσικό δεν υπάρχει⁵⁸. Το τυχαίο δεν υπάρχει. Από αυτήν την αρχή απορρέουν νόμοι και γεγονότα. Ο Εσωτερισμός βλέπει στο ελάχιστο γεγονός το έργο ενός νόμου και εφαρμόζεται με ειλικρίνεια επεκτείνοντας τον πειραματικό τομέα.

Ο Εσωτεριστής είναι ένας τολμηρός εξερευνητής, ένας πρωτοπόρος, ένας εισρέων στον εσώτερο κόσμο. Για αυτόν δεν γίνονται ποτέ θαύματα, με την έννοια που δίνει ο απλός λαός σε αυτή τη λέξη. Δεν υπάρχουν αποτελέσματα χωρίς αιτίες, αλλά μόνο φαινόμενα, τα αίτια των οποίων μας διαφεύγουν.

Από αυτήν την αρχή αναδύονται οι ακόλουθοι νόμοι:

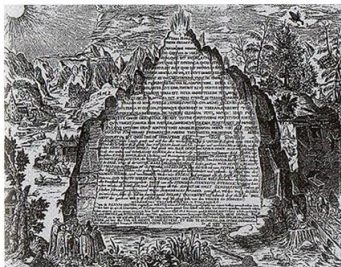
1. {Ο νόμος της ενότητας. Οι αρχαίοι ανακάλυψαν κατ'αρχήν ότι το άπειρο, ή Θεός όπως τον αποκαλούν οι πιστοί όλων των δογμάτων, είναι ένας. Στην πραγματικότητα ο Ζωροάστρης (7^{ος} αιώνας) λέγει: «το παν είναι ένα». Και ο Βολταίρος έγραψε: «στη φύση δεν υπάρχει παρά μία συμπαντική/καθολική αρχή, αιώνια και ενεργή.

Επομένως η καθολική αρχή είναι ο Θεός της κάθε θρησκείας. Κατόπιν οι αρχαίοι ανακάλυψαν ότι η δύναμη που δρα στον κόσμο είναι μία και ενιαία. Αυτή η δύναμη ή ενδόμυχη ουσία των πραγμάτων ονομάστηκε ποικιλοτρόπως. Ο Ηράκλειτος το είπε κιβωτός. Ο Ησίοδος χάος. Ο Θαλής ύδωρ. Ο Αναξίμανδρος άπειρο. Ο Αναξίμενης αέρα. Ο Ζωροάστρης πυρ. Ο Αναξαγόρας σκέψη. Ο Ιησούς αγάπη. Ο Μέγκκιος δημιουργική ενέργεια. Και οι σύγχρονοι το έχουν ονομάσει αιθέρα. Οι Εσωτεριστές λένουν: «Η δύναμη του σύμπαντος είναι μία», αυτή η δύναμη είναι το τέλεσμα, ο αιθέρας του Σμαράγδινου Πίνακα⁵⁹ του Ερμή του

⁵⁸ ΣτΜ: Με την έννοια ότι το υπερφυσικό ουσιαστικά είναι απόλυτα φυσικό, υπαρκτό και μελετήσιμο με τους δικούς του όρους.

⁵⁹ ΣτΜ: Ο Σμαράγδινος Πίνακας: 1. Είναι αληθέστατο, αμειψέστατο, βεβαιότατο. Ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος. 2. Και όπως όλα τα πράγματα

Τρισμέγιστου. Τελικά οι αρχαίοι ανακάλυψαν ότι η ύλη είναι ε-
νιαία. Αποφάσισαν λοιπόν: «Η φύση είναι μοναδική». Συμπερα-
σματικά, μοναδική είναι και η αρχή, μοναδική είναι η δύναμη,
μοναδική είναι η ύλη}.

Ο Σμαράγδινος Πίνακας

2. {Ο νόμος του δυαδικού. - Για τους Πυθαγόρειους, η Θεότητα, που είναι η αρχή, το κέντρο και το τέλος, που είναι «το Άλφα και το Ωμέγα» που έλεγαν οι Χριστιανοί, κάθε όντος, κάθε τελειότη-
τας, κάθε αρμονίας, συμβολιζόταν με την ενότητα ή τη μονάδα. Το νούμερο ένα ορίζει την αρμονία, την τάξη ή την καλή αρχή: Θεός ένας και μοναδικός. Αυτό εκφράστηκε στα λατινικά με το solus (μόνος, μοναδικός), από τον οποίο έγινε η λέξη sol, «ή-
λιος», σύμβολο αυτού του Θεού. Επομένως, για τους αρχαίους φιλοσόφους, ο λαμπερός Ήλιος που βλέπουμε ήταν σύμβολο⁶⁰.
αλλά, για τα ανυποψίαστα πλήθη, ήταν ένας θεός, ένας φωτεινός θεός. Στον οποίο τίθετο σε παραλληλισμό ο ανθρώπινος Θεός που ήταν -για τους Αιγύπτιους μνημένους- Θεός σκοτεινός, μι-

προήλθαν από το Ενα, έτσι και όλα τα πράγματα γεννήθηκαν από αυτό το ένα δια της προσαρμο-
γής. 3. Πατέρας του είναι ο Ήλιος, Μητέρα του η Σελήνη, ο Ανεμος το κυοφόρησε, τροφός του
είναι η Γη. 4. Είναι ο Πατέρας κάθε τελειότητας και πληρότητας στον Κόσμο. 5. Η δύναμή του
είναι ολοκληρωτική, εάν ξεχυθεί πάνω στη Γη. 6. Θα χωρίσεις τη Γη από το Πυρ, το λεπτοφύες
από το χονδροειδές δρώντας ηπίως, με μεγάλη σύνεση και επιδεξιότητα. 7. Ανέρχεται από τη Γη
στον Ουρανό και πάλι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη ενώνοντας και ζωοποιώντας την ισχύ
των ανώτερων και κατώτερων πραγμάτων. 8. Θα αποκτήσεις έτσι, τη δόξα ολόκληρου του κό-
σμου και κάθε σκότος θα πετάξει μακριά από σένα. 9. Αυτή είναι η κραταιά δύναμη κάθε δυνά-
μεως γιατί υπερνικά κάθε τι το λεπτό και διαπερνά κάθε στερεό πράγμα. 10. Έτσι δημιουργήθηκε ο
κόσμος. Από εδώ προέκυψαν θαυμαστές προσαρμογές των οποίων αυτή εδώ είναι η μέθοδος.
11. Γι' αυτό ονομάζομαι Ερμής (Υδράργυρος) Τρισ-Μέγιστος, αφού κατέχω τα τρία μέρη της φιλο-
σοφίας όλου του κόσμου. 12. Πράγματι, αυτό που είχα να πώ σχετικά με την Λειτουργία του Η-
λιου ολοκληρώθηκε.

⁶⁰ ΣτΜ: Για τον Εσωτερισμό ουσιαστικά ο Ήλιος είναι «η ορατή εκδήλωση του αόρατου όντος»

κρότερος. Εξ' ου και στη μύηση της Μέμφιδας, η πρόταση που έλεγε ο ιερέας στο αυτί του μουσμένου, ενώ αυτός συρόταν κατά μήκος της σήραγγας: «Ο Όσιρις είναι ένας Θεός μαύρος»⁶¹. Η φράση αυτή ήθελε να εμφυσήσει στον νεαρό την αλήθεια: «Ο Όσιρις δεν είναι ο αληθινός Θεός». Όταν η θεότητα εκδηλώθηκε, έδωσε ουσία στη δυάδα, στο δυαδικό. Με άλλα λόγια όταν η μοναδική ουσία χωρίστηκε, τότε προέκυψε η διπροσωπία. Δηλαδή τότε επαληθεύθηκε η ύπαρξη του εσωτερικού εγώ και του έξω από το εσωτερικό εγώ, του Θεού και της Φύσης, της ενότητας και της διαίρεσης, του υποκειμενικού και του αντικειμενικού, του Καλού και του Κακού, του πνεύματος και της ύλης, της Πρόνοιας και της Ανάγκης, δηλαδή γεννήθηκε το διώνυμο. Τώ-

⁶¹ ΣτΜ: Με τη φράση αυτή τελειώνει ο Ρουμπινένιος Πίνακας ο οποίος είναι λιγότερο γνωστός αλλά πολύ σημαντικός. Και όπως μας λέγει ο Gastone Ventura ο οποίος τον ανακάλυψε και τον έδωσε στην ανθρωπότητα: «Οι δύο πίνακες, φαίνονται – και είναι – το συμπλήρωμα ο ένας του άλλου, μοιλονότι ο πρώτος είναι ένα Αλχημικό κλειδί και ο δεύτερος ένα Καμπολιστικό». Ιδού ο Ρουμπινένιος Πίνακας: 1. Δεν είναι βεβαιότατο ούτε αληθέστατο κατά πόσον η νόηση της δημιουργίας κατανοείται. Ακατάληπτος αληθώς είναι ο Δημιουργός. Αυτό που είναι άνω δεν είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω. Ψηλά είναι η αίγλη της Ενότητας, χαμηλά η αθλιότητα της πολλαπλότητας, που εμφανίζεται ως όλον και δεν είναι τίποτα. 2. Και από τη στιγμή που όλα τα πράγματα συμμετέχουν στην πολλαπλότητα, αυτά, τόσο το λιγότερο είναι Αλήθεια, Ζωή, Καλό, από τη στιγμή που απομακρύνονται από το Εν. 3. Ιδού ο αριθμός, ο πολύμορφος, το περίβλημα, το πτώμα του ενός: Ο πατέρας του ήταν η επιθυμία της Γης, Μητέρα του η άγνοια. Ο Ηλιος αποσυνθέτει το πτώμα και ο Άνεμος διασκορπίζει τη δυσσομία του καρπού των δύο. 4. Αυτή η επιθυμία δημιούργησε τους Ηρωες, τους δαίμονες και τους θεούς' αυτή η άγνοια διατηρήθηκε επάνω σε ό,τι πιθανό, περιπλέκοντας κάθε παράδοση που είναι το τρία. 5. Και βασίλευσε στο Κακό, στο Αίμα, έξω από το Ρόδο, στην αποστροφή των τεσσάρων. 6. Θα ενόσεις το ένα με το δύο, τον Ενα με τους Πολλούς, την πνοή με τον εαυτό, απαλά, με μεγάλη προσοχή, μέχρι το εννέα, υπερπηδώντας το πέντε. 7. Δεδομένου ότι κατέρχεται από τον Ουρανό στη Γη και ανέρχεται πάλι στον ουρανό, αποδιοργανώνοντας τις κατώτερες δυνάμεις στην Ανώτερη απροσδιόριστη Δύναμη, που καταλήγει στο έξι. 8. Τότε, υιέ της επιθυμίας θα είσαι όπως οι Θεοί, οι δαίμονες και οι ήρωες, κύριος του σκότους και του φωτός των επτά. 9. Σε αυτό συνίσταται η γνώση, γνώση κάθε γνώσης' θα είσαι τόσο μεγάλος που θα είσαι ακαθόριστος και απροσδιόριστος. Θα νικήσει όποιος βαραίνει περισσότερο στη ζυγαριά του οκτώ. 10. Ετσι ο κόσμος επινόησε τα ιδεώδη του. Μπορείς να εφαρμόσεις αυτήν την Αρκάνα σε οποιοδήποτε πράγμα: προχωρώντας ελικοειδώς, δονείται σαν χορδή λύρας και γίνεται αριθμός μεταβατικός. Ομοίως κάθε δευτερεύουσα αιτία. 11. Επομένως, εγώ ονομάσθηκα Αγγελιαφόρος του Θωθ, σκλάβος πιο πολύ του αιτίου της Λογικής παρά φίλος της Λογικής της ίδιας. 12. Ο,τι έχει επωθεί για τις ταπεινές λειτουργίες του Ουρανού και του Κρόνου ας γίνει οδηγός στους επιθυμούντες: Ο Όσιρις είναι ένας θεός μαύρος.

ρα ας δούμε τι είναι η έννοια της διπροσωπίας. «η Δυάδα είναι το αντίθετο της Μονάδας· και επομένως είναι η εικόνα αυτού από το οποίο αποτελείται και από τη μεταβλητή Φύση, αόριστο και ικανό να αναλάβει οποιαδήποτε μορφή. (*Εδώ είναι το παντομορφικό Yinx των Αιγυπτίων και η Miri bnima, ή «Θεά των χιλίων ονομάτων» του Απουήλιου*). Το δυαδικό, καθώς αντιπροσωπεύει την αντίθεση, τη διάσπαση είναι το σύμβολο της ύλης, διαίρεσης, χωρισμού, της παθητικής αρχής. Από το νούμερο δύο ξεκινάει η διπλή Επιστήμη, η θανατηφόρα επιστήμη του Καλού και του Κακού (*του Θεού και του Διαβόλου, που είναι η σκιά Του. βλ. βιβλίο του RAGON – Τεκτονική ορθοδοξία. Ελευθεροτεκτονισμός και Καρμποναρισμός στην Ιταλία*).}.

3. Ο νόμος του Τριαδικού κυριαρχεί στα πάντα και αντανακλάται στους τρεις κόσμους που συνθέτουν το σύμπαν, δηλαδή: α) στον θεϊκό κόσμο ή των αρχών, δηλαδή στον λόγο ύπαρξης, στην πρώτη αιτία. β) στον ψυχικό κόσμο, ή στους νόμους, δηλαδή στην εξίσωση μιας ορισμένης ποσότητας γεγονότων που, όταν μελετηθούν, φαίνεται να ανανεώνονται πάντα με την ίδια σειρά. και τελικά γ) στον φυσικό ή πραγματικό κόσμο, δηλαδή στις εξωτερικές εκδηλώσεις των νόμων, στα διάφορα ενδεχόμενα τους. Ο ίδιος νόμος του τριαδικού, (*αναγνωρισμένος στον Θεό από όλες τις μεγάλες θρησκείες:*) τριάδα, βρίσκεται και στη γενική συγκρότηση του ανθρώπου (*πνεύμα, ψυχή και σώμα*).
4. Ο νόμος του τετραδικού. - Το τετραδικό ή τετράδα (*και επίσης τετρακτύς*), σημαίνει κίνηση, και άπειρο, από το οποίο πηγάζουν τα πάντα (*δηλαδή είναι σύμβολο του Θεού, που ο Μπαλζάκ το όρισε ως «Κίνηση»*). Το τετραδικό οδηγεί στην επιστροφή στην ενότητα, ή, με άλλα λόγια, ο αριθμός τέσσερα είναι ένας όρος που περιλαμβάνει το τριαδικό (*την τριαδικότητα ή τριάδα*). Είναι γνωστό ότι η γέννηση του παιδιού προέρχεται από τη δράση του άνδρα στη γυναίκα. Τώρα, υπάρχει ένας τέταρτος όρος, που προκύπτει από τους τρεις πρώτους: Η οικογένεια. (*βλ. PLYTOFF. «Mysteries of the Occult Sc.», σελ. 242*). «Το τετραδικό είναι ο τελειότερος από τους αριθμούς και είναι η ρίζα (*η βάση*) των άλλων αριθμών και όλων των πραγμάτων. Η τετράδα

αντιπροσωπεύει τη γεννήτρια αρετή (*δράση*), από την οποία προέρχονται όλοι οι συνδυασμοί. Είναι το έμβλημα αυτού που δεν είναι ούτε σωματικό ούτε αισθαντικό. (*Επομένως είναι το σύμβολο αυτού που είναι πνευματικό*). Ο Πυθαγόρας κοινοποίησε στους μαθητές του, ως σύμβολο της αιώνιας και δημιουργικής αρχής, το άρρητο όνομα του Θεού, με το όνομα του τετραδικού (*όνομα τεσσάρων γραμμάτων* ם׀׀׀׀). Στην πραγματικότητα αυτό το όνομα (*που είναι Jevé*) στα εβραϊκά είναι τέσσερα γράμματα (*I - H - V - E*) και σημαίνει (*την*) πηγή όλων όσων έχει λάβει το ον. Το τετραδικό ανάγεται στο δυαδικό, δηλαδή το ιερό τετραγράμματο, που δεν πρέπει ποτέ να προφέρεται, όταν θέλεις να το συλλαβίσεις, θα πρέπει να το διαβάσεις I-EVE, ή, βακχικά E-VO. Το δυαδικό είναι η ένωση του ενεργητικού (+) και του παθητικού (-), ή της δύναμης που πέφτει στην ύλη, την διαπερνά και την αναζωογονεί. Είναι το κλειδί του υλικού κόσμου, όπως το τριαδικό (+, -, *άπειρο*), ή θέληση, μορφή και ζωή, είναι το κλειδί για τον πνευματικό κόσμο. Για να επιστρέψουμε στο τετραδικό αυτό αποσυντίθεται ως εξής:

Ενεργητική αρχή 1	Yod	׀
Παθητική αρχή 2	He	ׁ
Ενδιάμεσος όρος 3	Vau	ׂ
Μετάβαση 4	He	׃

Ο τέταρτος όρος ή όρος αφομοίωσης, είναι το άγκιστρο, η παύλα διαχωρισμού, το πέρασμα από ένα τριαδικό στο επόμενο τριαδικό. Έτσι π.χ. το τριαδικό: πατέρα, μητέρα, γιος, αντιπροσωπεύει την οικογένεια. Τώρα τρεις οικογένειες σχηματίζουν μια δεύτερη σειρά, της οποίας ο όρος αφομοίωσης είναι ο κόσμος. Τρεις κόσμοι σχηματίζουν μία τρίτη σειρά της οποίας ο όρος μετάβασης είναι το πλήθος ή η φυλή. Τρία πλήθη ή φυλές σχηματίζουν μία μία τέταρτη σειρά: το έθνος κ.ο.κ. Οι περισσότεροι λαοί έχουν το όνομα του Θεού γραμμένο με τέσσερα γράμματα. Ακολουθούν μερικά παραδείγματα: Οι Εβραίοι έχουν τον «םׁׂ׃», έχουμε επίσης τον «ODEN» και οι Καμπαλιστές «TORA», ο νόμος από όπου προήλθαν τα TARO, POTA, ATOP. Στα Χαλδαϊκά ήταν ο «ABIS», στα ασσυριακά «ADAD», στον ινδουι-

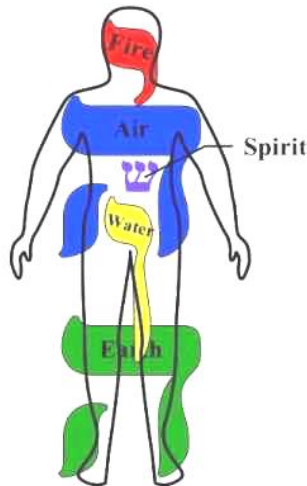
στικό «ESGI». Οι Αιγύπτιοι είχαν τον «AMUN», (για να συγκριθεί με το Ινδικό Aum). Οι Ετρούσκοι «ESAR», οι αρχαίοι Πέρσες «SYRE» και οι μάγοι «ORSI». Στα Ελληνικά είναι «ΘΕΟΣ», στα λατινικά «DEUS», στα ισπανικά «DIOS», στα ιταλικά «IDDIO», όπου το πρώτο D είναι ευφωνικό και αντικαθιστά το i του άρθρου «il». Οι Λατίνοι είχαν το «JOVE». Οι Έλληνες, γράφοντας αντίστροφα απ'ότι οι Εβραίοι⁶² δημιούργησαν το όνομα «ΠΙΠΙ»⁶³. Και οι γητευτές του μεσαίωνα διαβάζοντας το ίδιο όνομα ανάποδα, το έκαναν «HUDI» αλλά και «HAVAIOD» το όνομα του θεού τους, δηλαδή του διαβόλου. Το τετραγράμματο των Ιαπώνων είναι «ZAIM», των Κινέζων «TIEN», των Τούρκων «AGDI» και των Μακεδόνων Ιερέων «BEDY». Οι Αλχημιστές έχουν το τετραγράμματο «INRI», που είναι λατινική ακροστοιχίδα. «GOTT» ήταν ο Θεός των αρχαίων Γερμανών. «GODH» ήταν ο Θεός των αρχαίων Βέλγων. «ODIN» ή «THOR» των Γότθων. «FROE» των αρχαίων Σουηδών. «ITGA» ή «IDGA» των αρχαίων Ταρτάρων. «BOVH» και «ISTV» των αρχαίων Σαρμάτων⁶⁴. Ο «BOOG» και «CODD» των αρχαίων Σλάβων, ο «ALLA» των Αράβων και ο «BUUM» των Βοημίων. Ο «BVVH» ήταν ο Θεός των αρχαίων Τσιγγάνων και ο «LIAN» των σύγχρονων Περσών. (βλ. *BOURGEOAT*, «*Tarot*», σ. 26 και 27 και άλλους συγγραφείς). Το τετραδικό βρiscει επίσης την εφαρμογή του στο Ταρο.

⁶² ΣτΜ: Τα Εβραϊκά όπως και τα Αραβικά γράφονται και διαβάζονται από δεξιά προς τα αριστερά.

⁶³ ΣτΜ: Προφανώς η λέξη «ΠΙΠΙ» είναι (αντιστρεφόμενη) ιδεογραμματικά ίδια με το ׀ ׀ ׀ ׀ . Ας δούμε τί γράφει ο Ωρηγνιστής Βυζαντινός συγγραφέας Ευάγγριος Ποντικός: «Διὰ τὴν ἑβραϊκὴν ἐπὶ τοῦ κυρίου παρασημείωσιν ταῦτα λεκτέον. Δέκα ὀνόμασι παρ' Ἑβραίοις ὀνομάζεται ὁ θεός. Ὡν ἓν μὲν Ἀδωναϊ λέγεται, ὃ ἐστὶν κύριος, ἕτερον δὲ Ἰά, ὃ αὐτὸ ἐν τῷ ἑλληνικῷ εἰς τὸ κύριος μετελήφθη. Ἔτερον δὲ τι παρὰ ταῦτα ἐστὶ, τὸ τετραγράμματον, ἀνεκφώνητον ὄν παρ' Ἑβραίοις, ὃ καταχρηστικῶς παρὰ μὲν αὐτοῖς Ἀδωναϊ καλεῖται, παρὰ δὲ ἡμῖν κύριος. Τοῦτο δὲ φασὶν ἐπὶ τῷ πετόλω τῷ χρυσῷ τῷ ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἀρχιερέως γεγράφθαι κατὰ τὸ ἐν τῷ νόμῳ εἰρημένον ἐκτύπωμα σφραγίδος ἀγίασμα κυρίῳ ΠΙΠΙ»

⁶⁴ ΣτΜ: Οι Σαρμάτες, λεγόμενοι και Σαυρομάτες ήταν αρχαίος νομαδικός πολεμικός λαός πιθανώς ιρανικής καταγωγής που κατά τον 6^ο - 4^ο αιώνα π.Χ. είχαν εγκατασταθεί στα Ουράλια και αργότερα πέρασαν στο μεγαλύτερο μέρος της νότιας Ευρωπαϊκής Ρωσίας, της Πολωνίας και σημερινής Ρουμανίας.

5. {Ο νόμος του πενταδικού. Το πενταδικό εξέφραζε την ένωση του δυαδικού και του τριαδικού, δηλαδή του Κακού και του Καλού και επομένως ήταν ο χαρακτήρας όλων των όντων της φύσης, καθόσον στη σύνθεσή τους προϋποθέτουν και την αρχή της καταστροφής» (βλ. RAGON, «*Orthodoxie macconnique*»). Ο αριθμός πέντε εξέφραζε διαφορετικά πράγματα: την κακή αρχή (διάβολος), τον κόσμο (γη, νερό, αέρας, φωτιά και αιθέρας, ή *spiritus*), τον Λυτρωτή (με την εισαγωγή του shin Ψ στο Iehve (Ψ + ם׀ ן׀ ׀ ׀ = ם׀ ׀ Ψ ן׀ ׀) και σχηματίζοντας τον Iehosciua, τον Ιησού, δηλαδή τον Χριστό) και την παγκόσμια πεμπτουσία ή ουσία ζωτικής σημασίας (τον αιθέρα, το ρηγ ή το αστρικό φως, σώμα που συμβολίζεται με το 5 – πέντε/φίδι και το γράμμα S. Συγκρίνετε αυτό το πέντε/φίδι με τον κινέζικο δράκο και τον αιγυπτιακό ουραίο ή φίδι}).

6. Ο νόμος του εξαδικού ή ο νόμος της εξέλιξης και της εισέλιξης. Στα αρχαία Μυστήρια το έξι ήταν το έμβλημα της Φύσης. Οι λόγιοι εφάρμοζαν το εξαδικό στον φυσικό άνθρωπο, ενώ το επταδικό ήταν γι' αυτούς σύμβολο του αθάνατου πνεύματος. Ο αριθμός έξι ήταν το σύμβολο της Γης που εμπύχωνε ένα θεϊκό πνεύμα». (RAGON. «*Orthodoxie macconnique*»). Το έξι εκφραζόταν με το εξαγράμμα, ή το συμπλεκόμενο διπλό τρίγωνο, σύμβολο της ει-

σέλιξης του πνεύματος και της εξέλιξης της ύλης ή της καθόδου του Λόγου και της ανύψωσης του ανθρώπου, με τη διάχυση του διπλού τριγώνου: Ο νόμος της εισέλιξης και της εξέλιξης {νόμος της μεταμόρφωσης} μπορεί να εκφραστεί με αυτόν τον τρόπο: Η ενεργητική αρχή, της οποίας η ουσία είναι η ενότητα {δηλαδή, είναι το Άπειρο, ο Θεός}, επιβάλλεται πρωταρχικά στην παθητική αρχή, η οποία την έλκει μέσα από τη δική της ουσία απείρως πολυεπίπεδα. Αυτή η παθητική αρχή απορροφά αυτό που προοδευτικά διαχέεται, υποδιαιρεί {κατάτμηση} σε κάθε άτομο, για να το αναζωογονήσει. Είναι η πτώση του πνεύματος στην ύλη: Αυτή είναι η πρώτη αρχή της ζωτικής διαδικασίας: Η εισέλιξη. Το γεγονός ακολουθείται από μια κατάσταση σύγχυσης, αναβρασμού, διαταραχής {της κύησης}, κατά την οποία κάθε {υλικό} άτομο που ζωντανεύει έτσι μπαίνει σε έναν αγώνα αυτενέργειας με τα γειτονικά άτομα. Κατόπιν το δημιουργημένο πνεύμα πολώνεται σε ύλη, η οποία με τη σειρά της, σιγά σιγά εξελίσσεται μέσα από τους διαφορετικούς κόσμους και πνευματοποιείται όλο και περισσότερο για να επιστρέψει στην ενότητα, {δηλαδή να επιστρέψει στον Θεό. Αυτή είναι η φυγή των ψυχών από έναν λιγότερο εξελιγμένο πλανήτη σε έναν άλλο πιο εξελιγμένο και ούτω καθεξής. Επομένως η δεύτερη αρχή της ζωτικής διαδικασίας είναι η εξέλιξη της ύλης, δηλαδή η επιστροφή των κατατμημένων για την ανασύνθεση της Μονάδας}.

Αυτός είναι ο νόμος της εξέλιξης, μια μεταφυσική έκφραση της πτώσης και της επανενσωμάτωσης του ανθρώπου. Ακολουθούν ο παγκόσμιος νόμος της εισπνοής και της αναπνοής {ή του afflatus και efflatus} εκδηλωμένη {στην ανθρωπότητα} μέσω του φωτός και της σκιάς {εδώ είναι το διώνυμο, που εξηγεί τον υλικό κόσμο}, ζωή και θάνατος, άμπωτη και ροή, διαστολή και συμπίεση,

κίνηση της αρχής {του Θεού στη φύση} και του είναι {της Φύσης που επιστρέφει στον Θεό}, της εισέλιξης και της εξέλιξης.

{Σε αυτούς τους έξι νόμους εμφανίζονται άλλοι έξι: }

7. Ο νόμος της αναλογίας. Αυτός αποτελεί την Εσωτεριστική μέθοδο. Είναι ενδιάμεσος μεταξύ αφαίρεσης και επαγωγής, αφού στηρίζεται εναλλάξ σε καθένα από τις δύο. Ο Ερμής Τρισμέγιστος {δηλαδή το Αιγυπτιακό Ιπποτικό Πανεπιστήμιο}, στον Σμαράγδινο Πίνακά του, έχει διατυπώσει το εξής: «Ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω». {Ο Elifas Levi εξηγεί αυτή την πρόταση ως εξής: Το ηθικό επηρεάζει το φυσικό. (*Levi: «Dogma and Ritual», σελίδα 182*). Και ο μνημένος Vergilius Marone είπε: «Mens agitat molem», δηλαδή «Το πνεύμα κινεί την ύλη». Ένας πολύ σημαντικός κλάδος της Εσωτεριστικής πρακτικής βασίζεται σε αυτές τις αρχές}. Παρατηρήστε ότι ο συγγραφέας του Σμαράγδινου πίνακα διακρίνει απόλυτα, και από την αρχή {λόγω της πίστης του}, την αναλογία από την παρομοίωση που είναι πλέον ένα δύσκολο λάθος για να το αποφύγουν οι αρχάριοι. Ένα πράγμα ανάλογο με το άλλο δεν είναι σχεδόν ποτέ παρόμοιο. Δια μέσου της αναλογίας, ο αποκρυφιστής καθορίζει τις σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ των φαινομένων.
8. Ο νόμος της αντιστοιχίας. - Είναι πολύ σημαντικός νόμος. Ο διάσημος Σουηδός E.Swedenborg το ανέδειξε ιδιαίτερα στα έργα του. Το δήλωσε ως εξής: «Ό,τι υπάρχει στον φυσικό κόσμο, ως συνέπεια πνευματικού {πράγματος}, λέγεται ότι αντιστοιχεί {σε αυτό}». {Όπου υπάρχει ο άνθρωπος υπάρχει και η διάνοιά του ή ο δαίμονας ή ο φύλακας άγγελός του. Και όπου υπάρχει ο άνθρωπος υπάρχει και το άστρο του. Ξεχωρίστε τον δαίμονα, που είναι καλή διάνοια, από τον διάβολο, που είναι κακή διάνοια}.
9. Ο νόμος της σειράς {ή ο νόμος της ισορροπίας} μπορεί να διατυπωθεί με αυτόν τον τρόπο: δύο αντίθετα έχουν πάντα ένα ενδιάμεσο μεταξύ τους, το οποίο είναι το αποτέλεσμα τους. Έτσι η ημέρα έρχεται σε αντίθεση με τη νύχτα. Αλλά αυτή η αντίθεση δεν είναι εντελώς απόλυτη. Κοιτάζοντας πιο κοντά βλέπουμε ότι

ανάμεσα στο φως και τη σκιά, που έμοιαζαν εντελώς ξεχωριστά το ένα από το άλλο, υπάρχει κάτι που δεν είναι ούτε φως ούτε σκιά, και το οποίο χαρακτηρίζεται με το όνομα ημίφως. Με αυτόν τον τρόπο θα έχουμε: Φως, σκιά, ημίφως. Ζεστό, κρύο, χλιαρό. Θετικό, αρνητικό, ουδέτερο. Έλξη, απώθηση, ισορροπία. Οξύ, βάση, αλάτι. Στερεά, υγρά, αέρια. Αρσενικό, θηλυκό, παιδί. Πατήρ, Υιός και Άγιο πνεύμα. {Σημειώστε ότι, στη Χριστιανική τριάδα, το Άγιο Πνεύμα, που είναι η αποφαστική αρχή, πρέπει να ίσταται μεταξύ του Πατέρα και του Υιού. Και ότι το Άγιο Πνεύμα ίσταται στη θέση της Μητέρας. Ο Χριστιανισμός έχει αντικαταστήσει μια ανδρική προσωπικότητα με μια γυναικεία, - δηλαδή το Άγιο Πνεύμα για τη Μαρία. Αλλά, παρά αυτή τη σύγχυση, ο νόμος παραμένει ως έχει: +, -, άπειρος (ουδέτερος ή εξισορροπητικός). Υπάρχουν άπειρα παραδείγματα του τριμερούς: το Ινδικό trimurti (*Brahma*, θεός δημιουργός, *Siva* ή *Sciva*, θεός καταστροφάς, *Visnu*, συντηρητικός θεός), η Αιγυπτιακή τριάδα (*Osiris*, *Isis*, *Horus*), η περσική (*Ahura Mazda*, *Angro Mainyus* και *Mithras Mithra*), μιθραϊκό (*Oromasde*, *Spenta-Armaiti* και *Aram-Napat*), ζαρβανικό (*Ormuz*, *Ahriman* και *Mithra*), κοσμική (*Ήλιος*, *Γη* και *Σελήνη*), η παγανιστική τριάδα (*Δίας*, *Ήρα* και *Αθηνά*), εσωτερική (*Θεός*, *Σύμπαν*, *Ανθρωπότητα*) και επιστημονική (*Αρχές*, *Γεγονότα* και *Νόμοι*). Αλλά οι όροι του τριαδικού μπορούν επίσης να διαβαστούν αντίστροφα, π.χ.: +, άπειρο και -. Η τριάδα παριστάνεται συνεχώς από το ισόπλευρο τρίγωνο. Σύμφωνα με τις φιλοσοφικές αρχές, ασχέτως θρησκείας, μπορεί να υποδηλωθεί με μία από τις ακόλουθες εκφράσεις: Σκέψη, ύλη και κίνηση, ή: θέληση, γνώση, δράση και επίσης: επιστήμη, ψυχή και ενέργεια}. Ο Luigi Lukas έχει εφαρμόσει το νόμο της σειράς σε όλα σχεδόν τα χημικά, φυσικά και ακόμη και βιολογικά φαινόμενα της σύγχρονης επιστήμης.

10. Ο νόμος των φυσιογνωμιών-χαρακτηριστικών ή των σημείων. Ο εν λόγω νόμος βασίζεται στην επίδραση του πνευματικού στο φυσικό, της ψυχής στο σώμα. Δύναται να ταιριάζει και στο νόμο της αντιστοιχίας. Μπορεί να διατυπωθεί ως εξής: κάθε δημιουργημένο ον εκδηλώνει τον δικό του χαρακτήρα μέσω σκιαγραφι-

κών χαρακτηριστικών, τα οποίες οι διαισθητικές μας ικανότητες μας επιτρέπουν να εκτιμήσουμε. Αυτός ο νόμος χρησιμεύει ως βάση για όλες τις μαντικές επιστήμες.

11. Ο νόμος της σύστασης των μαγνητισμών. Ο Stanislas de Guaita, στο «Key of Black Magic», μας περιέγραψε την εξής φόρμουλα: «Το αρσενικό είναι θετικό στην ευαίσθητη σφαίρα {στα γεννητικά όργανα} και αρνητικό στην κατανοητή σφαίρα {στον εγκέφαλο}. Το θηλυκό, αντίθετα, είναι θετικό στην κατανοητή σφαίρα και αρνητικό στην ευαίσθητη σφαίρα. Αντιστρόφως συμπληρωματικά, το αρσενικό και το θηλυκό είναι ουδέτερα στη μεσαία σφαίρα του ψυχικού {στην καρδιά}. Αυτή η ομοιότητα ψυχής μεταξύ τους είναι και το μοναδικό τους σημείο τήξης».
12. Ο νόμος των σημείων στήριξης. Αυτό μπορεί να διατυπωθεί ως εξής: για να ενεργεί ο άνθρωπος έξω από τον εαυτό του, πρέπει να έχει ως σημείο στήριξης {ως βάση} ένα σημάδι {χειρόγραφο, χειρονομία, πεντάκλεο⁶⁵} που αντιστοιχεί, κατ' αναλογία, στη θέλησή του. «Το σημείο - είτε ο Eliphas Levi (στο *Κλειδί των Μεγάλων Μυστηρίων*, σελίδες 205 και 206) - εκφράζει το πράγμα: και το πράγμα είναι η αρετή του σημείου. Υπάρχει μια αναλογική αντιστοιχία μεταξύ του σημείου και του πράγματος που σηματοδοτείται. Όσο πιο τέλει είναι το σημείο, τόσο πιο ολοκληρωμένη η αντιστοιχία». Αυτή είναι η αρχή της δύναμης του ανθρώπινου Λόγου, που εκδηλώνεται μέσω της προσευχής, της ευλογίας, της κατάρας, του εξορκισμού. Αυτός είναι ο θεμελιώδης νόμος της Μαγείας.

⁶⁵ ΣτΜ: Την εποχή εκείνη ο όρος «πεντάκλεο» χρησιμοποιούταν για να περιγράψει γενικά τα σύμβολα, ειδικά αυτά που χρησιμοποιούντουσαν ως talisman δηλαδή ως φυλακτά ή σύμβολα μέσω των οποίων γινότουσαν κάποιες θεουργικές πράξεις. Το γεγονός ότι το «πεντάγραμμα» ήταν από τα πρώτα που χρησιμοποιήθηκαν για παρόμοιους λόγους, ήταν ο λόγος για τον οποίο κατά κάποιο τρόπο καθιερώθηκε όλα τα παρόμοια σύμβολα να λέγονται «πεντάκλεα».

III. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ο Εσωτερισμός διδάσκει ότι ο άνθρωπος αποτελείται από τρεις αρχέγονες αρχές: το φυσικό σώμα, το αστρικό σώμα και το πνεύμα⁶⁶. Έτσι μεταξύ του εγώ και του μη εγώ, {δηλαδή} μεταξύ του πνεύματος και του σώματος, ο Εσωτερισμός διδάσκει την ύπαρξη μιας ενδιάμεσης αρχής. Οι Θεολόγοι διδάσκουν ότι ο άνθρωπος αποτελείται από δύο μόνο αρχές: το αθάνατο πνεύμα και το φυσικό σώμα⁶⁷, οπότε βρίσκονται σε αμηχανία όταν πρέπει να απαντήσουν στις ερωτήσεις αυτών που ρωτούν πού είναι το πνεύμα κατά την λιποθυμία, τον πυρετό, και την τρέλα. Περιορίζονται στην απάντηση: αναγνωρίστε έναν ενδιάμεσο όρο και τροφοδοτείστε τη δυσκολία, αντί για την επίλυσή της. Ακόμη και ο Άγιος Παύλος και ο Άγιος Θωμάς ξεχώριζαν πάντα τον άνθρωπο πολύ καθαρά σε σώμα, αστρικό σώμα ή ψυχή και πνεύμα (*corpus, anima et spiritus*).

{Οι πνευματιστές χωρίζουν τον άνθρωπο σε: πνεύμα, περίπνευμα και σώμα. Το περίπνευμα, δηλαδή «αυτό που περιβάλλει το πνεύμα», δεν είναι άλλο από το αστρικό των Εσωτεριστών. Το πνεύμα και τοπερίπνευμα των πνευματιστών σχηματίζουν την ψυχή των χριστιανών}.

Αυτή η σχέση της πνευματικής αρχής με την υλική αρχή αποτελεί ένας από τους σημαντικότερους προβληματισμούς της Εσωτεριστικής ψυχολογίας.

Σε αυτό το σημείο, οι Εσωτεριστές δεν διαφοροποίησαν ποτέ τις διδασκαλίες τους σε καμμία στιγμή. Από τους Αιγύπτιους της δέκατης όγδοης δυναστείας (1500 χρόνια π.Χ.), οι οποίοι δίδαξαν την ύπαρξη του σώματος ή του khat, του διπλού {αστρικού} ή του ka και της ευφυούς ουσίας ή khu. Από τους Καμπαλιστές, που διακρίνουν το σώμα Gaf, το αστρικό σώμα Nephesh και το πνεύμα Neshama, μέχρι τον Πα-

⁶⁶ ΣτΜ: Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί για το πνεύμα τον όρο «ospito» που σημαίνει «ξενιστής». Ξενιστής είναι κάθε οργανισμός που φέρει ή περιέχει ένα άλλο οργανισμό, τον οποίο υποστηρίζει και τρέφει. Εν προκειμένω το πνεύμα, στην κατάσταση την οποία βρισκόμαστε φέρει μία σωματική μορφή με την οποία ζούμε.

⁶⁷ ΣτΜ: Σε κάποιες υποδιαίρεσεις ίσως δούμε το πνεύμα να αναφέρεται «πνεύμα-Αμε». «Αμε» κανονικά μεταφράζεται ως ψυχή (από το anima). Είναι θέμα διαφορετικής συνθήκης μετάφρασης. Ιδιαίτερα σε ορισμένα θεολογικά κείμενα γίνεται πολλές φορές μία κατά συνθήκην ταύτιση πνεύματος και ψυχής, παρόλον ότι είναι δύο διαφορετικά πράγματα.

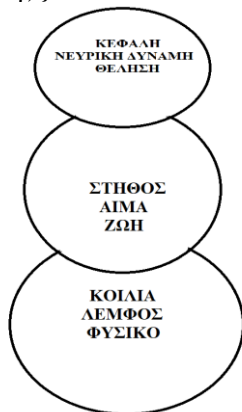
ράκελσο, ο οποίος τον 16^ο αιώνα δίδαξε την ύπαρξη του υλικού σώματος, του αστρικού σώματος ή *Evestrum*⁶⁸ και της πνευματικής ψυχής. και μέχρι τον Eliphaz Levi {Αββάς Luigi Constant}, ο οποίος μελέτησε τον 19^ο αιώνα τις ιδιότητες του «διπλού ρευστού» ή πλαστικού μεσολαβητή, ενδιάμεσου μεταξύ σώματος και πνεύματος.

{Οι Γάλλοι αποκρυφιστές αποκαλούν συχνά, σε συμφωνία με τους πνευματιστές, την ανώτερη αρχή «πνεύμα». Η Ιταλική παράδοση λέει ότι η εν λόγω αρχή ονομάζεται «ψυχή» και ότι δόθηκε το όνομα του «πνεύματος» στο αστρικό σώμα. Σε αυτό το κείμενο, προς αποφυγή σύγχυσης, θα μείνει η γαλλική λέξη. Οι πρόγονοί μας, οι Ρωμαίοι, πίστευαν ότι ο άνθρωπος μπορούσε να χωριστεί σε τέσσερα μέρη: τη σάρκα (*το φυσικό σώμα*), τη σκιά (*το διπλό ρευστό*), την ψυχή και το πνεύμα. Ο Οβίδιος, σχετικά με αυτά τα τέσσερα μέρη, εκφράστηκε ως εξής: «Αυτά τα τέσσερα πράγματα τοποθετούνται το καθένα στη δική του θέση: Η γη σκεπάζει τη σάρκα, η σκιά πετά γύρω από τον τάφο, η ψυχή είναι στην κόλαση, δηλαδή σε ένα μέρος ανταμοιβής ή τιμωρίας, ανάλογα με τα πλεονεκτήματα ή τα μειονεκτήματα του αποθανόντος, αφού το παγανιστικό *Orco*⁶⁹ ή κόλαση περιλάμβανε την κόλαση και τον παράδεισο} και το πνεύμα πετά στον παράδεισο». Οι Έλληνες χώρισαν το σώμα σε: Αψίδα ή Φωτιά (*το πνεύμα*), Ψυχή ή Αέρα (*η ψυχή*), Αναθυμίαση ή Νερό (*το Αστρικό*) και Σώμα ή Γη (*το σώμα*). Με σοβαρότητα ο Αριστοτέλης (384-322 π.Χ.) διέκρινε τρεις ψυχές στον άνθρωπο: Τη λογική ψυχή (*το πνεύμα*), την αισθαντική ψυχή (*το λεπτό ον*) και τη

⁶⁸ ΣτΜ: Σύμφωνα με τον Παράκελσο ο *Evestrum* είναι η οντότητα που είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με το Αστρικό Σώμα του ανθρώπου. Αναφέρει σχετικά στο “*Philosophia ad Athenienses*”: «Για να μιλήσουμε για το *Evestrum* με όλες τις θνητές και αθάνατες πτυχές του, θα πρέπει να αναφέρουμε πως όλα τα όντα, αλλά και ολόκληρη η ύπαρξη διαθέτει ένα *Evestrum*, που ομοιάζει με μία σκιά που αχνοφαίνεται στον τοίχο». Το *Evestrum* έρχεται στη ζωή και αναπτύσσεται μαζί με το σώμα, παραμένοντας μαζί του για όσο υπάρχει έστω και ένα μόριο της ύλης που αποτελεί το σώμα, για όσο παραμένει ζωντανό. Το *Evestrum* έρχεται στη ζωή ταυτόχρονα με την γέννηση κάθε μορφής, και κάθε τι, άσχετα αν είναι ορατό ή άορατο, και ανεξάρτητα από το αν προέρχεται από την σφαίρα της Ύλης ή την Σφαίρα της Ψυχής διαθέτει το δικό του *Evestrum*. Σύμφωνα με τον Παράκελσο, μονάχα εκείνοι που κατέχουν την σοφία μπορούν να κατανοήσουν την πραγματική φύση του *Evestrum*, που προκαλεί όνειρα που περικλείουν τις μελλοντικές στιγμές του ανθρώπου.

⁶⁹ ΣτΜ: *Orco* είναι είναι μια κτηνώδης, επιθετική, άσχημη και κακόβουλη φυλή τεράτων, σε αντίθεση με τα καλοπροαίρετα *Ξωτικά*.

φυτική ψυχή (το σώμα). Ο γιατρός Fugairon⁷⁰, συγγραφέας του ενδιαφέροντος βιβλίου «La survival de l'aime»⁷¹, χωρίζει τον άνθρωπο σε τρία μέρη. Αερόσωμα (πνεύμα), ψυχολόνη (σύνολο ψυχών) και σαρκόσωμα (η σωματική διάπλαση)}.

Οι τρεις δυνάμεις του ανθρώπου

Ο άνθρωπος αποτελείται, συμπερασματικά, από τρεις αρχές: το φυσικό σώμα, που κρατά τα πάντα. Το αστρικό σώμα ή ψυχή (ή ζωή), που αναζωογονεί και κινεί τα πάντα. Και τέλος, το πνεύμα, το οποίο κατευθύνει όλο το ον.

Το ΦΥΣΙΚΟ ΣΩΜΑ υποστηρίζει όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν τον ενσαρκωμένο άνθρωπο. Έχει το δικό του κέντρο δράσης στην κοιλιά. {Τα στοιχεία του είναι τέσσερα: α) Οστά β) Μύες και τένοντες. γ) Σάρκα και μαλακοί ιστοί. δ) Αίμα, έμμηνος ρύση, λέμφος και σπέρμα}.

Το ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ αναζωογονεί όλα τα στοιχεία που συνθέτουν τον ενσαρκωμένο άνθρωπο. Έχει δικό του κέντρο δράσης στο στήθος και αποτελεί την αρχή της συνοχής του ανθρώπου. Κινεί επίσης όλα τα στοιχεία που συνθέτουν τον ενσαρκωμένο άνθρωπο και, για αυτό το λόγο, έχει ως κέντρο του το οπίσθιο-κάτω μέρος του κεφαλιού {δηλαδή

⁷⁰ ΣτΜ: Ο Louis-Sophrone Fugairon (Tau Sophronius), ήταν γιατρός που ήταν επίσης μέλος των Καθάρων (Γνωστικών) και των Ναϊτών Ιπποτών. Συνήψε μια σχέση συνεργασίας με τον επίσης Γνωστικό Γάλλο Léonce-Eugène-Joseph Fabre des Essarts για να συνεχίσει την ανάπτυξη της Γνωστικής Εκκλησίας μετά την ξαφνική παραίτηση του Jules Doinel το 1895. Μαζί, ο Tau Sophronius και ο des Essarts άρχισαν να κατευθύνουν την έμφαση των διδασκαλιών της Γνωστικής Εκκλησίας προς μια γενικότερη άποψη της «απόκρυφης επιστήμης».

⁷¹ ΣτΜ: «Η επιβίωση της αγάπης»

στην παρεγκεφαλίτιδα. Αυτό το μέρος του αστρικού καλείται σωστά Ψυχή, ή Ψυχικό Όν}. {Η Ψυχή είναι η έδρα της Επιστήμης του ανθρώπου. Μπορεί να κατευθύνει συνειδητά το αστρικό σώμα, ή το ρευστό διπλό, το οποίο μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, να φύγει από το υλικό σώμα. (*Εξοδος στο αστρικό στην Μαγεία*)}.

Το ΠΝΕΥΜΑ κατευθύνει ολόκληρο τον οργανισμό. Έχει τη βάση του στον υλικό εγκέφαλο, αν και γενικά δεν ενσαρκώνεται πλήρως στον άνθρωπο.

Είπαμε ότι το φυσικό σώμα υποστηρίζει όλα τα στοιχεία που αποτελούν τον ενσαρκωμένο άνθρωπο. Στην πραγματικότητα, παρέχει τη σύστασή του με τον σκελετό, τους μύες και τα πεπτικά όργανα και ό,τι σχετίζεται με αυτά. Το φυσικό σώμα επίσης τροφοδοτεί το αστρικό σώμα με τα ερυθρά αιμοσφαίρια, τα κυκλοφορικά όργανα {του αίματος, δηλαδή την τραχεία, τους πνεύμονες και την καρδιά} και όλες τις εξαρτήσεις τους {αρτηρίες, φλέβες και τριχοειδή αγγεία}. Και τέλος, τροφοδοτεί το πνεύμα με όλες τις υλικές αρχές του συνειδητού νευρικού συστήματος {δηλαδή αυτού που αποτελείται από τον εγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό}. Τα υλικά στοιχεία του ανθρώπου ανανεώνονται υπό την επίδραση τροφών που μετατρέπονται σε χυλό μέσω του πεπτικού συστήματος. Το κέντρο ανανέωσης και δράσης του φυσικού σώματος λοιπόν τοποθετείται στην κοιλιά. Κατευθυνόμενο στο οργανικό του ταξίδι από το ένστικτο, το φυσικό σώμα εκδηλώνεται στο συνειδητό Πνεύμα μέσω των αναγκών.

Το αστρικό σώμα είναι αυτό που ζωντανεύει όλα τα στοιχεία που απαρτίζουν τον άνθρωπο. Είναι το ακριβές διπλό του φυσικού σώματος. {Σχεδόν θα μπορούσε να πει κανείς ότι το αστρικό είναι η επένδυση του φυσικού σώματος, γιατί είναι ο μανδύας, το φόρεμα που καλύπτει τον αόρατο άνθρωπο}. Ακόμη και το διπλό συνιστά μια οργανική πραγματικότητα, έχει φυσικά όργανα, κέντρα δράσης και τοπικοποιήσεις, που είναι τα όργανα της αναπνοής και της κυκλοφορίας, με όλες τα παράγωγά τους.

Οι οργανικές λειτουργίες του αστρικού σώματος διατηρούνται από την επίδραση του ατμοσφαιρικού αέρα, ο οποίος μετατρέπεται από το αναπνευστικό σύστημα σε ζωτική δύναμη.

Το κυκλοφορικό σύστημα {αίμα} εξαπλώνει τη ζωτική δύναμη σε όλα τα σημεία του οργανισμού και τροφοδοτεί το ψυχικό ον {την ψυχή} με τις αρχές που είναι απαραίτητες για την επεξεργασία της νευρικής δύναμης. Κατευθυνόμενο από το συναίσθημα, το αστρικό σώμα εκδηλώνεται στο πνεύμα μέσω του πάθους.

Το Πνεύμα είναι αυτό που κατευθύνει ολόκληρο τον άνθρωπο, αυτό που νιώθει και αυτό που θέλει. Έχει ένα καλά καθορισμένο πεδίο δράσης, με κέντρο δράσης {τον εγκέφαλο}, συγκεκριμένα όργανα και αγωγούς {τα νεύρα}. Τα φυσικά όργανα που προορίζονται ειδικά για το Πνεύμα είναι εκείνα που αποτελούν το συνειδητό νευρικό σύστημα {τον εγκέφαλο και τον νωτιαίο μυελό} με όλες τις εξαρτήσεις τους.

Η ουσία του Πνεύματος συνίσταται στην ελευθερία που έχει να αποσπάσει τις παρορμήσεις που του έρχονται από την εσωτερική ύπαρξή μας ή να αντισταθεί σε αυτές. Είναι σε αυτή την αρχέγονη ικανότητα που κατοικεί ουσιαστικά η ελεύθερη βούληση. Αν και ανεξάρτητο από καθένα από τα τρία οργανικά κέντρα του ανθρώπου, από το κεφάλι, το στήθος και την κοιλιά, το πνεύμα ωστόσο δρα απευθείας πάνω τους.

{Ο μεγάλος μνημένος Leonardo da Vinci απεικόνισε τις τρεις ανθρώπινες δυνάμεις στις τρεις μοίρες: Κλωθώ που γυρίζει είναι η λέμφος. Λάχεςις που γυρίζει είναι το αίμα, και Άτροπος που κόβει το ζωτικό νήμα είναι η νευρική δύναμη. Στην πραγματικότητα, όταν αυτή η τελευταία δύναμη φεύγει από το ανθρώπινο σώμα, η λέμφος και το αίμα παύουν να λειτουργούν και όλα τα κύτταρα δεν τρέφονται πλέον, αποσυντίθενται, σαπίζουν, εξ ου και ο θάνατος του φυσικού όντος}.

Ένα παράδειγμα θα μας επιτρέψει να συνειδητοποιήσουμε ακριβώς τις τρεις ανθρώπινες αρχές. Ο άνθρωπος μπορεί να συγκριθεί με ένα άρμα, του οποίου η άμαξα αντιπροσωπεύει το φυσικό σώμα, το άλογο, τη ψυχή ή αστρικό σώμα και ο αμαξάς το πνεύμα.

Αυτό είναι το σύμβολο που επέλεξε ο Gerard Encausse (*Papus*) για να επιδείξει αυτή την αρχή στο έργο του: «Πραγματεία επί των απόκρυφων επιστημών⁷²». Αυτή η εικόνα μας επιτρέπει να καταλάβουμε καλά ποιό είναι το καθήκον καθεμιάς από τις τρεις αρχές. Η

⁷² ΣτΜ: Τμήμα του κυκλοφορεί με τον τίτλο: «Πώς είναι φτιαγμένο το ανθρώπινο ον».

άμαξα είναι αδρανής από μόνη της και ανταποκρίνεται καλά στο φυσικό σώμα. Ο αμαξιάς διοικεί μέσω των ηνίων, χωρίς να συμμετέχει στην άμεση έλξη. Αυτό είναι το καθήκον του πνεύματος. Τέλος, το άλογο ενωμένο με δοκούς {η δύναμη της ζωής} στην άμαξα, και ηνία {η νευρική δύναμη} στον αμαξιά, κινεί ολόκληρο το σύστημα χωρίς να φροντίζει την κατεύθυνση, επομένως δείχνει πολύ καλά τον χαρακτήρα που ταιριάζει στο Αστρικό Σώμα, που είναι το αληθινό άλογο του οργανισμού, αφού το κινεί, αλλά δεν το κατευθύνει.

Αυτό το παράδειγμα μας φαίνεται αρκετά σαφές για να μας κάνει να κατανοήσουμε τη λειτουργία καθεμιάς από τις τρεις ανθρώπινες αρχές.

{Ο Papus, στο «Πραγματεία επί των απόκρυφων επιστημών» σελ. 187 έως 194, παρουσιάζει έξι φιγούρες με την άμαξα. Το άλογο που περπατά είναι το υγιές σώμα, με τις τρεις αρχές σε τέλεια ισορροπία. Το άλογο που έχει πιάσει το χέρι του αμαξιά δηλώνει θυμό, δηλαδή το πνεύμα που εισβάλλει το αστρικό. Ο αμαξιάς που είναι δεμένος στις ελικώσεις και ένα άλλο άτομο που είναι καβαλημένο στην άμαξα, που έχει πιάσει τα ηνία και που διευθύνει το άρμα είναι η εικόνα του χειριστή, που κατευθύνει το αστρικό του «υποκειμένου», σε μαγνητικές και ψυχικές εμπειρίες. Το άλογο που αποσπάται από τους στύλους και απομακρύνεται από την άμαξα, στηριζόμενο από τα ηνία που έχουν επιμηκυνθεί, είναι το σύμβολο της εξόδου του αστρικού από το σώμα, κατά τη διάρκεια του φυσικού ύπνου. Ο αμαξιάς που κοιμάται, και η φοράδα που τρέχει μακριά από την άμαξα, ενώ οι δεσμοί που τον ενώνουν επιμηκύνονται, και οι άνθρωποι το πλησιάζουν για να το αρπάξουν, αντιπροσωπεύει την ασυνείδητη έξοδο του αστρικού, καθώς πλησιάζει ο θάνατος. Και τέλος, η άμαξα στη γη, θρυμματισμένη, και ο αμαξιάς που την έχει εγκαταλείψει, και που απομακρύνεται καβαλημένος στο άλογο, αντιπροσωπεύει τον θάνατο, δηλαδή την εγκατάλειψη του σώματος από το αστρικό, που φέρνει μαζί του το πνεύμα⁷³ }.

{Αρχαίοι και σύγχρονοι φιλόσοφοι και Εσωτεριστές, για να μπορέσουν να μελετήσουν καλύτερα τη σύσταση του ανθρώπου, που αποκα-

⁷³ ΣτΜ: Η ψυχή, είναι το όχημα που θα μεταφέρει το πνεύμα στον πνευματικό ή Εμπύρειο κόσμο μετά το θάνατο. Η ίδια επιστρέφει στον αστρικό κόσμο ενώ το σώμα θα επιστρέψει στη γη.

λούν Μικρόκοσμο⁷⁴, ή «μικρό κόσμο», από σεβασμό προς το σύμπαν το οποίο ονόμασαν Μακρόκοσμο ή «μεγάλο κόσμο», τον έχουν χωρίσει όχι μόνο σε τρία, αλλά και σε επτά, εννέα και είκοσι μία αρχές, μέρη ή στοιχεία. Χωρίς απαραίτητα να συμφωνούν μεταξύ τους σε αυτήν την ονοματολογία. Ακολουθεί ένας συγκριτικός πίνακας, που ελήφθη από την Atkison⁷⁵, χωρίς ωστόσο να διαβεβαιώνει τους αναγνώστες για την τέλεια συμφωνία του με άλλα συστήματα και συγγραφείς:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Δυαδικό

- ✓ αόρατο απόκρυφο ή πνευματικό
- ✓ φανερό, ορατό ή υλικό

Τριαδικό

- ✓ Πνεύμα
- ✓ Ψυχή, ζωή ή αστρικό
- ✓ Φυσικό σώμα

Τετραδικό

- ✓ πνεύμα
- ✓ ψυχή
- ✓ αστρικό
- ✓ ύλη

Επταδικό

- ✓ πνεύμα
- ✓ ψυχή
- ✓ αστρικό
- ✓ αίμα
- ✓ σάρκα
- ✓ μύες
- ✓ οστά

Εννεαδικό

- ✓ πνεύμα. Είναι η πνευματική ζωή
- ✓ πνευματική ψυχή. Είναι ο ανώτερος λόγος

⁷⁴ ΣτΜ: Ο Μικρόκοσμος ή αλλιώς ο δημιουργημένος κόσμος συμβολίζεται μέσω του Πεντάκτινου αστέρα, ενώ ο Μακρόκοσμος ή το Σύμπαν συμβολίζεται με τον Εξάκτινο αστέρα.

⁷⁵ Βλέπε: ATKINSON, *The Law of New Thought*, passim.

- ✓ ανθρώπινη ψυχή ή υπερσυνείδητο. Είναι η νοημοσύνη της πνευματικοποιημένης δύναμης
- ✓ ψυχή ή συνείδηση. Με τη νευρική δύναμη
- ✓ αστρικό ή υποσυνείδητο. Με δύναμη ζωής
- ✓ αίμα και λέμφος. Τρέφονται από το πλάσμα
- ✓ σάρκα
- ✓ μύες
- ✓ οστά}

{Όλα όσα έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα όμως, δεν ήταν παρά ένας τρόπος έκφρασης, μια φαντασία της αλήθειας, τίποτα άλλο. Στην πραγματικότητα ο άνθρωπος ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ και οι τρεις αρχές του, και ακόμη περισσότερο οι 7, οι 9, οι 21 υποδιαιρέσεις δεν είναι ξεκάθαρα διαχωρισμένα μεταξύ τους, αλλά ανάμεικτα, μπλεγμένα. Με άλλα λόγια, υπάρχει ύλη στο πνεύμα και πνεύμα στην ύλη. Για να είμαστε πιο ακριβείς, κάθε κύτταρο του ανθρώπινου οργανισμού περιέχει μέσα του τα τέσσερα στοιχεία (πνεύμα, ψυχή, αστρικό και ύλη). Αυτό είναι ένα γεγονός που επιβεβαιώνεται όχι μόνο από Εσωτεριστές, αλλά και από καταξιωμένους επιστήμονες. (βλ. καθ. RICHARD, Ο ζωντανός αιθέρας· Dr. FUGAIRON, *La survence de l'ame*, στο οποίο ο συγγραφέας εξηγεί ότι η ψυχολόγη είναι ένα σύνολο ψυχών, δηλαδή μονάδων, Αιώνων⁷⁶ ιεραρχημένων, έχοντας φτάσει σε ένα στάδιο ανάπτυξης ανώτερο από αυτό των μονάδων ή κυττάρων που αποτελούν το σώμα. Δείτε επίσης τα εκπληκτικά ψυχικά πειράματα του Dr. GELAY, στα οποία εξακρίβωσε, κατά το δεύτερο μισό του 1919 και στη συνέχεια, ότι οι υλοποιήσεις πνευμάτων ή φαντασμάτων σχηματίζονται μέσω «πρωτότυπης στερεάς ουσίας που προέρχεται από ενδιάμεσους», η οποία προέρχεται από τη συμπύκνωση ατμοειδούς ουσίας, που προβάλλεται έξω από τις πλευρές της}).

⁷⁶ ΣτΜ: Η λέξη «Αιών» εδώ δεν είναι με τη χρονική της έννοια αλλά με την έννοια που έχει στον Γνωστικισμό (στα ξενόγλωσσα κείμενα αναγράφεται Eones). Είναι το όνομα που επιλέχθηκε, για να μεταφέρει την ιδέα του Υπέρτατου Όντος, της αρχικής Πηγής και του τελικού Προορισμού κάθε Δημιουργίας. Η λέξη ΑΙΩΝ ή Eon προέρχεται από το αρχαίο ελληνικό «ΩΝ», το οποίο, με την προσθήκη του γράμματος «Ε», σημαίνει «Ο Υπάρχων αφ' Εαυτού και δι' Εαυτού», δηλαδή Αυτός που υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει αιωνίως και απείρως. «Αιώνες» είναι οι δημιουργικές δυνάμεις της Προαρχής. Είναι οι εξισοροπητικές ισχύεις που απορρέουν από τον Προπάτορα.

IV. ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΣΩΜΑ (Evestrum)

Αυτό που διαφοροποιεί τους Εσωτεριστές από τους απλούς φυσιολόγους, σε σχέση με το ζήτημα της σύστασης του ανθρώπου, είναι επομένως η ύπαρξη του αστρικού σώματος {ή Evestrum}, που είναι ενδιάμεσο μεταξύ σώματος και πνεύματος. Θα εξετάσουμε τώρα πιο λεπτομερώς τί είναι αυτό το αστρικό σώμα {ή κατώτερο Ασυνείδητο}.

Όπως έχουμε ήδη πει, το αστρικό σώμα είναι εκείνο το σώμα που, έχει την διεύθυνση της ζωτικής δύναμης στον οργανισμό. Σε αυτό επίσης οφείλεται η επεξεργασία συνεχούς αλλαγής μορίων {αφού ο αιθέρας ενώνεται με το πλάσμα, το οποίο τρέφει το αίμα και τη λέμφο}.

Αυτή η δύναμη {το αστρικό σώμα} εμποδίζει τη διασπορά της ζωικής διαμόρφωσης σε αρκετούς διαφορετικούς οργανισμούς. {Το αστρικό σώμα είναι επομένως το επιβεβαιωτικό πνεύμα του υλικού σώματος}. Το αστρικό σώμα είναι το τέλειο διπλό {ή επένδυση} του φυσικού σώματος.

Αυτή η ιδέα του αστρικού σώματος, κάτω από διάφορες ονομασίες {ονομάζεται με εκατοντάδες περισσότερο ή λιγότερο περίεργα ονόματα}, είναι μία από τις παλαιότερες και πιο επίμονες, που έχουμε βρει σε όλες τις φιλοσοφίες.

Οι Πλατωνιστές {από τον 4^ο έως τον 2^ο αιώνα ΧΚ} δίδασκαν ότι μεταξύ ζωικού σώματος και ψυχής, δηλαδή το πνεύμα, υπάρχει ένα ενδιάμεσο καθεστώς, ένα αέρινο σώμα, ακόμη υλικό {αλλά λεπτής ύλης, ατμοειδούς} που κατοικεί στην ψυχή η οποία βρίσκεται σε διαδικασία κάθαρσης.

Ο ΕΣΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΥΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΑΜΠΑΛΑ

Ο ΕΣΩΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Neshama (Πνεύμα)

Ruach (ψυχή)

Nephesh (αστρικό)

Ο ΕΥΔΙΑΚΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Gaf (Σώμα)

Ο Πορφύριος⁷⁷ είπε: Η ψυχή δεν στερείται ποτέ σώματος: ένα σώμα, περισσότερο ή λιγότερο αγνό, ενώνεται μαζί της, προσαρμολίζοντας τον εαυτό του στην τρέχουσα διάθεσή της. Όταν όμως φεύγει από το επίγειο και χονδροειδές σώμα, τότε το ευφύες σώμα {το αστρικό}, που της χρησιμεύει ως όχημα {όργανο} φεύγει {από τη γη} αναγκαστικά λερωμένο και βαρυμένο από ατμούς και εκπνοές του πρώτου {του φυσικού σώματος}. Αλλά, καθώς η ψυχή εξαγνίζεται προοδευτικά {σε αυτή τη γη και στον ουρανό}, έτσι αυτό το σώμα {το αστρικό} γίνεται, μακροπρόθεσμα, σώμα μιας καθαρής λαμπρότητας, που καμμία ομίχλη δεν συσκοτίζει και που δεν σκιάζει {δηλαδή, είναι φωτεινό}.

Αυτή η ιδέα συναντάται σε όλες τις ανατολικές θρησκείες. Ο Βουδισμός διδάσκει την ύπαρξη της *linga sharira* {του διπλού}. Οι Πέρσες μιλούν για *kaleb*. Οι Ζωροαστρικοί για *keherpas*. Ο Ελληνικός πανθεισμός προσδιορίζει το αστρικό σώμα με το όνομα «όχημα», ή υλικό υπόστρωμα του πνεύματος. Στην Καμπαλά βρίσκουμε την ιδέα του αστρικού σώματος να εκφράζεται ξεκάθαρα. Σύμφωνα με αυτήν, τα τρία στοιχεία του απόκρυφου ανθρώπου είναι:

- ✓ Neshama (Πνεύμα)
- ✓ Ruach (ψυχή)
- ✓ Nephesh (αστρικό σώμα, ή ζωή, ή εισπνοή)

Το Nephesh {το αστρικό} είναι ένα εσωτερικό, ιδανικό σώμα, μια εικονική έκφραση, παθητική στην εξωτερική δράση της ύλης. Είναι ο καθρέφτης της σωματικής ζωής. Αποτελείται από τις δυνάμεις που βρίσκονται στη βάση του υλικού όντος. Είναι ένα ειδικό ον που διαθέτει τον εαυτό του μέσω μιας ελεύθερης και εκούσιας δράσης όποτε η δράση του *Gaf*, του {υλικού} σώματος, δεν είναι αρκετή για να το αναχαιτίσει. Μπορεί να ξεφύγει από αυτό, να εγκαταλείψει το {φυσικό} σώμα

⁷⁷ ΣτΜ: Ο Πορφύριος (234-305), ήταν πιθανώς αραβικής καταγωγής. Έγραψε στα ελληνικά και έζησε στη Ρώμη και τη Σικελία. Το αρχικό όνομά του ήταν Μάλχος. Ήταν νεοπλατωνικός φιλόσοφος από την Τύρο της Φοινίκης, με σημαντική προσφορά στον τομέα της λογικής. Υπήρξε αντίπαλος του Χριστιανισμού. Επιμελήθηκε και εξέδωσε τις *Εννεάδες του Πλωτίνου*, ο οποίος υπήρξε δίδασκαλός του. Η Εισαγωγή του, έργο το οποίο αποτελεί εισαγωγή στη λογική και τη φιλοσοφία, υπήρξε (σε λατινική μετάφραση) το βασικό σχολικό εγχειρίδιο επί της λογικής κατά τον Μεσαίωνα. Επίσης έγραψε σχόλια στον Ευκλείδη, τα οποία χρησιμοποίησε ως πηγή ο Πάππος Αλεξανδρέας. Έγραψε κείμενα κατά των χριστιανών τα οποία μετά το θάνατό του παραδόθηκαν στην πυρά με εντολή του Μεγάλου Κωνσταντίνου.

κατά την αποθάρρυνση {των δυνάμεων}, ενώ παραμένει συγκρατημένο σε αυτό μέσω ενός δεσμού {ενός frenulum, ή κορδόνι}, το σπάσιμο του οποίου θα έφερνε το θάνατο του υλικού σώματος.

Το αστρικό σώμα βρίσκεται στον άνθρωπο και, ταυτόχρονα, έξω από τον άνθρωπο. Δηλαδή, γαμίζοντάς το εντελώς, σπρώχνει έξω από αυτό ένα είδος ρευστότητας, που ονομάζεται αύρα {μαγνητικό, ρευστό σώμα ή αστρικό κέλυφος}, που περιβάλλει το σώμα σαν ένα είδος απόχρωσης. {Είναι το ωσειδέξ ή λαμπερή σφαίρα των Ελλήνων}.

{Εκείνο το μέρος της αύρας, που περιβάλλει το κεφάλι των εξελιγμένων, όπως οι μακάριοι και οι άγιοι, συνηθίζεται να αποκαλείται φωτοστέφανο ή άλως⁷⁸. Οι ζωγράφοι των πρώτων αιώνων του Χριστιανισμού ζωγράφιζαν με κυκλική άλω τους αναχωρήσαντες Άγιους, και με τετράγωνη άλω τους ζώντες όταν διακοσμούσαν παρεκκλήσια και εκκλησίες}.

Οι ψυχικοί πειραματιστές Baraduc, de Rochas και Crookes, παρατήρησαν ότι αυτή η αύρα είναι ιδιαίτερα πυκνή γύρω από το κεφάλι και τα δάχτυλα. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, μπορεί να γίνει ορατή από ορισμένα άτομα {ενδιάμεσους, ή μαγνητικά αντικείμενα⁷⁹}.

Μέσα από μια ισχυρή συγκέντρωση της θέλησης, ο άνθρωπος μπορεί να προβάλλει έξω από αυτόν ένα μέρος του αστρικού σώματος {σκιά των αρχαίων}, που τότε είναι σαν ένα είδος προέκτασης του ίδιου του σώματος.

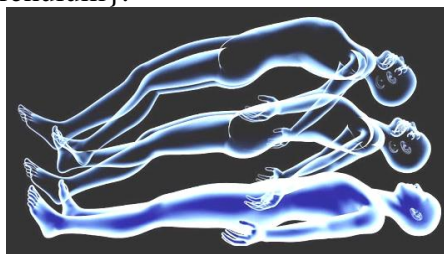
{Ο απόκρυφος ή εσωτερικός άνθρωπος} μπορεί επίσης να αφήσει εντελώς το {φυσικό} σώμα του και να εμφανιστεί μέσα στο αστρικό σώμα. {Σε αυτή την περίπτωση το εξωτερικό αστρικό παίρνει το όνομα φάντασμα, πνεύμα, φάσμα.

⁷⁸ ΣτΜ: Άλως αποκαλείται ο φωτεινός περίγυρος της σελήνης, ή ο εξωτερικός κύκλος του βολβού του ματιού, ή ο κύκλος που περιβάλλει τη θηλή, ή το φωτοστέφανο των αγίων.

⁷⁹ ΣτΜ: Το 1939 ο Ρώσος μηχανικός Semyon Davidovich Kirlian κατάφερε να φωτογραφήσει την ανθρώπινη αύρα, θέτοντας νέες βάσεις στη σύγχρονη επιστημονική έρευνα. Στα παλιά χρόνια, η ανθρώπινη αύρα ανήκε στον χώρο του υπερφυσικού. Κανείς δεν μπορούσε να μιλήσει ανοικτά για τη φωτεινή ενέργεια που περιέβαλλε τους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά. Απλώς έλειπαν οι επιστημονικές αποδείξεις μέχρι που ο Κιρλιάν, γύρω στα 1939, κατάφερε το ακατόρθωτο.

Είναι διάσημες οι υλοποιήσεις πνευμάτων που έγιναν από τον Δρ. Geley⁸⁰ το 1919 και παρουσιάστηκαν στις αρχές του δεύτερου εξαμήνου εκείνης της χρονιάς, μπροστά από το ιατρικό αμφιθέατρο του Κολλεγίου της Γαλλίας, στο Παρίσι. Τους εικονογράφησε με μια διάλεξη για τη λεγόμενη υπερφυσική φυσιολογία και τα φαινόμενα της ιδεοπλασίας. Το ενδιάμεσό του, η Εύα, μετέτρεψε μορφές σε ύλη, συμπυκνώνοντας την ομίχλη της ατμώδους ουσίας {αστρικό φως} που εκπέμφθηκε από τα πλευρά της.

Οι μορφές αυτές διέθεταν τις τρεις διαστάσεις, πρόσφεραν ποικιλία στα χαρακτηριστικά της φυσιογνωμίας και ποικιλία σε μέγεθος διαθέτοντας και αυτονομία κίνησης. Αναπτύχθηκαν γύρω από το ενδιάμεσο, συχνά πολύ μακριά από αυτό. Κάποτε, ένα από αυτά τα ενσαρκωμένα θηλυκά πνεύματα εμφανίστηκε, για πρώτη φορά, μπροστά στο άνοιγμα της καμπίνας «σε φυσικό μέγεθος, με μια αξιοσημείωτη όμορφη εμφάνιση» Τέτοια είδωλα φωτογραφήθηκαν, και προβλήθηκαν στους θεατές του αμφιθεάτρου σε στερεοσκοπικά κλισέ⁸¹}. Στην εξωτερίκευση των φαντασμάτων, το συμπυκνωμένο αστρικό σώμα συνδέεται με το φυσικό σώμα μέσω ενός ατμώδους και λαμπερού νήματος, ένα είδος ομφάλιου λώρου {του frenulum}.

Μόνο που αυτή η επέμβαση είναι εξαιρετικά επικίνδυνη και επιτρέπεται μόνο σε πολύ σπάνια άτομα, αφιερωμένα για πάρα πολλά χρόνια στην άσκηση των απόκρυφων επιστημών {δηλαδή στα ενδιάμεσα}.

⁸⁰ ΣτΜ: Ο Gustav Geley (13 Απριλίου 1868 – 15 Ιουλίου 1924) ήταν Γάλλος γιατρός, ψυχολόγος ερευνητής και διευθυντής του International Institute Metapsychique από το 1919 έως το 1924.

⁸¹ Από ένα τεύχος της «Domenica del Corriere di Milano», με ημερομηνία Ιουλίου 1919. Βλ. προσούρα του Geley, η λεγόμενη υπερφυσική φυσιολογία και τα φαινόμενα της ιδεοπλασίας και το εκπληκτικό βιβλίο «Από το ασυνείδητο στο συνειδητό», στο οποίο αναφέρει τις μελέτες και τα πειράματά του, που έγιναν στο Διεθνές Μεταψυχικό Ινστιτούτο της γαλλικής πρωτεύουσας, που ιδρύθηκε το 1919.

Δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο μέσω μίας πολύ μεγάλης εκπαίδευσης. Και ρισκάρεις κάθε στιγμή να χάσεις τη ζωή σου. {Το ενδεχόμενο σπάσιμο του λώρου προκαλεί θάνατο. Και η έξοδος στο αστρικό, με τις αντιζοότητες που μπορεί να αντιμετωπίσει, μπορεί να γεννήσει σοβαρούς τραυματισμούς, κατοχή, παραφροσύνη}.

Το αστρικό σώμα φαίνεται συχνά να αναπνέει από το σώμα ενός ενδιάμεσου και να εμφανίζεται κοντά του. {Είναι η ήδη αναφερθείσα υλοποίηση των πνευμάτων, που ελήφθη μέσω του ενδιάμεσου Εύα, από τον Δρ Geley}. Ένας πειραματιστής, ο συνταγματάρχης Albert de Rochas⁸², κατάφερε να ακολουθήσει, βήμα βήμα, όλες τις διαδοχικές φάσεις αυτής της εξωτερίκευσης, χρησιμοποιώντας διάμεσους ή μάντιες.

{Όσον αφορά τους ασθενείς, το LANCELIN, στη σελ. 257 από το βιβλίο «L'au-dela et ses problems», Εκφράζεται έτσι: «υπάρχουν άτομα των οποίων ο οργανισμός παρουσιάζει ιδιαιτερότητες απαραίτητες για τον συνεχή πειραματισμό των ψυχικών φαινομένων. Αυτά λέγονται διάμεσα στον ψυχισμό, υπνοβάτες στον μαγνητισμό, υποκείμενα στον υπνωτισμό. Η τελευταία ονομασία χρησιμοποιείται συχνά και στις τρεις περιπτώσεις. Είναι ευαίσθητα όντα, στα οποία η έκτη αίσθηση - η ψυχική - που σε όλους τους άλλους ανθρώπους βρίσκεται σε λανθάνουσα κατάσταση, είναι ιδιαίτερα ανεπτυγμένη σε οποιαδήποτε από τις μεθόδους». Στη μαγεία οι ευαίσθητοι ονομάζονται διαφανείς. Τώρα πρέπει να γίνουν δύο παρατηρήσεις εδώ. 1^ο) Η έκφραση al-di-là⁸³ είναι ένας ανακριβής τρόπος έκφρασης. Ο κόσμος λέγεται σύμπαν, γιατί έχει ένα πρόσωπο, μια πλευρά, αυτό που βλέπουμε. Δεν έχει άλλο. Πίσω από αυτόν δεν υπάρχει ένας άλλος κόσμος, τον οποίο δεν βλέπουμε. Επομένως ο αστρικός κόσμος και ο θεϊκός κόσμος, θα τους ονομάσουμε είτε με την ονομασία που τους έχει δοθεί, είτε με τη φράση «ο κόσμος που δεν είναι δικός μας», δηλαδή εκείνο το μέρος του κόσμου που είναι έξω-γήινο. 2^ο) Οι ευαίσθητοι που χρησιμοποιούνται σε ψυχισμούς και

⁸² ΣτΜ: Ο συνταγματάρχης Albert de Rochas Το 1911 δημοσίευσε το βιβλίο του "Les Vies Succesives" όπου και εξαιτίας αυτού και της ενασχόλησης του με το "απόκρυφο" έχασε τη θέση του διευθυντού του Ecole Polytechnique de Paris. Χρησιμοποίησε δύο υπερευαίσθητους ενδιάμεσους και απέδειξε ότι ο ένας μπορούσε να δει μέσα από τα μάτια του άλλου ενώ τα δικά του μάτια ήταν δεμένα με ένα μαύρο πανί.

⁸³ ΣτΜ: Έκφραση που χρησιμοποιείται για το επέκεινα.

στον πνευματισμό ονομάζονται διάμεσοι ή μέντιουμ γιατί είναι πρόσωπα που έχουν τη δύναμη να έρχονται σε επαφή με το αόρατο, δηλαδή στέκονται ανάμεσα σε αυτούς και στον κόσμο που δεν είναι δικός μας. Μια ιστορική σημείωση: η ιστορία του ανδροΐδους, {σώμα} «το οποίο εκινείται από μόνο του», του Albertus Magnus⁸⁴ (1193-1280), το οποίο δεν ήταν μηχανή, αλλά αντικείμενο με σάρκα και αίμα και η καταστροφή του από τον μαθητή του Θωμά Ακινάτη⁸⁵, ήταν ένα παραμύθι όπως τόσα άλλα}.

Αυτός {ο συνταγματάρχης de Rochas, που πειραματίστηκε αρκετά χρόνια πριν από τον γιατρό Geley} παρατήρησε επίσης τον προοδευτικό σχηματισμό, έξω από το σώμα, φωτεινών στρωμάτων ομοιόμορφα τοποθετημένων, τα οποία μπορούν να εκτείνονται έως και ένα μέτρο από το δέρμα, και τα οποία συσσωματώνονται σιγά σιγά μέχρι να σχηματιστεί το διπλό ή αστρικό σώμα.

Συμβαίνει συχνά ένας ετοιμοθάνατος {όχι ήδη νεκρός} να μπορεί να εμφανιστεί σε αστρικό σώμα. Η υπόθεση δεν είναι σπάνια. Κατά τη διάρκεια σοβαρών ασθενειών {π.χ. στον τύφο} μερικές φορές ξεφεύγει από το σώμα αυτού που υποφέρει και στέκεται δίπλα του. Ή, εξωτερικά ακόμη περισσότερο, κάθεται δίπλα στο κρεβάτι ή αλλού στο δωμάτιο. Μερικές φορές ο ασθενής μπορεί να δει το «διπλό» του, το οποίο γενικά εκλαμβάνει ως ξένο που επιμένει να μένει κοντά του, και του οποίου ζητά επίμονα την απομάκρυνση.

⁸⁴ ΣτΜ: Ο Αλβέρτος ο Μέγας, ο επικαλούμενος *Doctor Universalis*, ήταν θεολόγος και φιλόσοφος, άγιος της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας. Γεννήθηκε στο Λάουνγκεν της Γερμανίας, σπούδασε στην Πάντοβα και στο Παρίσι, έγινε Δομινικανός μοναχός και το 1260 επίσκοπος του Ρέγκενσμπουργκ. Πολύ πριν από την εφεύρεση της λέξης «ρομπότ», οι άνθρωποι ονειρεύονταν τα μηχανικά όντα. Ένας από αυτούς τους θρύλους περιβάλλει τον καθολικό Άγιο Albertus Magnus του 13^{ου} αιώνα, ο οποίος υποτίθεται ότι έχει κατασκευάσει ένα μηχανικό κεφάλι που θα μπορούσε να απαντήσει στα ερωτήματα που θα του έθεταν. Όταν ο Ephraim Chambers έγραψε την 1728 *Cyclopaedia* του 1728, συνέδεσε το ελληνικό πρόθεμα για τον «άνθρωπο» («andr») με το επίθημα «έχοντας τη μορφή ή την ομοιότητα» («-oid») όταν περιέγραφε το μυθικό κατασκεύασμα του Albertus Magnus, ονομάζοντάς το «androides».

⁸⁵ ΣτΜ: Ο Θωμάς Ακινάτης, (Tommaso d'Aquino, Thomas Aquinas, 1225 – 7 Μαρτίου 1274), γνωστός και ως Θωμάς του Ακουίν, Θωμάς του Ακουΐνο, Αγγελικός Δάσκαλος (*Doctor Angelicus*) ή Παγκόσμιος Δάσκαλος (*Doctor Universalis*) ήταν Ιταλός ιερέας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στο Τάγμα των Δομινικανών, φιλόσοφος, θεολόγος, εκπρόσωπος της σχολής του σχολαστικισμού. Υπήρξε ο σημαντικότερος υποστηρικτής της φυσικής θεολογίας.

Σε εμάς, το αστρικό σώμα παρακολουθεί συνεχώς και δεν κοιμάται ποτέ.

Όλοι γνωρίζουν το παράξενο φαινόμενο της διαίσθησης του χρόνου, την παράξενη ικανότητα, που έχουν οι περισσότεροι άνθρωποι. Ξυπνούν ακριβώς την ώρα που έχουν ορίσει. {Ιούλιος Καίσαρας και Ναπολέοντας είχαν ένα τέτοιο χάρισμα. και ο τελευταίος είχε και μερικά άλλα, π.χ. αυτό της υπαγόρευσης τεσσάρων επιστολών σε τέσσερις γραμματείς ταυτόχρονα, γιατί ο Ε.Λεβί τον αποκάλυψε «ο διαισθητικός μάγος»}. Και τους φαίνεται ότι κάποιος στέκεται στο πλευρό τους και τους ξυπνά τους την καθορισμένη ώρα. Μερικές φορές συμβαίνει επίσης ότι ένας άνθρωπος, απορροφημένος σε έναν βαθύ διαλογισμό, ξεχνά την ώρα μιας συνάντησης. Τότε γίνεται ένα τράνταγμα μέσα του. Κάποιος που τον πρόσεχε, κοντά του, τον άρπαξε από την έκστασή του.

Αυτός ο κάποιος είναι το αστρικό σώμα. Η υπόθεση είναι ίδια με την αφύπνιση. Δεν είναι ούτε το σώμα ούτε το πνεύμα που λαμβάνουν την εντολή, αλλά το αστρικό σώμα, που αποθηκεύει τις εντολές και τις εκτελεί την προκαθορισμένη ώρα. Έτσι στο κλασσικό πείραμα του υπνωτιστή που διατάσσει το αντικείμενό του να πάρει στην κατοχή του ένα αντικείμενο, και π.χ. ένα ρολόι που δεν του ανήκει, το αστρικό σώμα υπακούει, αναγκάζοντας το υλικό σώμα να δράσει. Όταν η ανάγωση πράξης διαπραχθεί, τότε το πνεύμα, η συνείδηση ξυπνά και το υποκείμενο διαμαρτύρεται λέγοντας: «μα αυτό είναι κλοπή!».

{Με μετα-υπνωτική υπόδειξη, δηλαδή με την εντολή που δόθηκε από τον χειριστή στο υποκείμενο να εκτελέσει μια ενέργεια μετά τη συνεδρία, μπορούν να διαπραχθούν εγκλήματα, ο υποκινητής των οποίων παραμένει άγνωστος. Το ίδιο συμβαίνει και με τους εθισμένους στην κοκαΐνη. Η υπόδειξη που εμφυσείται -τρόπος του λέγειν- σε ένα ον, μόλις έχει καταπιεί μια δόση κοκαΐνης, κυριαρχεί από μόνη της στο μυαλό του για όσο χρόνο δουλεύει μέσα του το δηλητήριο. Έτσι ώστε ο εξαρτημένος από την κοκαΐνη είναι ένα υποκείμενο που ζει για λίγες ώρες σε υπνηλία, αν και εκτελεί όλες τις ενέργειες που θα έκανε ένας υγιής και που τείνει να κάνει αυτό που του προτάθηκε τη στιγμή της τελευταίας του λάμψης ευφυΐας. Για πόσα εγκλήματα προκύπτει εμφανές ότι ο εξαναγκασμός των άλλων να πάρουν κοκαΐνη, μπορεί να είναι η πηγή τους}.

Το αστρικό σώμα δεν έχει, από μόνο του, ούτε νοημοσύνη ούτε συνείδηση. {Επομένως του δόθηκε το όνομα ασυνείδητο, στο οποίο πρέπει να προστεθεί το επίθετο «κατώτερο», για να διακρίνεται από το «ανώτερο» ασυνείδητο, που είναι Ιδεατότητα}. Είναι αυτό που ζει στα όνειρα, που περιπλανιέται στο αστρικό επίπεδο και συναντά οράματα που φωτίζουν ή θλίβουν τον ύπνο μας.

{Ο συγγραφέας δηλώνει ότι το αστρικό σώμα, δηλαδή η ζωτική δύναμη, δεν έχει ούτε νοημοσύνη ούτε συνείδηση. Αλλά όταν βγαίνει από το ανθρώπινο σώμα, δεν βγαίνει μόνο του, αλλά ενωμένο με την ψυχή, ή νευρική δύναμη, δηλαδή με τη συνείδηση.

Αυτά που ο άνθρωπος λέει «Χωρίς να το καταλάβω», «Χωρίς να το ξέρω» και «Χωρίς να το θέλω», είναι όσα εμπίπτουν στον αστρικό τομέα δηλαδή συμπεριλαμβάνονται συνήθειες, ένστικτα, πάθη και επιθυμίες. Ως εκ τούτου δόθηκε το όνομα του υποσυνείδητου και ακόμη και του ανεπαρκούς, δηλαδή που βρίσκεται κάτω από το κατώφλι της συνείδησης». Από την άλλη, η συνείδηση αποτελεί το εγώ, που σκέφτεται, αιτιολογεί, μιλά και εκτελεί τις συνηθισμένες πράξεις της ζωής του καθενός κάθε μέρα}.

Από αυτούς που έχουν παρακολουθήσει συνεδρίες Εσωτεριστικού μαγνητισμού και ενδιαμεσότητας, η πραγματικότητα του αστρικού σώματος δεν μπορεί να αμφισβητηθεί.

Dat Rosa Mel Apibus: Το Ρόδο δίδα το μέλι της μέλισσας.
Το Ηλιακό Ρόδο είναι ο ηλιακός τροχός του Απόλλωνα, του Κυρίου της κίνησης, της διαρκώς μεταβαλλόμενης / παροίσσας στιγμής. Είναι η η έδρα της Καρδιάς. Είναι μια σφαιρα μέσο της οποίας μπορεί να προσεγγιστεί ο αόριστος τόπος από έναν με μια καθαρή καρδιά και μια αληθινή ψυχή.
Αν κάποιος αποκτήσει πρόσβαση στο κέντρο του τριαντάφυλλου, μιλάει τον «Χαμένο Λόγο».

V. ΤΟ ΑΣΤΡΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Τώρα θα αναλάβουμε την πιο εντυπωσιακή μελέτη στον τομέα του Εσωτερισμού, που είναι η μελέτη του άορατου, η μελέτη του {λεγόμενου} επέκεινα {του κόσμου που δεν είναι δικός μας}.

Στο κεφάλαιο για τις θεωρίες του Εσωτερισμού είπαμε ότι ο νόμος του τριαδικού ορίζει τα πάντα, στον Εσωτερισμό. Στην πραγματικότητα, ο Εσωτερισμός διδάσκει ότι τρεις κόσμοι αποτελούν το σύμπαν {ή επίπεδα, ή στρώματα, τα οποία αλληλοδιεισδύουν, έτσι ώστε να μπορούν να βρεθούν σώματα στον ίδιο χώρο που ανήκουν και στους τρεις κόσμους}: ο φυσικός κόσμος, ο αστρικός (*υποδιαιρείται σε κατώτερο αστρικό ή αστρικό και στο ανώτερο αστρικό ή ψυχικό*) και το νοητικό ή πνευματικό.

Σε όλες τις ενέργειες της ζωής χρειάζεται ένας μεσολαβητής {διαμεσολαβητής}. Αν για παράδειγμα, θέλουμε να μάθουμε τί περιέχει ένα βιβλίο, χρειαζόμαστε τη μεσολάβηση της όρασης. Μεταξύ της αρχής του δημιουργού και του δημιουργημένου υπάρχει ένας ενδιάμεσος. Και είναι αυτός ο ενδιάμεσος που, στον Εσωτερισμό, ονομάζεται αστρικό επίπεδο ή αστρικός κόσμος.

Ας φανταστούμε ότι ένας ζωγράφος έχει συλλάβει μια εικόνα. Αυτή υπάρχει στους εγκεφαλικούς του λοβούς ή στη φαντασία του, ή όπου θέλετε. Λοιπόν, το αστρικό επίπεδο είναι, σε σχέση με το θεϊκό επίπεδο, αυτό που είναι η φαντασία σε σύγκριση με τον ζωγράφο. Και το αστρικό επίπεδο θα μπορούσε να ονομαστεί η φαντασία του Θεού.

{Ο ζωγράφος είναι καθ' ομοίωσιν του Θεού, εφευρέτης. Η φαντασία του είναι αυτό που δημιουργεί. Όμως η εικόνα που φαντάζεται, για να είναι ορατή και απτή, χρειάζεται ένα χέρι, το οποίο θα υπακούσει στο κεφάλι, ένα πινέλο που υπακούει στο χέρι και έναν καμβά που δέχεται τα αποτυπώματα του πινέλου. Η φαντασία, το χέρι και το πινέλο είναι μεσάζοντες. ο ζωγραφισμένος καμβάς είναι η δουλειά που έγινε. Όπως ο ζωγράφος, έτσι είναι ο γλύπτης, ο αρχιτέκτονας, ο μουσικός, ο ποιητής, ο επιστήμονας. Με μια λέξη, έτσι είναι ο άνθρωπος. Επομένως, για να πραγματοποιηθεί μια ενέργεια, χρειάζονται τρία πράγματα: ένας εφευρέτης, δημιουργός ή χειριστής, εργάτης, η φαντασία του συν τα κατάλληλα μέσα για την εφαρμογή· και το γεγονός}.

Οι τρεις κόσμοι μπορούν να απεικονιστούν με τρεις φακέλους, {τοποθετημένοι} ο ένας μέσα στον άλλο, {δηλαδή} συγχρόνως ενιαίοι και διακριτοί {οι φάκελοι των θαυματοποιών}.

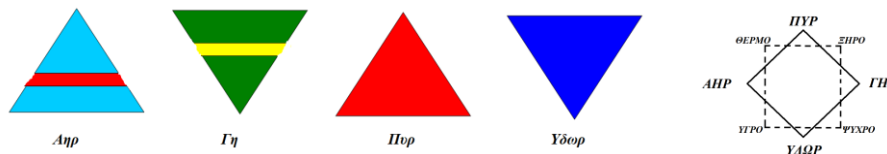
{Το DURVILLE. στη σελίδα 40-42 του Προσωπικού του Μαγνητισμού χρησιμοποιεί μία άλλη εικόνα για να εξηγήσει τα τρία πεδία, δηλαδή της παραλίας, που είναι καλυμμένη με άμμο, στην οποία είναι διάσπαρτα βότσαλα και τα οποία περιτυλίγονται από θαλασσινό νερό. Τα βότσαλα αντιπροσωπεύουν το φυσικό κόσμο, η άμμος τον αστρικό κόσμο, το νερό που γεμίζει τα κενά ανάμεσα στους κόκκους της άμμου, τον ψυχικό κόσμο}. Ο πνευματικός {ή νοητικός} κόσμος παράγει και γεμίζει τον αστρικό κόσμο, ο οποίος - με τη σειρά του - δημιουργεί και αναπληρώνει τον υλικό {ή φυσικό} κόσμο. Ο αστρικός κόσμος είναι η εκδήλωση του πνευματικού κόσμου, και ο φυσικός κόσμος είναι η εκδήλωση του αστρικού κόσμου.

Έτσι αυτό το ενδιάμεσο πεδίο είναι υπεύθυνο για τη λήψη των εντυπώσεων του ανώτερου πεδίου και την πραγματοποίησή τους, ενεργώντας στην ύλη, {με τον ίδιο τρόπο} όπως το χέρι του καλλιτέχνη είναι επιφορτισμένο να λαμβάνει τις εντυπώσεις από τον εγκέφαλο και να τις στερεώνει στο υλικό. {Σε αυτή η περίπτωση ο καλλιτέχνης είναι ανάλογος του Θεού. Ο εγκέφαλός του - έδρα σκέψης - αντιστοιχεί στον θεϊκό κόσμο, η φαντασία του στον αστρικό κόσμο και ο πηλός, καμβά, χαρτί, ή το μουσικό όργανο, στον υλικό κόσμο}.

Μην φανταστείτε {κανένας} ότι το αστρικό επίπεδο βρίσκεται σε μια μεταφυσική περιοχή, και ότι είναι αδύνατο να γίνει αντιληπτό παρά μόνο κατόπιν αιτιολογίας. Δεν θα κουραστούμε ποτέ να το επαναλαμβάνουμε: τα πάντα είναι αυστηρά συνδεδεμένα μεταξύ τους, τόσο στη φύση όσο και στον άνθρωπο. Αυτό το επίπεδο {το αστρικό} μας περιέχει, όπως περικλείονται οι μικροοργανισμοί, όπως μας περικλείει το σύμπαν. Η αναγκαιότητα της ανάλυσης μας υποχρεώνει μόνο να διαχωρίζουμε πράγματα που συνδέονται απόλυτα μεταξύ τους. Από αυτό που είπαμε, συνάγεται ότι το αστρικό επίπεδο μπορεί να θεωρηθεί ως καθρέφτης του Θεϊκού κόσμου.

{Στον άνθρωπο συναντώνται τα τέσσερα επίπεδα που οι αρχαίοι όριζαν με τα τέσσερα ερμητικά στοιχεία, δηλαδή: Γη, ύλη, το φυσικό σώμα, που είναι το εξωτερικό. Ύδωρ, το αστρικό, που είναι η ζωή που

αναζωογονεί το πρώτο. Αέρας, η ψυχή, που είναι η νευρική δύναμη, που κινεί τα πάντα. Και το Πυρ, το πνεύμα ή η ζωτική ουσία που κατευθύνει.⁸⁶ Σύμφωνα με τις έρευνες και τα ευρήματα των σύγχρονων επιστημόνων, τα κύτταρα του ανθρώπινου σώματος και τα ίδια τα άτομα του αιθέρα έχουν πανομοιότυπη σύνθεση⁸⁷. Συγκρίνετε με αυτό που γράφτηκε στο τελευταίο μέρος του κεφ. «III Η συγκρότηση του ανθρώπου» σχετικά με τη σύνθεση των ανθρώπινων κυττάρων}.

Τα πάντα δημιουργούνται κατ' αρχήν στον θεϊκό κόσμο, δηλαδή στη δυνατότητα ύπαρξης. Κατόπιν αυτή η αρχή περνά στο αστρικό επίπεδο και εκδηλώνεται «στο αρνητικό», αυτό σημαίνει δηλαδή πως ό,τι ήταν φωτεινό στην αρχή {του}, {στη γενεσιουργό του ιδέα} γίνεται σκοτεινό {μέσα στο αστρικό}, και αντίστοιχα όλα όσα ήταν σκοτεινά γίνονται ξεκάθαρα. Όμως αυτό που εκδηλώνεται δεν είναι η ακριβής εικόνα της αρχής, αν και είναι η μοντελοποίηση {το σχήμα, το καλούπι, το αρνητικό} αυτής της εικόνας. Όταν έχει επιτευχθεί η διαμόρφωση {το καλούπι}, τότε η δημιουργία «στο αστρικό» έχει τελειώσει.

Από εκείνη τη στιγμή η δημιουργία αρχίζει στο φυσικό επίπεδο, στον ορατό κόσμο. Η αστρική μορφή, ενεργώντας στην ύλη, γεννά τη φυσική μορφή. Και το αστρικό δεν μπορεί πλέον να τροποποιήσει τους τύπους στους οποίους δίνει ζωή, όπως το καλούπι δεν μπορεί να αλλάξει την Εικόνα που αναπαράγει. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Ο Εσωτερισμός διδάσκει ότι, όπως όλα {κάθε αντικείμενο} και κάθε ον ρίχνουν μια σκιά στο φυσικό επίπεδο, έτσι όλα ρίχνουν μια αντανάκλαση στο αστρικό επίπεδο.

Όταν ένα πράγμα ή ένα ον εξαφανίζεται, η αστρική του αντανάκλαση επιμένει και αναπαράγει την εικόνα αυτού του πράγματος ή όντος, όπως αυτή η εικόνα ήταν τη στιγμή που εξαφανίστηκε. Επομένως, κάθε

⁸⁶ βλ. κεφ. «III. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ» για την τετραμερή υποδιαίρεση των αρχαίων Ελλήνων φιλοσόφων.

⁸⁷ βλ. RICHARD, «The Living Ether», ένα πολύ σημαντικό έργο

άνθρωπος αφήνει «στο αστρικό» μια αντανάκλαση, μια χαρακτηριστική εικόνα.

Το αστρικό επίπεδο έχει, όπως το φυσικό επίπεδο, τους κατοίκους του: «ο αστρικός κόσμος – λέει ο Guymiot, - δεν είναι λιγότερο ποικίλος από τον φυσικό κόσμο: ακριβώς όπως αυτός ο τελευταίος, κατοικείται από όντα που βρίσκουν σε αυτόν τις συνθήκες ύπαρξής τους όπως εμείς βρίσκουμε τις δικές μας στον υλικό κόσμο».

Καταρχάς, υπάρχουν κατευθυντήριες οντότητες, οι οποίες κυριαρχούν στην πρόοδο όλων όσων εξελίσσονται στο αστρικό. Αυτές οι οντότητες {οντότητα ή Αιώνας⁸⁸ προέρχεται από το ens, «που είναι, που υπάρχει» και δηλώνει ένα ζωντανό ον} αποτελούνται από ανώτερους ανθρώπους της προηγούμενης ανθρωπότητας {συγκριτικά με τη σημερινή}, εξελιγμένους από μόνοι τους (*πρόκειται για τα κυρίαρχα πνεύματα της Καμπάλα*) ή από ειδικά όντα του Θεϊκού πεδίου (*άγγελοι και συλλέκτες φωτός*). Έπειτα έρχονται τα Εγρηγορότα⁸⁹, ή αστρικές εικόνες ειδικών μορφών, που τρέφονται από τις επιθυμίες ή εισπνοές των συλλογικοτήτων, τα αστρικά σώματα των όντων πλεοναζόντων σε υλικό (*αυτοκτονίες*), τα όντα σε διαδικασία εξέλιξης {των ευλογημένων, των μνημένων, των αγίων, των διδασκάλων}, των ανθρώπινων οντοτήτων που διασχίζουν το αστρικό επίπεδο, είτε για να ενσαρκωθούν είτε αφού έχουν αποσαρκωθεί. Τέλος, βρίσκονται και ορισμένα όντα ικανά να υποστούν την επίδραση της ανθρώπινης βούλησης, δηλαδή τα στοιχειακά.

Αυτά τα όντα αποτελούν μια από τις πιο σημαντικές τάξεις των κατοίκων του αστρικού κόσμου. Τώρα θα τα μελετήσουμε ιδιαίτερα.

⁸⁸ ΣτΜ: Η λέξη «Αιών» εδώ δεν είναι με τη χρονική της έννοια αλλά με την έννοια που έχει στον Γνωστικισμό..

⁸⁹ ΣτΜ: Εγρηγορότα είναι αόρατες οντότητες, πνευματικοί μαγνητικοί κύκλοι οι οποίοι δημιουργούνται από τις συνδυασμένες δυνάμεις ορατών και αόρατων οντοτήτων σε όλα τα πεδία της ύπαρξης. Είναι ένας ζωντανός ενεργειακός κύκλος συγκεκριμένης πνευματικής συλλογικότητας που δημιουργείται από τις συνδυασμένες δυνάμεις: 1) των ορατών οντοτήτων που απαρτίζουν την συγκεκριμένη συλλογικότητα, 2) των αόρατων που υπηρέτησαν εν ζωή τη συγκεκριμένη συλλογικότητα, και 3) οντοτήτων σε άλλα επίπεδα ύπαρξης. Συλλογικότητες που δημιουργήθηκαν για επίγειους σκοπούς (σύλλογοι, σωματεία, κόμματα, οργανώσεις κλπ) δεν διαθέτουν το 3^ο χαρακτηριστικό και ενίοτε ούτε το 2^ο. Ο El. Levi έγραψε ότι «Εγρηγορότα είναι ο καρπός της Θεϊκής αναπνοής, μέσα από την οποία εμείς κατανοούμε την κυκλική διαδικασία δημιουργίας /καταστροφής που βασιλεύει στον κόσμο των 4 στοιχείων (πυρ, αήρ, ύδωρ, γη)».

VI. ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑΚΑ⁹⁰

«Τα στοιχειακά - λέει ο Papiers, - είναι ανάλογα με τα σφαιροειδή αιμοσφαίρια {ερυθρά αιμοσφαίρια} και τα λευκοκύτταρα {τα λευκά αιμοσφαίρια του ίδιου αίματος} του ανθρώπου». Είναι προνύμφες⁹¹, ρευστά κύτταρα, σε αέναη κίνηση ομαδοποίησης, στοιχεία τα οποία υπακούουν στη θέληση του ανθρώπου ή ακόμα και στην ασυνέπεια των παθών {του}.

{Οι προνύμφες ορίζονται από τους Εσωτεριστές με διάφορους τρόπους. Άλλος τις λέει φαντάσματα, άλλος λεπτά όντα που αποτελούνται από ένα αέρινο σώμα, άλλος ασυνειδητες ζωτικές αρχές, άλλος βασικά στοιχεία της αστρικής ύλης περιπλανώμενα στο διάστημα, άλλος ψυχές ζώων, άλλος ζωοποιημένες δυστυχισμένες επιθυμίες. Είναι - απ'ότι φαίνεται - νεφελώματα λεπτής ύλης, επιρρεπή - όταν συμπυκνωθούν - στο να γίνουν ορατά}.

{Προσλαμβάνουν την όψη των όντων που προσεγγίζουν, ή εκείνες τις μορφές που τους δίνουν οι χειριστές. Οι Bulwer-Lytton, Μεγάλος Υπερασπιστής της «Societas Rosicruciana in Anglia» (βλ. SORO, «Το μεγάλο Βιβλίο της Φύσης», σελ. 156 σημ. και BORNIA, «Ο φύλακας του κατωφλίου», πρώτος τόμος της Ιταλικής Εσωτερικής Βιβλιοθήκης, Νάπολη, Detken, 1898) τις περιγράφει -στο «Zanoni»⁹²- ως αναίμακτα ατμοποιημένα όντα. Άλλοι ισχυρίζονται ότι τρέφονται με τις εκπομπές ή τις εξαιμίσεις του χυμένου αίματος. Εξ'ου και τα ολοκαυτώματα των ειδωλολατρών ιερέων και οι τύψεις των δολοφόνων. Γιατί στην πρώτη περίπτωση τα θηρία σφαγιαστήκαν για να στείλουν εξιλαστήριους αγγελιοφόρους στους Θεούς, δηλαδή τις προνύμφες που τρέφονται από το αίμα των θυμάτων. Στη δεύτερη, οι ζωτικές επιθυμίες, ο θυμός και οι κατάρες των σκοτωμένων, σωματοποιημένα από τα λύματα του αίματός τους, αποτελούν μία Λεγεώνα δαιμόνων, που περικυκλώνουν τους δολοφόνους και τους παρενοχλούν, προτρέποντάς τους να αποκαλυφθούν. και, με αυτόν τον τρόπο εκδικούνται τα θύματα}. Στη μυθολογική γλώσσα, {τα στοιχειακά} ονομάζονται πνεύματα των στοιχείων, και

⁹⁰ ΣτΜ: στο βιβλίο χρησιμοποιείται ο όρος «Elementini» και «Elementali»

⁹¹ ΣτΜ: Προνύμφες ή Λάρβες: Παράσιτα που ζούν στο αστρικό ή αιθερικό πεδίο.

⁹² ΣτΜ: Ροδοσταυρικό μνητικό μυστιστόρημα του Edward Bulwer-Lytton

παίρνουν τα ακόλουθα τέσσερα ειδικά ονόματα, ανάλογα με την τάξη τους: καλικάντζαροι⁹³, συλφίδες, νύμφες, σαλαμάνδρες.

Όλα τα στοιχεία, μας λέγει ο Παράκελσος, έχουν ψυχή και είναι ζώντα. Οι κάτοικοι των στοιχείων {της φωτιάς, του αέρα, του νερού και της γης} ονομάζονται Sagani. Δεν είναι σε καμμία περίπτωση κατώτεροι από τον άνθρωπο αλλά διαφέρουν από αυτούς στο ότι δεν έχουν αθάνατο πνεύμα. Είναι οι δυνάμεις της φύσης, είναι δηλαδή αυτοί που κάνουν αυτό που συνήθως συμβαίνει να αποδίδεται στη φύση. Μπορούμε να τα ονομάσουμε ασήματα ή και χάλια αλλά δεν είναι της ίδιας κατηγορίας με τους ανθρώπους. Τρώνε και πίνουν τα στοιχεία τα οποία στη σφαίρα τους, χρησιμεύουν ως τροφή και ποτό. Ντύνονται, ζευγαρώνουν και πολλαπλασιάζονται μεταξύ τους.

Γνωρίζουν όλα όσα συμβαίνουν και συχνά αποκαλύπτονται στους ανθρώπους, με τους οποίους μπορούν να συνομιλήσουν.

{Οι γνώμες είναι πνεύματα του στοιχείου της γης. Οι συλφίδες είναι πνεύματα του αέρα. Οι νύμφες είναι πνεύματα του νερού. Και οι σαλαμάνδρες είναι τα πνεύματα της φωτιάς. Υπάρχουν επίσης και τα ηφαιστειογενή, που μοιάζουν στις Συλφίδες}.

Τα στοιχειακά μπορούν να έρθουν ανάμεσά μας και να αναμειχθούν με την κοινωνία μας. Μπορούν να αναπαραχθούν με εμάς. Αλλά οι απόγονοί τους δεν ανήκουν σε αυτούς. {Είναι ψυχές ζώων, που - αφού ήλθαν σε επαφή με τις ανθρώπινες ψυχές - αν αυτές τους δώσουν ένα μόριο ευφυΐας, γίνονται ανθρώπινες ψυχές. (βλ. Ed. Schuré⁹⁴, «Οι Μεγάλοι Μύστες»)}.

Έτσι εκφράζεται ο Παράκελσος. Σε αυτή την περίπτωση, όπως σε κάθε καμπαλιστική φόρμουλα, πρέπει να αναζητήσει κανείς το πραγματικό νόημα.

Πρώτα από όλα πρέπει να διεισδύσουμε στην ιδέα ότι τα στοιχεία {σπέρμα, σπόροι, τα ουσιαστικά μέρη} των πραγμάτων δεν είναι απλές

⁹³ ΣτΜ: Η γνώμες ή ζωτικά.

⁹⁴ ΣτΜ: *Eduard (Édouard) Schuré. 1841-1929. Γάλλος φιλόσοφος, ποιητής, θεατρικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος, μουσικοκριτικός και εκδότης Γαλλικής λογοτεχνίας. Έγραψε για τους σημαντικότερους εκπροσώπους της εσωτερικής διδασκαλίας που γνώρισε η ανθρωπότητα: Ράμα, Κρίσνα, Ερμής, Μωυσής, Ορφέας, Πυθαγόρας, Πλάτωνας, Ιησούς, Μούσα του υπήρξε η Κερκυραία Αλμπάνα Μηνιάτη.*

μεταφυσικές {δηλαδή φανταστικές} οντότητες, αλλά είναι όντα πραγματικά, προικισμένα με ζωή, μορφή και θέληση.

{Ίσως τα νέο-πλατωνικά στοιχεία να είναι κάτι ανάλογο με τα ηλεκτρόνια των σύγχρονων φυσικών, που αποτελούν τα άτομα. Τα άτομα είναι αόρατα και πολύ λεπτά σώματα. Για να συνθέσει κάποιος ένα μόριο, τόσο παχύ όσο μια κεφαλή καρφίτσας, χρειάζεται εκατομμύρια άτομα. Τα μόρια απαρτίζουν τα κύτταρα και τα κύτταρα τους ιστούς. Οι ιστοί απαρτίζουν τα όργανα, και αυτά απαρτίζουν τα σώματα. Τότε τα ηλεκτρόνια φτάνουν σε μια φανταστική μικρότητα. Οι σκέψεις είναι σωματίδια λεπτής ύλης, που εξέρχονται από ανθρώπινους εγκεφάλους. Είναι ανάλογες με τις θερμικές, μαγνητικές, ηλεκτρικές και φωτεινές ακτινοβολίες, που εξωτερικεύονται από τα ανθρώπινα σώματα, και τις οσμές οι οποίες, ως γνωστόν, παράγονται από πολύ λεπτά σωματίδια υλικού, τα οποία αποκολλώνται από φυτά, λουλούδια, υγρά και ευωδιαστά υγρά}.

Τα στοιχειακά {δηλαδή τα όντα που τρέφονται με στοιχεία} δεν είναι επομένως, στην πραγματικότητα, κατώτερα από τον άνθρωπο, γιατί αντιπροσωπεύουν ένα μέρος στη σύστασή του. Μέρος του οποίου η σημασία δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Μπορούμε μάλιστα να πούμε ότι ο άνθρωπος, στο βαθμό που είναι υλικό σώμα, βρίσκεται υπό την επίδραση της στοιχειακής δύναμης.

{Να ξεχωρίζετε καλά τα «στοιχειακά»⁹⁵ από τα «στοιχειώδη»⁹⁶. Τα στοιχειώδη ή στοιχειώδη όντα, είναι οι ψυχές νεκρών. Δηλ. οι άυλοι άνθρωποι, λεπτές υπάρξεις}. Τα «στοιχειακά» είναι δυνάμεις της φύσης, {βάνουσες, ωμές} αλλά περιορισμένες δυνάμεις. Είναι πραγματικά όντα. Αλλά δεν έχουν τίποτα το ανθρώπινο, {διότι τους λείπει η ευφυΐα, και έχουν μόνο το ένστικτο}.

Μέσω των φυτών διεισδύουν στον άνθρωπο κατά τη διάρκεια της ζωής του, ομοίως -άλλωστε- με αυτό που κάνουν τα ορυκτά και τα αέρια στοιχεία, τα οποία είναι απαραίτητα για την ύλη {του}.

{Επομένως το ανθρώπινο σώμα δεν είναι νεκροταφείο, όπως λέει ο όχλος, για το λόγο ότι, αναπνέοντας, ο άνθρωπος απορροφά εκατομμύρια σωματίδια. Αντιθέτως είναι φυτώριο κατωτέρων όντων λεπτών και

⁹⁵ ΣτΜ: "elementali" στο πρωτότυπο

⁹⁶ ΣτΜ: "elementari" στο πρωτότυπο

εμπνευσμένων. Αυτά τα όντα, για την κατάσταση τους σε σύγκριση με τον άνθρωπο, ονομάστηκαν υποάνθρωποι, δηλαδή όντα που βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο}.

Έτσι, μεταξύ των στοιχειακών {υπανθρώπων} και του ανθρώπου υπάρχει μια σύνδεση, μία σχετικότητα.

Από αυτά τα στοιχειακά, άλλα είναι καλά, άλλα κακά, άλλα ουδέτερα. Βασικά, τα στοιχειακά υποτάσσονται στον άνθρωπο {που δεν τα γνωρίζει, όπως δεν γνωρίζει τα κύτταρα που συνθέτουν τους υλικούς του ιστούς και όπως επίσης δεν έχει καμμία αίσθηση της δικής του λεπτής διαμόρφωσης των σκέψεών του, που είναι τα προϊόντα του ίδιου του οργανισμού του. Ως {ελεύθερες} δυνάμεις, περιπλανώνται στο σύμπαν, αναζητώντας πάντοτε δράση. Ότι βρίσκεται στο πέρασμά τους τους εξυπηρετεί ως όργανο. Κι αν ο άνθρωπος προσπαθήσει να τους κλείσει το δρόμο, αλίμονο! Ούτε καν το αστρικό σώμα {του ανθρώπου}, στο υλικό του μέρος {στη ζωντάνια του}, τους ξεφεύγει.

Ο άνθρωπος, κατά τη διάρκεια της επίγειας ζωής του, περιβάλλεται από στοιχειακά που ερεθίζει και που τον παρενοχλούν {τον αγριεύουν}. Όπως είπαμε και παραπάνω αναλαμβάνουν ένα {ενδιαφέρον} μέρος της σύστασης του ανθρώπου.

Ανάμεσα στα στοιχειακά διακρίνονται τα πνεύματα {ή ψυχές} των στοιχείων, δηλαδή {τα πνεύματα} του αέρα, του νερού, της γης και της φωτιάς. Τα πνεύματα του αέρα κατευθύνουν τις λειτουργίες της αναπνοής και των οργάνων που την εκτελούν. Τα πνεύματα του νερού κατευθύνουν τις διαθέσεις και τις εκκρίσεις του σώματος, ιδιαίτερα το αίμα. Τα πνεύματα της γης έχουν υπό την κυριαρχία τους τους διάφορους ιστούς του σώματος. Και τα πνεύματα της φωτιάς κατευθύνουν την αφομοίωση και τη θρέψη. Ένας μνημένος, ενεργώντας με μια παρόρμηση της δικής του θέλησης στα στοιχειακά, μπορεί να θεραπεύσει τις διαταραχές του σώματος και να αναγεννήσει τις λειτουργίες του.

Υπάρχουν επίσης και άλλα στοιχειακά, τα οποία μπορεί να ονομαστούν αστρικά. Αυτά δεν είναι καθόλου οντότητες ή προσωπικότητες ευφυείς, αλλά {απλές} αντανακλάσεις, ηχώ. Γεννημένα από σωματικά υγρά, δεν έχουν καμμία πνευματικότητα και ζουν στο σώμα.

Όχι μόνο οι φιλοδοξίες τους δεν υψώνονται πάνω από το σώμα, αλλά αγνοούν και αρνούνται επίσης την ύπαρξη μιας σφαίρας {ενός περι-

βάλλοντος} ανώτερης από τη δική τους. Επιπλέον απορροφώνται από προφητείες και είναι γενναιόδωρα με απειλές ή υποσχέσεις. Φαίνεται να αγνοούν τις αντιφάσεις που παρουσιάζουν οι ισχυρισμοί τους και, όσο χονδροειδείς κι αν είναι, δεν εκνευρίζονται καθόλου. Όταν αφήνονται στις επιθυμίες τους, κατεβαίνουν μέχρι τη βλασφημία και αισχρότητα {δηλαδή ότι ο άνθρωπος που δεν ξέρει πώς να συγκρατήσει το θυμό του και τη δική του γλώσσα, είναι ο χειριστής των κατώτερων από αυτόν όντων, χωρίς να το καταλαβαίνει}. Σπρώχνουν {τον άνθρωπο} σε αισθησιασμό, κακία, σκληρότητα. Ενθαρρύνουν τη χονδροειδή ζωή, τη λαγνεία, τρέφονται με τα ζωτικά πνεύματα του αίματος {δηλαδή το ανθρώπινο πλάσμα}, εξαντλούν ενέργεια {οικειοποιούνται την ανθρώπινη νευρική δύναμη} και είναι οι βρυκόλακες εκείνων στους οποίους επιτίθενται. {Εννοείται ότι «είναι βρυκόλακες» μόνο για όσους δεν μπορούν να τους αντισταθούν και να κυριαρχήσουν πάνω τους. Ο ισορροπημένος άνθρωπος είναι αυτός που ξέρει να εξουσιάζει τις επιθυμίες, τις αισθήσεις, δηλαδή τα στοιχειακά, τους δαίμονες}. Είναι απρόσωπα, και κατά συνέπεια δεν έχουν όργανα γνώσης. Όπως επίσης επειδή δεν έχουν ψυχή, έτσι δεν μπορούν να έχουν ατομικότητα, και δεν έχουν {κατά συνέπεια} ιδέα για το καλό και το κακό, για το αληθινό ή το ψευδές {είναι, δηλαδή, ουδέτερα}. Δεν έχουν καν βούληση {δική τους} ή ανεξάρτητη δράση {αλλά είναι ενστικτώδη όντα}. Δεν είναι παρά οχήματα {εργαλεία στα χέρια άλλων, και π.χ. του ανθρώπου}. Αλλά, αν και δεν είναι ευφυείς προσωπικότητες, ωστόσο είναι συχνά αντιπρόσωποι {διαδότες} ευφυών ιδεών και χρησιμεύουν ως μέσο επικοινωνίας μεταξύ ευφυών προσωπικοτήτων {σε τηλεπαθητικές επικοινωνίες}.

Είναι αυτά που επικαλούντο οι Ροδόσταυροι και οι μάγοι κατά τον Μεσαίωνα. Και είναι επίσης αυτά που επικαλούνται ορισμένοι {μάγοι} του σήμερα. Ανταποκρίνονται {στις κλήσεις που γίνονται μέσω} των πενταγραμμάτων {πεντακλέων} και άλλων συμβόλων {της Μαγικής Τέχνης}. Είναι επικίνδυνο ακόμη και να τα αναφέρουμε σε ορισμένες τοποθεσίες και σε ορισμένες εποχές {της χρονιάς}.

Είναι κυρίως μέσω των στοιχειακών που ο μύστης κάνει τα θαύματά του. Άλλοι, πλην μυστών, μπορεί να έχουν σχέσεις με στοιχειακά {αυτοί οι άνθρωποι είναι μαύροι μάγοι, δηλαδή πολύπλοκοι ασκούμενοι

πρακτικοί}. Όμως ένας τέτοιος σύνδεσμος {σχέση} είναι επικίνδυνος για όλους όσοι δεν είναι εξαγνισμένοι και τελειοποιημένοι στο πνεύμα {που δεν έχουν η καθαρή και ισορροπημένη ψυχή}⁹⁷.

Αυτοί {οι μάγοι} δύνανται να κυριαρχούν επάνω τους, αλλά δεν πρέπει ούτε μια στιγμή να σταματήσουν να τα παρακολουθούν {δηλαδή πρέπει να βρίσκονται, σε σχέση με αυτά, στις συνθήκες στις οποίες βρίσκεται ο δαμαστής μέσα στο κλουβί με θηρία: αλίμονο αν, για μια στιγμή, σταματήσει να κοιτάζει στα μάτια τα εξημερωμένα για λίγο θηρία: θα βρεθεί αδυσώπητα κομματιασμένος}. Δεν πρέπει επίσης να διαπράξουν {οι ασκούμενοι} το παραμικρό λάθος, γιατί αμέσως θα πάρουν την εκδίκησή τους. Εκεί που τα στοιχειακά δεν κυριαρχώνται από κάποιον, γίνονται κύριοι, και επιδεικνύονται χωρίς έλεος σε όσους υπακούουν στις εντολές τους.

{Μερικές φορές} κατέχουν αστρικά σώματα: Μετά εμφανίζονται με διάφορες μορφές. Η γητευτής τους δίνει, από μόνος του, ένα μέρος της αστρικής επιρροής του και συμβάλλει στο να τους δώσει μία εφήμερη και σχεδόν πάντα τρομακτική ύπαρξη που τα κάνει να προβάλλονται με αποφασισμένο σκοπό, είτε με τη μορφή αόρατων λίθων που ρίχνονται στον εχθρό τους {θυμηθείτε το γεγονός του επιμελητή του Cideville, που παρατίθεται από τον CAHAGNET στο «Magie Magnetique» του, και αναφέρεται εκτενώς από τον δρ. O Arnulphy στο «the Methode de Culture Psychique», σελ. 95-102}⁹⁸, είτε με μορφή δηλητηρίων, που το πάθος και το φλογερό βίτσιο προβάλλουν στο αγαπημένο πρόσωπο.

⁹⁷ ΣτΜ: Καθίσταται επιβεβλημένο να διευκρινήσουμε ότι τετοιού είδους πράξεις ανήκουν στην κατηγορία της Θεουργίας. Η Θεουργία υπακούει σε ορισμένους κανόνες. Ως σύνολο πράξεων που επιδαμνιλεύουν το Θείο Φως στον άνθρωπο είναι η τέχνη της έλξης της Θείας Χάριτος. Η έλξη της Θείας ισχύος στην γήινη αύρα. Η άσκησή της προϋποθέτει ήθος, αγνότητα και πνευματικότητα από πλευράς του Θεουργού, διαφορετικά καθίσταται επικίνδυνη για τον ίδιο, και ακυρώνεται το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα.

⁹⁸ ΣτΜ: Το 1851, το χωριό Cideville της Νορμανδίας, 130 χλμ. από το Παρίσι, συνέβη ένα περιστατικό εκδίκησης από φυλακισμένο «Μάγο» μέσω μαγικών πράξεων από το κελί της φυλακής του. Όσοι αργότερα μελέτησαν το φαινόμενο, έκριναν ότι επρόκειτο για ένα φαινόμενο «roltergeist» δηλαδή θορυβώδους πνεύματος. Χωρίς αμφιβολία, τα περισσότερα από αυτά τα φαινόμενα έχουν φυσικά αίτια. Ωστόσο, πολλοί σύγχρονοι μαθητές του παραφυσικού παίρνουν στα σοβαρά τους roltergeists. Κατά την άποψή τους, το roltergeist δεν έχει ανεξάρτητη ύπαρξη: είναι ένα «προσωποκεντρικό» φαινόμενο, που πυροδοτείται από το ασυνείδητο ενός ανθρώπου. Σε πολλές περιπτώσεις φαίνεται ότι κάποιος που βιώνει μεγάλη προσωπική δυστυχία ή απογοήτευση, με κάποιο άγνωστο τρόπο βρίσκει μια ισχυρή ψυχοκινητική δύναμη. Οι ερευνητές εξακο-

Τα πρώτα στοιχεία Εσωτερισμού

Αυτά {τα στοιχειακά} μπορούν επίσης να γαλβανίσουν {να αναζωογονήσουν για μικρό χρονικό διάστημα} το πτώμα ενός ζώου, ή να οικειοποιηθούν την αστρική μορφή ή κέλυφος, που έχει αφήσει ένα υλικό σώμα. Αναβιώνουν διάσπαρτα υπολείμματα και σχηματίζουν μαζί τους τερατώδεις φιγούρες {τρομακτικά φαντάσματα}, που παραμένουν για πολλά χρόνια {αποτυπωμένα} στη φαντασία του κόσμου. {Τα αέρινα τέρατα του παρελθόντος}. Με μια λέξη, τα στοιχειακά συνθέτουν τον κόσμο του κακού και των παθών.

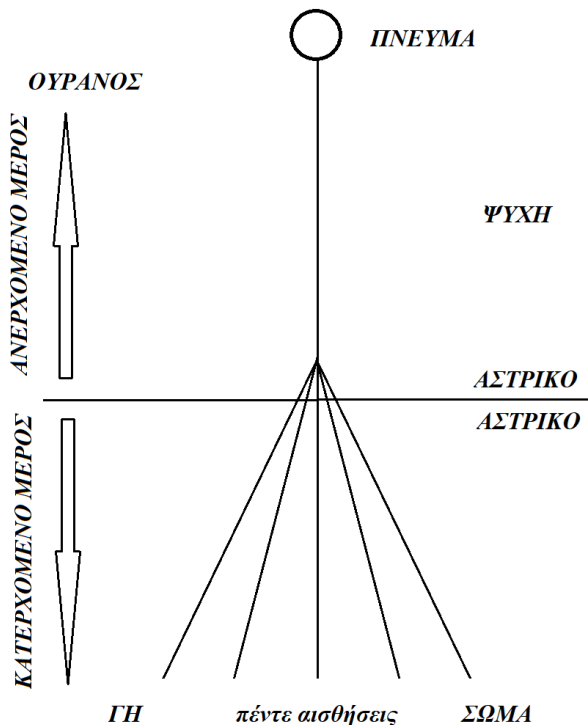

Προσευκτήριο-Εργαστήριο
Από το Αμφιθέατρο της Αιώνιας Σοφίας
του Heinrich Khunrath

λουθούν να προσπαθούν να κατανοήσουν τη γένεση των φαινομένων poltergeist, και τα περιγράφουν χρησιμοποιώντας την έκφραση «Υποτροπιάζουσα Αυθόρμητη Ψυχοκίνηση», («*Recurrent Spontaneous Psychokinesis*») RSPK.

VII. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ.

Ο θάνατος, μια στιγμή που ο καθένας μας φοβάται, παράγεται από τον διαχωρισμό του πνεύματος, το οποίο σέρνεται από το αστρικό σώμα (την ψυχή) έξω από το φυσικό σώμα.

Ο άνθρωπος κατά τη στιγμή του θανάτου

Πίνακας του Pietro Borgia της Ιταλικής μετάφρασης

Τη στιγμή που αρχίζει να συμβαίνει αυτός ο διαχωρισμός, το σώμα αγκομαχώντας αργά πεθαίνει.

Σιγά σιγά, οι δεσμοί που κρατούν το αστρικό σώμα σπάνε. Από τα τρία στοιχεία που αποτελούν τον ενσαρκωμένο άνθρωπο, το πρώτο, δηλαδή το φυσικό σώμα, επιστρέφει στη γη ή στην οποιαδήποτε άλλη μορφή του φυσικού επιπέδου.

Το δεύτερο, το αστρικό σώμα, χωρίζεται στα δύο μέρη: μια κατώτερη {ζωτικότητα ή αστρικό}, που εξαπλώνεται στην καθολική ζωή, και - κατά τύχη - βοηθά το πτώμα να αποσυντεθεί και το άλλο, το ανώτερο, {ή Ψυχή} γίνεται αυτό που ο Πυθαγόρας ονομάζεται άρμα {το θηκάρι} της ψυχής και τυλίγει το πνεύμα κατά τη μεταθανάτιά του εξέλιξη. Και το τρίτο, το πνεύμα, είναι το μόνο που προορίζεται να επιβιώσει, μαζί με την ολότητα της συνείδησής του.

Η θεωρία του Εσωτερισμού δεν έχει αλλάξει, από αυτή την άποψη, από τις πιο απομακρυσμένες εποχές {μέχρι τη σημερινή}.

Ας επιστρέψουμε λοιπόν στη συζήτηση, αλλά πιο αναλυτικά, για τα φαινόμενα που συνοδεύουν το θάνατο, και ας ξεκινήσουμε με την αγωνία, ή αυτό που αποκαλούμε χαροπάλεμα.

Εκείνη τη στιγμή, ο δεσμός μεταξύ του φυσικού σώματος και του πνεύματος σπάει και το αστρικό σώμα τείνει να χωρισθεί σε δύο μέρη: ένα χαμηλότερο, το που, όπως είπαμε, θα παραμείνει στο φυσικό επίπεδο, και ένας Ανώτερο που θα εξελιχθεί μέχρι ένα υψηλότερο αστρικό επίπεδο. Αυτός ο αγώνας συνήθως εκδηλώνεται μέσα από το χαροπάλεμα.

Σιγά σιγά οι δεσμοί που κρατούν το πνεύμα {ενωμένο με το σώμα} σπάνε και τότε αυτό βγαίνει από τη σωματική του φυλακή. Αυτός ο διαχωρισμός συμβαίνει περισσότερο ή λιγότερο γρήγορα, ανάλογα με την μεγαλύτερη ή μικρότερη πνευματική φύσης του ατόμου. {Όσο περισσότερο ο άνθρωπος δένεται με τη γήινη ζωή, τόσο μεγαλύτερο είναι το χαροπάλεμα. Μπορεί μερικές φορές να διαρκέσει πολλές ημέρες}.

Τότε κάθε ένα από τα φυσικά κύτταρα ανακτά την αυτονομία του, αρχίζει η αποσύνθεση του πτώματος, και καθένα από τα μικρά κυτταρικά όντα που το συνθέτουν στρέφεται προς το μέρος των ειδικών συγγενεώντων του. {Δηλαδή, αυτά τα κύτταρα δεν καταστρέφονται, αλλά πάνε να ομαδοποιηθούν με άλλα παρόμοια που υπάρχουν σε άλλους οργανισμούς}. Από την πλευρά του, το πνεύμα διανύει μια περίοδο αναστάτωσης. Ταλαντεύεται πάνω από το ίδιο του το σώμα, το οποίο έχει εγκαταλείψει, και δεν καταφέρνει να συνειδητοποιήσει τη νέα του κατάσταση. Πρώτα βυθίστηκε στο σκοτάδι, έχει την αίσθηση μιας υπνηλίας, αλλά ανεπαίσθητα η επιβάρυνσή του εξαφανίζεται, και αρχίζει να αντιλαμβάνεται αυτό που το περιβάλλει: Ένα σώμα σφιχτό ξαπλω-

μένο στο κρεβάτι, {στο δωμάτιο} αναμμένα κεριά και κάποιοι γονατιστοί μουρμουρίζουν προσευχές.

Αυτό το θέαμα μπορούμε να πούμε ότι εκπλήσσει το πνεύμα και το τρομάζει. Θέλει να φωνάξει, αλλά δεν μπορεί. Ξαφνικά, το φως στο οποίο είναι βυθισμένο αυξάνεται σε ένταση. Βλέπει κάτι σαν ένα φωτεινό ρεύμα το οποίο φαίνεται να τον παρασύρει προς ένα άγνωστο {δεν ξέρω τι}, το οποίο φοβάται. Αποκρουστικές μορφές (τα στοιχειακά) εμφανίζονται και ορμούν πάνω του. Ανθρώπινα πρόσωπα και ζωικές οντότητες κάνουν τρομακτικές γκριμάτσες. Θέλει να φύγει, να σηκωθεί, αλλά μετά συμβαίνει κάποιο νέο φαινόμενο: Όλες οι πράξεις της προηγούμενης ζωής του φαίνονται σαν σε αντικατοπτρισμό, έτσι - τρελλό από ντροπή και τρόμο - πηγαίνει προς το σώμα που άφησε πίσω του και το ψάχνει πυρετωδώς να ανακτήσει τη ζωή. Μάτια τον προτρέπουν τα ανώτερα πνεύματα: δεν τα βλέπει, δεν τα ακούει, το πιάνει ίλιγγος και {μετά} περιστρέφεται γύρω του για μια στιγμή, σαν σκάφος κατά τη διάρκεια της καταιγίδας, και στη συνέχεια εξαφανίζεται στο ρεύμα ρευστού που το περιβάλλει με τις χίλιες επιθυμίες του. {Η ατμόσφαιρα ονομάζεται από τους Εσωτεριστές αστρική θάλασσα ή ωκεανός, παρόμοια με τα νερά που βρίσκονται στη γη}.

Αυτή η κατάσταση διαταραχής μπορεί να παραταθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα. Επιτέλους το πνεύμα βγαίνει από τον εφιάλτη, η συνείδηση του εαυτού του επιστρέφει σε αυτόν.

{Σύμφωνα με έναν σύγχρονο τρόπο θέασης των φιλοσόφων, το εγώ είναι η σωματική οντότητα, δηλαδή αυτή η αρχή που κυριαρχεί σε ολόκληρη την πορεία του φυσικού και της οποίας οδηγός είναι το ένστικτο, ο εαυτός και η ανθρώπινη ψυχή, δηλαδή το αστρικό. Το εγώ είναι συνειδητή προσωπικότητα, η ψυχή, δηλαδή αυτή που μαθαίνει και αντανακλά τις δικές της αισθήσεις. Το εσύ είναι ο ανώτερος λόγος, η εσωτερική ηθική φωνή, που ονομάζεται επίσης ανώτερο εγώ. Ο εαυτός είναι το πνεύμα, ο θεός σπόρος, το ηθικό ιδανικό. Αντιθέτως στα δημόσια σχολεία, σύμφωνα με μία παλαιά διδασκαλία που διακονείται, στο πνεύμα δίνεται η ονομασία εγώ, και τόσο το εγώ, το εσείς και ο εαυτός μπερδεύονται με το εγώ. Θα προσπαθήσω να διευκρινίσω τις υποδιαίρεσεις του εσωτερικού ανθρώπου που αναφέρθηκαν και επίσης όσα έχουν ειπωθεί μέχρι τώρα, μέσα από έναν συνθετικό πίνακα ανθρωπο-

Τα πρώτα στοιχεία Εσωτερισμού

γνωσίας, που μου προτάθηκε μελετώντας Atkinson («Ο νόμος της νέας σκέψης»), Sage («Η ζώνη-σύνορο») και Papus («Η επιστήμη των Μάγων»), στους οποίους συγγραφείς μπορούν να καταφύγουν οι αναγνώστες για περαιτέρω διευκρινίσεις, οι οποίες δεν επιτρέπονται σε αυτή τη σύντομη περίληψη}.

ΑΝΘΡΩΠΟΣ	ΑΟΡΑΤΟ	ΠΝΕΥΜΑ	θεία ψυχή, πνευματική ζωή, ανώτερο ασυνείδητο, ένστικτο. (Εξω από το το υλικό σώμα)
		ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΨΥΧΗ	ηθική, εσώτερη φωνή, ανώτερος Λόγος, εσώτερη δύναμη. (Είναι στο μυαλό, το νοητικό μυελό, τα μοριακά νεύρα)
		ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΨΥΧΗ	υπερσυνείδηση, συνείδηση του κόσμου που δεν είναι δικός μας.
		ΨΥΧΗ	ψυχικό ον, συνείδηση, σκέψη. Είναι η ένωση του πνεύματος με το αστρικό
		ΑΣΤΡΙΚΟ (με τη ζωϊκή δύναμη)	διπλό, ρευστό σώμα, πλαστικό ενδιάμεσο, υποσυνείδητο, αρχαία σκέψη, μνήμη. Εξέρχεται του σώματος σε ειδικές συνθήκες)
	ΟΡΑΤΟ	ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΑ (πλάσμα, λέμφος, αίμα)	αιμοφόρα και λεμφικά ρεύματα. Ένωση του αστρικού με το φυσικό.
		ΣΩΜΑ (με τα πάθη του)	οστά, μύες, δέρμα, τένοντες. Φυσικό σώμα

Πίνακας του Pietro Bormia της Ιταλικής μετάφρασης

Αυτό {το πνεύμα} τότε καταλαβαίνει τι έχει συμβεί σε αυτό και συνειδητοποιεί τα μέσα {του περιβάλλοντος} στο οποίο βρίσκεται και οι ξενιστές με τους οποίους ζει {δηλαδή τα στοιχειακά} δεν τον τρομάζουν πλέον. Συνειδητοποιεί ότι είναι πιο αληθώς ζωντανό απ'ό,τι στη γη, και ότι του γεννήθηκαν νέα όργανα, ένδειξη νέων ικανοτήτων που αποκτήθηκαν {στο νέο περιβάλλον}. Αντιλαμβάνεται επίσης ότι η φυσική επικοινωνία με το υλικό επίπεδο, ραγδαία γίνεται όλο και περισσότερο δύσκολη⁹⁹. Μόνον τα συναισθήματα χρησιμεύουν ως σύνδεσμοι μεταξύ του ενός επιπέδου και του άλλου {μεταξύ του αστρικού

⁹⁹ ΣτΜ: Ο Εσωτερισμός δεν διδάσκει να εγκαταλείπουμε τη μνήμη των νεκρών μας. Όμως η κατάσταση στην οποία βρίσκεται το πνευματικό μέρος του νεκρού, όπως και εδώ αποδεικνύεται, είναι πολύ καλύτερη από ήταν κατά την επίγεια ζωή του και γι'αυτό, η όποια λογική και αναμενόμενη λύπη μας, καθυστερεί την μετάβαση σε αυτήν την ιδανική για το πνεύμα επιστροφή του στην πηγή του.

και του γήινου}. Αλλά το πνεύμα συνειδητοποιεί {επίσης} ότι δεν βρίσκεται ακόμη στο πραγματικό του κέντρο, και πλησιάζει, όσο καλύτερα μπορεί, τον δεύτερο θάνατο, δηλαδή τον θάνατο που επέρχεται στο αστρικό, το οποίο επιταχύνει την εξέλιξή του. {Ο δεύτερος θάνατος είναι η απώλεια των τελευταίων μελών του αστρικού σώματος, τα οποία συνόδευσαν το πνεύμα και την ψυχή στον ουρανό, με τέτοιο τρόπο ώστε, απελευθερωμένο από αυτά, το πνεύμα βρίσκεται πλήρως εξαγνισμένο. Αυτά, σύμφωνα με τους Εσωτεριστές. Αντίθετα για τους Χριστιανούς¹⁰⁰ ο «δεύτερος θάνατος» είναι ο ηθικός θάνατος, ή η ενέλιξη. Εκτός αυτού αναφέρεται στην επίγεια ζωή, και όχι στην ουράνια ζωή}.

Έχουμε πάρει ως παράδειγμα την εξέλιξη ενός μεσαίου πνεύματος {ενός όντος ούτε καλού, ούτε κακού}. Στην πραγματικότητα, αν ο άνθρωπος ήταν καλός, έντιμος {σε αυτή τη γη}, αν είχε αναπτύξει τη δική του συνείδηση {αν έχει εξελιχθεί}, {αν σε αυτήν την περίπτωση} και τα ψυχικά του στοιχεία {ο ψυχισμός του}, τότε το πνευματικό μέρος θα εξελιχθεί ελεύθερα στον αστρικό κόσμο.

Ας εξετάσουμε τώρα την αντίστροφη περίπτωση.

1) Σωματική βαρβαρότητα. αποδιοργάνωση του οργανισμού που προκαλείται από υπερβολές, ένδεια λόγω κακίας ή υπαιτιότητας του ατόμου.

2) Ηθική βαρβαρότητα, εγκληματική, μοχθηρή ύπαρξη, αέναη υποταγή του ψυχικού στοιχείου στο υλικό στοιχείο.

Εδώ {δηλαδή σε αυτές τις δύο περιπτώσεις} η αστρική γέννηση γίνεται με τις χειρότερες συνθήκες. Η τακτική εξέλιξη {σε αυτή τη γη} δεν έχει επιτευχθεί. Τα υλικά μέρη της ύπαρξης {ανθρώπινα}, μακριά από το να είναι εκλεπτυσμένα {ηθικά, εξαγνισμένα}, έγιναν χονδροειδή και τα πνευματικά μέρη έχουν, κατά κάποιο τρόπο, υλοποιηθεί {έχουν περιπλακεί, είναι γήινα, έχουν γίνει χονδροειδή} {έτσι ώστε} η ισορροπία να κλίνει προς την πλευρά της ύλης, της ζωότητας. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, το πνεύμα είναι - να το πω έτσι - ακόμα δεμένο με τη γη.

Εξακολουθεί να κυριαρχείται από ανθρώπινες δυνάμεις, από τις οποίες δεν έχει απελευθερωθεί εντελώς. {Εκεί χρειάζεται η μεταμόρφω-

¹⁰⁰ ΣτΜ: Αναφέρεται στις διδασκαλίες του Χριστιανισμού όπως αυτές δίδονται από την επίγεια επίσημη οργάνωση της Εκκλησίας.

ση ενός ανθρώπινου πνεύματος, από χονδροειδές σε λεπτό, από εγωιστικό σε ανιδιοτελές και αυτό ονομάζεται Μικρό Έργο. Η μετατροπή της ανθρώπινης κοινωνίας από κτηνώδη σε ηθική, από σκληρή έως φιλανθρωπική, καλείται Μεγάλο Έργο. Στο Μικρό Έργο καταφέρνουν να φθάσουν οι άγιοι και μνημένοι. Στο Μεγάλο Έργο όλοι οι ιδρυτές των θρησκειών και οι Μύστες. {Το πνεύμα} περιπλανάται, επιπλέει κοντά στη γη, περιμένοντας τη στιγμή της απελευθέρωσής του από τη ζωότητα. Το βάρος είναι αρκετό, η αλυσίδα στην οποία είναι δεμένο είναι ανθεκτική, αφού την έφτιαξε μόνο του.

Επομένως, για παράδειγμα, ένας τσιγκούνης θα μείνει προσκολλημένος στα υλικά αγαθά, τη μοναδική του αγάπη εδώ κάτω. Θα βρεθεί όμως στην κατάσταση ενός φτωχού απλού, που ξυπνά πεινασμένος αφού είχε ονειρευτεί ότι είχε γίνει ξαφνικά πλούσιος και ότι πέταγε χρυσό και με τα δύο χέρια στους πολλούς αυλικούς του.

Τα υλικά αγαθά γίνονται τόσο άπιαστα για τους τσιγγούνηδες και τους εγωιστές {για τους ασώματους, δηλαδή αυτούς που είναι στην κατάσταση των πνευμάτων}, όσο άπιαστος είναι ο χρυσός στον απλό φτωχό. Αλλά με αυτή τη διαφορά, της οποίας ο τσιγκούνης έχει επίγνωση, δηλαδή της διασπάθισης του δικού του θησαυρού η οποία πραγματοποιήθηκε από τους κληρονόμους του οι οποίοι με τη σειρά τους είναι όλοι ευχαριστημένοι με το τυχερό γεγονός που τους συνέβη, και που βοηθά αδύναμους και υποκείμενους σε χίλια βάσανα, στην απώλεια της αποταμίευσής του. {Επομένως σε αυτή τη γη, δεν πρέπει να δεθούμε με τίποτα}.

Τώρα πρέπει να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα των {πνευματικών} εξελίξεων, που διακόπτονται βίαια από διαφορετικές αιτίες.

Θα τα ταξινομήσουμε ως εξής:

- 1) Οι θνησιγενείς, δηλαδή όντα που έζησαν μόνον στην κοιλιά της μάνας.
- 2) Οι νεκροί της πρώτης περιόδου της {επίγειας} ζωής.
- 3) Οι νεκροί από τυχαία γεγονότα.
- 4) Οι νεκροί από αδικήματα άλλων.
- 5) Οι νεκροί από αδικήματα προσωπικά.
- 6) Οι νεκροί από αυτοκτονία.

Εδώ, οι περιπτώσεις διαφέρουν από αυτές που εξετάστηκαν παραπάνω.

{Μάλιστα σε αυτά τα έξι, που αναφέρονται τώρα} βλέπουμε ότι έγινε απότομη διακοπή, οικειοθελής ή ακούσια, μίας κανονικής εξέλιξης.

1) Για τα παιδιά που έχουν πεθάνει (θνησιγενή) είναι προφανές ότι η εξέλιξη δεν έχει καν αρχίσει. Το πνευματικό μέρος δεν βρήκε ακόμη χρόνο να αναπτυχθεί. Μόνο το σώμα βλάστησε. Η ζωτική δύναμη δεν εξαντλήθηκε. Ο ίδιος ο νόμος της εξέλιξης υπαγορεύει ότι η πνευματική σπίθα {πνεύμα} από τη στιγμή που εκδηλώνεται, αναζητά και βρίσκει ένα κατάλληλο όργανο, στο οποίο μπορεί να λειτουργήσει τη δική του ανάπτυξη.

{Όταν αυτή η εξέλιξη έχει πραγματοποιηθεί πλήρως, συνήθως λέμε για έναν άνθρωπο: είναι μία μεγάλη ψυχή}.

2) Οι ζωτικές δυνάμεις του νεκρού παιδιού παρέμειναν κοντά στη μητέρα. Και, όταν η πατρική πράξη ολοκληρώνεται {ξανά}, αποκτούν ξανά τη φυσική μορφή {μπαίνοντας στο νέο έμβρυο}, που θα προσφερθεί στην εξέλιξή τους.

3) και 4) Σε κάθε άλλη περίπτωση απότομης διακοπής της ζωής, το σώμα ον πρέπει να ολοκληρώσει, στην κατάσταση του αστρικού σώματος {της ψυχής}, το χρονικό διάστημα που θα χρειαζόταν στη γη για να επιτευχθεί η κανονική εξέλιξη.

Αυτοί οι νεκροί, αν θέλουμε να μιλήσουμε με ακρίβεια, δεν είναι νεκροί. Είναι αρκετά ζωντανοί, απογυμνωμένοι βίαια από το υλικό τους σώμα. Στην πραγματικότητα ζουν στην κατάσταση ενός αστρικού σώματος {λεπτού σώματος ή ψυχής}. Προσκολλημένοι στις ορέξεις της ζωής με χιλιάδες δεσμούς, από τους οποίους δεν έχουν προλάβει ακόμη να λυθούν, κυριαρχούμενοι από τις επιθυμίες, που τους εμψύχωναν και που τους συνόδευσαν {στον ουρανό}, δεν μπορούν να απομακρυνθούν από την ατμόσφαιρα της γης, και προσπαθούν συνεχώς να ξαναμπούν στη {γήινη} ζωή, χρησιμοποιώντας όλα τα δυνατά μέσα¹⁰¹.

¹⁰¹ ΣτΜ: Είναι γνωστή στους Εσωτερικούς κύκλους η ιστορία που διαδραματίστηκε κατά την 4^η Αιγυπτιακή Δυναστεία, δηλαδή 6.000 χρόνια πριν τη γέννηση του Χριστού. Μία κακή ερμηνεία της δοξασίας της μετενάρκωσης και ο φρικτός φόβος του διπλού θανάτου, οδήγησαν κάποιους Αιγύπτιους (υπό την λανθασμένη καθοδήγηση ορισμένων) στην ταρίχευση των νεκρών για να αποφύγουν τον διπλό θάνατο. Αυτό βασιζόταν στο ότι κάθε νεκρός, του οποίου το υλικό σκήνωμα

5) και 6) - Ακόμα πιο τρομερή είναι η θέση όσων πέθαναν από αυτοκτονία ή σε καθεστώς άγριου εγκλήματος.

Όσον αφορά τους αυτόχειρες, αυτοί προσκολλημένοι {όπως είναι} στο σώμα από το οποίο ήθελαν να απαλλαγούν για πάντα, - νοιώθουν τις ίδιες ανάγκες που ένοιωθαν όταν ζούσαν, αφού τους ανήκουν οι ανάγκες και τα πάθη που τους οδήγησαν στην αυτοκτονία, αλλά το μέσον για την ικανοποίηση αυτών των αναγκών και παθών {δηλαδή το σώμα τους} έχει εξαφανιστεί. Αν ήταν βίαιοι, συνεχίζουν να είναι βίαιοι. Στη συνέχεια, επιδίδονται σε μια αέναη πάλη με τα αστρικά σώματα ανθρώπων με κακή ισορροπία {που ζουν στη γη}, προκειμένου να τους αντικαταστήσουν {αλλαγή προσωπικότητας, προσβολή σωμάτων, εμπρυϊκή}. Κατασκοπεύουν ανθρώπους σε κατάσταση ύπνου, και, αν το αστρικό τους σώμα απομακρυνθεί μόνο για μια στιγμή {από το φυσικό}, συμβαίνει να αναλάβουν {με τα πνεύματα εισβολής} έναν πραγματικό αγώνα, προκειμένου να ανακτήσουν την κατοχή του δικού του τομέα {σώμα}. Εξ'ου και οι εφιάλτες και οι τρόμοι των τερατωδών

διατηρούσε ακέραιη τη μορφή του, είχε την ικανότητα να ζει και να αποφεύγει τον δεύτερο θάνατο μετά από κάποιον τελετουργικό Τύπο ο οποίος συνδέει ζανά τον πεθασμένο με το υλικό του σώμα. Είναι προφανές ότι με αυτή την επέμβαση, η διαδικασία του θανάτου δεν ακολουθήθηκε σύμφωνα με τους κανόνες της. Η Εωσφορική αυτή αντίληψη κατάφερε ένα σοβαρό πλήγμα εναντίον των Αισθητηριακών Νόμων που δρούσαν στη Γη μας. Όταν στις αρχές του 19^{ου} αιώνα η αρχαιολογική επιστήμη εξερεύνησε το έδαφος της Αιγύπτου, έφερε στο φως εκατοντάδες χιλιάδων μουμιών. Για να μην μολυνθεί η χώρα οι μούμιες αυτές κάηκαν... Το Αιγυπτιακό έδαφος είναι γεμάτο από αναρίθμητα αγάλματα, πάνω στα οποία ήσαν σκλαβωμένα χιλιάδες όντα, καταδικασμένα να ζουν μία υπαρκτή ακόμη πιο οδυνηρή από εκείνη του δεύτερου θανάτου. Το γεγονός αυτό, φαινομενικά ασήμαντο, προκάλεσε αναστάτωση στο Κοσμικό Σώμα το ονομαζόμενο αστρικό πεδίο. Όσοι Μεμνημένοι είχαν τη δυνατότητα να εισδύσουν στο πεδίο αυτό, βρέθηκαν αντιμέτωποι με τρομακτικά θεάματα. Οι Αισθητηριακοί Νόμοι, καθώς ανέκτησαν κατόπιν την υπεροχή τους, άρπαξαν τα όντα αυτά, τα οποία είχαν καταδικασθεί από τους απογόνους τους σε μία επίπλαστη αθανασία, για να τα κάνουν να υποστούν την κανονική διαδικασία θανάτου μετά από νέα ενσάρκωση. Τα αποτελέσματα του πλήγματος αυτού γίνονται αισθητά πάνω στην σύγχρονη ανθρωπότητα. Έτσι, κατά το τελευταίο τρίτο του 19^{ου} αιώνα, μία καταστρεπτική πνοή έπνευσε πάνω από στην λευκή φυλή. Η επιστήμη τέθηκε κάτω από την αιγίδα του υλισμού, τα δε μνημεία της Χριστιανικής ηθικής άρχισαν να ανατρέπονται ένα προς ένα, αργά αλλά σταθερά. Το γεγονός αυτό οφείλεται στην ομαδική μετενσάρκωση της Αιγυπτιακής φυλής στον κόσμο του βόρειου και δυτικού πολιτισμού. Έκτοτε το πρωτόγονο πνεύμα του βεβήλου, επενδεδυμένο με την επιστήμη, καταδιώκει με μανία την πνευματικότητα. Αν κάνουμε κάποιους μικρούς χρονικούς υπολογισμούς, θα διαπιστώσουμε εύκολα την ρίζα της καταστρεπτικής και αντιμνημιακής συμπεριφοράς του 19^{ου} αιώνα στη Βόρεια και Δυτική Ευρώπη, που τόσα δεινά προκάλεσε, υμνώντας τη διαίρεση, το ρατσισμό, την ξενοφοβία, το μίσος και την οπισθοδρόμηση του ανθρώπου...

οραμάτων {σε κοιμισμένους}. {Το φαινόμενο της αποχώρησης του αστρικού από το σώμα είναι γνωστό στην Ιαπωνία. Εκεί υπάρχει ο θρύλος για τους επιμήκεις λαιμούς, που εικονογραφήθηκε από τον διάσημο ζωγράφο και σχεδιαστή Hocusai¹⁰² (1760-1849). Ένα σκίτσο του, που δημοσιεύτηκε στη Mangwa, ή «Συλλογή σχεδίων», αντιπροσωπεύει μια ομάδα κοιμώμενων ξαπλωμένων στο έδαφος. Αυτοί είναι προικισμένοι με μακρείς λαιμούς που επιτρέπουν στα αντίστοιχα κεφάλια να έρθουν σε επαφή με άτομα που είναι μακριά από τα σώματα στα οποία ανήκουν και να ταλαντώνονται στο χώρο. Όλο το σχέδιο είναι ένα σύνολο από επιμήκεις λαιμούς, και συμβολίζει την εξωτερίκευση κατά τον ύπνο}.

Hokusai Το σκίτσο του, που δημοσιεύτηκε στη Mangwa, ή «Συλλογή σχεδίων»

Όταν φτάνει η ώρα του κανονικού θανάτου, το πνεύμα του αυτόχειρα ή του εγκληματία ξαναβρίσκει τους προγόνους του και, πολύ γρήγορα, μετενσαρκώνεται σε ένα νέο σώμα, πολύ συχνά παραμορφωμένο ή ανάπηρο, για να ξαναρχίσει τον αγώνα που προηγουμένως είχε εγκαταλείψει.

¹⁰²ΣτΜ: Ο Κατσουσίκα Χοκουσάι (ιαπωνικά: 葛飾北斎· 31 Οκτωβρίου 1760, Έντο – 10 Μαΐου 1849, Έντο) ήταν Ιάπωνας καλλιτέχνης, χαρακτήρας και σκιτσογράφος της περιόδου Έντο. Στην εποχή του ήταν ο κορυφαίος Ιάπωνας καλλιτέχνης στην Ιαπωνική ζωγραφική Οκιο-ε. Ο πίνακας βρίσκεται στο Βρετανικό Μουσείο.

VIII. ΑΥΡΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΡΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ο Εσωτερισμός διδάσκει ότι κάθε ον φέρει γύρω του μια ακτίνα, αόρατη στο υλικό μάτι, αλλά που είναι αντιληπτή σε μια εκπαιδευμένη ψυχή {σε μια ευαίσθητη}.

Αυτή η ακτινοβολία ονομάζεται Αύρα, σύμφωνα με την παράδοση. και υπάρχει μια αύρα για κάθε αρχή. Υπάρχει επομένως μια ακτινοβολία ή αύρα του φυσικού σώματος, η οποία δεν είναι πολύ εκτεταμένη. Υπάρχει μια ακτινοβολία ή αύρα του αστρικού σώματος, και τέλος υπάρχει μια ακτινοβολία ή αύρα της ψυχής ή του πνεύματος. Είναι αυτή η αύρα που είναι γνωστή στις θρησκευτικές παραδόσεις, την οποία, για να την συμβολίσουν περιέβαλλαν τα κεφάλια των Αγίων με φωτεινά φωτοστέφανα.

Η ύπαρξη αυτής της αύρας είναι, στις μέρες μας, {επιστημονικά} αποδεδειγμένη. και το όνομά της είναι επίσης καταχωρημένο στον τομέα της {θετικής} επιστήμης¹⁰³.

Ο Van Helmont¹⁰⁴ είχε ήδη αναγνωρίσει ότι η αύρα βγαίνει από το σώμα για να σηκωθεί γύρω από το κεφάλι. Αυτή η αύρα έχει μεγαλύτερη πυκνότητα στο κεφάλι και στα δάχτυλα {από ό,τι γύρω από τα άλλα μέρη του σώματος}. Στις ακτινοβολίες της αύρας καταγράφονται, σε μορφή εικόνων, οι περισσότερο σημαντικές από τις σκέψεις και τις πράξεις μας. {Δηλαδή η ανθρώπινη αύρα παρουσιάζει μια σύνθεση της ηθικής και της δραστηριότητας του ατόμου, αύρα την οποία ένας υπνοβάτης ή ένας μύστης μπορεί να διαβάσει}.

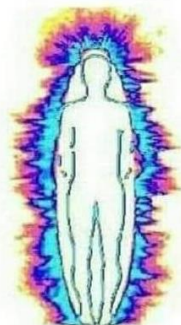
Χάρη σε αυτή την ακτινοβολία των αρχών του ανθρώπου, εξηγούνται πολλά φαινόμενα, τα οποία είναι φαινομενικά περίεργα, όπως οι συμπάθειες και οι αντιπάθειες που νιώθει κανείς όταν κάποιος συναντά κάποιον για πρώτη φορά, όπως οι διαισθήσεις και οι ονομαζόμενες ασυνείδητες προβλέψεις.

¹⁰³ ΣτΜ:

¹⁰⁴ ΣτΜ: Jan Baptist van Helmont (1580-1644) Χημικός, φυσιολόγος και γιατρός από τις Βρυξέλλες. Εργάστηκε κατά τα χρόνια αμέσως μετά τον Παράκελσο και την άνοδο της ιατροχημείας, και θεωρείται ως «ο ιδρυτής της πνευματικής χημείας»

Ο εκπαιδευμένος Εσωτεριστής {πρακτικός}, δηλαδή αυτός που έχει αναπτύξει τη δική του αντίληψη του αόρατου, αντιλαμβάνεται, εκ πρώτης όψεως, την αξία ενός ανθρώπου. {Και αυτό συμβαίνει} όχι από τους εξωτερικούς του τρόπους και από τα ρούχα του, αλλά σύμφωνα με την αόρατη λάμψη του.

Ο άνθρωπος που πιστεύει ότι είναι καλός, ή ανώτερος από τους άλλους, αυτός που κρίνει και επικρίνει τους άλλους, ο εγωιστής, αυτός που έχει τέτοια χαρακτηριστικά, αυτά γεμίζουν την ατμόσφαιρά του {το αστρικό κέλυφος ή αύρα} με εικόνες δυσάρεστες στο βλέμμα, το οποίο θα δει τέλεια ο μύστης και ακόμη και ο υπνοβάτης.

Τα αντικείμενα, τα έθνη, τα άστρα έχουν το καθένα τα δικά του κλισέ {τα δικά του αποτυπώματα στερεότυπα}, καλά ή κακά, {στην επιφάνειά τους, στο εθνικό Εγρηγορός, στη φωτόσφαιρα}.

Αυτή η ύπαρξη αόρατων εκπομπών μας οδηγεί στη θεωρία των αστρικών εικόνων, τις οποίες θα γνωρίσουμε με λίγα λόγια.

Ο Εσωτερισμός διδάσκει ότι καθώς τα πάντα και κάθε ον ρίχνουν μια σκιά στο φυσικό πεδίο, ομοίως, όλα προβάλλουν μια αντανάκλαση και στο αστρικό επίπεδο.

Όταν ένα ον ή ένα πράγμα εξαφανίζεται, η αντανάκλασή του εξακολουθεί να υπάρχει στο αστρικό, και η εικόνα αυτού του πράγματος ή αυτού του όντος παραμένει όπως ήταν την ακριβή στιγμή της εξαφάνισής του. Ο άνθρωπος αφήνει, λοιπόν, στο αστρικό επίπεδο, μια αντανάκλαση, μια χαρακτηριστική εικόνα. Μέσα από αυτές τις αστρικές εικόνες, ο θεατής ξαναβρίσκει και ανακαλεί όλη την ιστορία των εξαφανισμένων πολιτισμών.

Μια πρόσφατη ανακάλυψη, αυτή της ψυχομετρίας, ήρθε να μας αποδείξει αυτούς τους ισχυρισμούς του Εσωτερισμού, οι οποίοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως μεταφυσική και αντιστοιχούν όμως σε απόλυτες πραγματικότητες.

Αυτή η ανακάλυψη, που επιδιώχθηκε αρχικά από έναν λόγιο Αμερικανό ερευνητή, επονομαζόμενο Buchanan, ήρθε να μας δείξει ότι κάθε αντικείμενο μπορεί να πει ένα μέρος των γεγονότων στα οποία ήταν μάρτυς. Ο οραματιστής {ψυχομέτρης}, τοποθετώντας το προς μελέτη αντικείμενο στο μέτωπό του, βλέπει μια σειρά εικόνων, οι οποίες αναφέρονται στα πιο σημαντικά γεγονότα στα οποία το αντικείμενο είχε λάβει μέρος.

Ως παράδειγμα, θα αναφέρουμε μια περίπτωση, την οποία θα δανειστούμε από το βιβλίο «L'occultisme et le spiritualisme» του Papus. «Μια μέρα, σε μια συνάντηση στην οποία συμμετείχαν πολλοί λόγιοι και άνθρωποι των γραμμάτων, εγώ {ομιλεί ο συγγραφέας σε 1^ο πρόσωπο} οδήγησα έναν από τους φίλους μας, ο οποίος έχει αναπτύξει τη ψυχομετρία {«μέτρηση ψυχής»}. Ένας από τους παρευρισκόμενους του έδωσε να μελετήσει ένα παλαιό ρολόι τσέπης το οποίο φορούσε. Ο φίλος μου είδε: 1) πρώτα απ' όλα μία αυλή {του είδους του Λουδοβίκου του XV}, ευγενείς και μονομάχους. 2) μια σκηνή από τη {Γαλλική} Επανάσταση, κατά την οποία μία ηλικιωμένη κυρία ανέβηκε στη γκιλοτίνα. 3) μια σκηνή με χειρουργείο, σε ένα σύγχρονο νοσοκομείο. Το άτομο που είχε δανείσει το ρολόι έμεινε έκπληκτο. Αυτό το ρολόι ανήκε σε έναν από τους προγόνους του ο οποίος σκοτώθηκε σε μονομαχία υπό τον Λουδοβίκο XV {βασιλιάς της Γαλλίας από το 1715 έως το 1774}. Στη συνέχεια το ρολόι ανήκε στη γιαγιά του, η οποία εκτελέστηκε στη γκιλοτίνα κατά την Επανάσταση. Και τέλος, αφού είχε αποθηκευθεί, είχε ληφθεί και τοποθετηθεί στο χέρι της συζύγου του την ημέρα που της έγινε εγχείρηση»

Μέσω αυτού του παραδείγματος, γίνεται κατανοητή {στους αναγνώστες} η θεωρία των «αστρικών εικόνων», που είναι από τις μοναδικές που επιδεικνύει ο Εσωτερισμός.

ΙΧ. ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΣΜΟΣ

{ Η θεωρία της σχετικότητας, που διατυπώθηκε το 1917 από τον Albert Einstein, μια θεωρία που προκάλεσε πρόσφατα (1921) τόσο θαυμασμό μεταξύ των κλασσικών επιστημόνων, ταιριάζει απόλυτα με τις ιδέες που είχαν σχηματίσει οι Εσωτεριστές της αρχαιότητας για το σύμπαν, ιδέες που ακολούθησαν ακόμα και σήμερα ανάμεσά μας, οι σύγχρονοι Εσωτεριστές. Επιβεβαιώνουμε: 1) ότι ο κόσμος είναι το μοναδικό Ον. 2) ότι αυτό το Ον, ή υπαρκτό, δεν είναι νεκρό, αλλά ζωντανό. 3) ότι ο κόσμος δεν είναι κούφιος, άδειος, αλλά γεμάτος. 4) ότι όλα τα έμβια όντα αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του. 5) ότι αυτό (το ον) δεν κατοικείται μόνον από ορατά όντα, αλλά και από όντα που είναι αόρατα στα μάτια των κανονικών όντων. 6) ότι το Τίποτα δεν υπάρχει. Υπάρχει μόνο το Όλον. 7) ότι το Όλον, ή το Ον, ή ο κόσμος ζωντανεύει και κινείται από μια ενέργεια, ή ουσία, ή ευφυή δύναμη, που η ανθρωπότητα ονομάζει Θεό. 8) ότι ο υπέρτατος Θεός κάθε θρησκείας δεν είναι παρά μία εμφάνιση, ένα πρόσωπο, μια επίκαιρη, μερική αναπαράσταση του ενός αληθινού Θεού. 9) ότι δεν υπάρχει διάβολος. Αλλά υπάρχει το Κακό. Προϊόν, που δημιουργείται από την ανθρωπότητα, διεφθαρμένο και κακόβουλο. 10) ότι η αλήθεια δεν μπορεί να διαισθανθεί από τα ανθρώπινα όντα που είναι ατελή και σχετικά, περιορισμένα, γιατί το πεπερασμένο δεν μπορεί να καταλάβει το άπειρο. 11) ότι ο καθένας μπορεί να ανακαλύψει μόνο ένα κλάσμα, μια πτυχή της αλήθειας, γιατί οι δυνατότητές του δεν του επιτρέπουν παρά να το εξετάσει μόνο από τη μία πλευρά. Έτσι, για παράδειγμα, οι γήινοι έχουν σχηματίσει μια ιδέα για τον κόσμο, ενώ πρέπει να έχουν μια άλλη ιδέα οι Αρειανοί, άλλοι οι κάτοικοι της Αφροδίτης, άλλη του Δία κ.ο.κ.. Η αλήθεια είναι αυτό που αποδεικνύεται από το σύμπλεγμα των ιδεών που συνέλαβαν όλοι οι διαφορετικοί κάτοικοι του σύμπαντος. 12) αυτό το Ον αποτελείται από τρεις παράγοντες, ή μέρη, ή πρόσωπα: α) Θεός, ή δύναμη. β) Ανθρωπότητα ή ψυχή. γ) το Σύμπαν ή το σώμα. Καθένα από αυτά τα μέρη της τριπλότητας, της τριάδας, έχει τη δική του δύναμη: Ο Θεός έχει Πρόνοια. Η ανθρωπότητα είναι προικισμένη με τη Θέληση. Και ο Κόσμος ή η Φύση διαθέτει την Ανάγκη, την οποία οι αρχαίοι ονόμαζαν Μοίρα ή Πεπρωμένο. Όταν δύο από αυτές τις δυνάμεις συνδυάζονται, γίνονται θαύματα. Θέληση και Πρόνοια παράγουν το

Καλό. Θέληση και Ανάγκη το Κακό. 13) Ο χώρος, ή το νοητό περιβάλλον δεν έχει διαστάσεις. 14) Ο χρόνος, στις λειτουργίες του νου, δεν υπάρχει¹⁰⁵. 15) Ο ανθρώπινος νους, αν ταυτιστεί με τον συμπαντικό νου, με τον οποίο μπορεί να ταιριάζει στον απεριόριστο χώρο, απεικονίζει μια θεϊκή αρετή, η οποία μετατρέπεται σε θαυματουργές δυνάμεις. (V. Kremmerz. «Η Ερμητική θύρα», σελ. 49 έως 52)).

Με το όνομα του πρακτικού Εσωτερισμού, ορίζουμε όλες τις επιστήμες του Εσωτερισμού, από την αλχημεία, την αστρολογία και από τις μαντικές επιστήμες μέχρι τη θεουργία και την τελετουργική μαγεία. Δεν μπορούμε, σε ένα έργο όπως αυτό, να εξετάσουμε καθεμία από αυτές τις επιστήμες όπως θα της ταίριαζε. Επομένως θα περιοριστούμε στο να πούμε μόνο λίγα πράγματα γι' αυτές.

Θα ξεκινήσουμε με την αστρολογία.

Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί την επιρροή που ασκούν οι πλανήτες στον άνθρωπο και στο περιβάλλον του.

«Η ιδέα της επιρροής των άστρων, - είπε ο Transom στην Εγκυκλοπαίδεια του, - μπορεί πολύ καλά να γίνει παραδεκτή με βάση τη λογική». Χωρίς να είναι αστρολόγοι, όλοι παραδέχονται πώς η διακύμανση της επιρροής του Ήλιου τη στιγμή που αλλάζει θέση είναι εμφανής στην εκλειπτική. Όλα τα όντα της φύσης έχουν μια ύπαρξη στενά συνδεδεμένη με τις παραλλαγές στην Ηλιακή όψη. Η εποχή της ανθοφορίας για τα φυτά, αυτή της αναπαραγωγής για τα ζώα ή αυτή των χρόνιων ασθενειών για τους ανθρώπους, δεν είναι ξένα προς τις διαφορετικές όψεις του Ήλιου, δηλαδή στις εποχές.

Ο αστρολόγος αναγνωρίζει ότι όχι μόνο ο άνθρωπος υπόκειται σε αστρικές επιρροές ανάλογης ουσίας. Αλλά επιβεβαιώνει επίσης ότι ο Ήλιος δεν είναι το μόνο αστέρι από του οποίου την επιρροή επηρεάζομαστε, και ότι όλοι οι άλλοι πλανήτες του ηλιακού μας συστήματος μας επηρεάζουν εξίσου.

{Στην Αστρολογία οι γνωστοί πλανήτες είναι γενικά επτά. Ο Ήλιος ☉, ο Ερμής ☿, η Αφροδίτη ♀, η Σελήνη ☾, ο Άρης ♂, ο Δίας ♃ και ο

¹⁰⁵ ΣτΜ: Σύμφωνα με τη θεωρία του Εσωτερισμού περί Δημιουργίας και Πτώσης η αρχική εκπόρευση ήταν άχρονη. Η πτώση του εκπορευμένου ως απόλεια της πνευματικότητάς του, γέννησε την ανάγκη αποκατάστασης σε μεταγενέστερο χρονικό σημείο και αυτό γέννησε ουσιαστικά την έννοια του χρόνου.

Κρόνος ♄. Ο Ουρανός και ο Ποσειδώνας δεν ήσαν γνωστοί από τους αρχαίους που πρώτοι μελέτησαν τον ουρανό. Αυτοί οι δύο τελευταίοι - που μας φτάνουν από τεράστιες αποστάσεις - ασκούν ελάχιστη επιρροή}.

Κάθε πλανήτης λοιπόν μας στέλνει αστρικές ακτίνες, οι οποίες τροποποιούνται από τη θέση του πλανήτη, τον ίδιο τον πλανήτη στον ουρανό, από τις όψεις του αναφορικά προς τα άλλα ουράνια σώματα και από τη θέση του σε σύγκριση με τον μεσημβρινό.

{Η εκλειπτική, δηλαδή η διαδρομή που προφανώς διανύει ο Ήλιος σε ένα χρόνο, χωρίστηκε σε 12 μέρη, καθένα από 30 μοίρες, που ονομάζονται Ουράνια Ζώδια, ή Αστερισμοί, τα οποία μετρώνται, από το σημείο του Κριού ή της Εαρινής Ισημερίας, από 0 μοίρες έως 360 μοίρες στην κατεύθυνση από δυτικά προς Ανατολικά. Οι θέσεις είναι οι εξής: 21 Μαρτίου έως 20 Απριλίου - Κριός; 21 Απριλίου - 20 Μαΐου - ταύρος κ.ο.κ.

Οι ομάδες αστεριών, που βρίσκονται κατά μήκος της εκλειπτικής έχουν τις παρακάτω ονομασίες: Κριός ♈, Ταύρος ♉, Δίδυμοι ♊, Καρκίνος ♋, Λέων ♌, Παρθένος ♍, Ζυγός ♎, Σκορπιός ♏, Τοξότης ♐, Αιγόκερος ♑, Υδροχόος ♒, Ιχθύς ♓. Η σειρά με την οποία οι πλανήτες ταξινομούνται είναι με βάση τις εμφανίσεις τους, επειδή η Γη θεωρείται ως το κέντρο του συστήματος γύρω από το οποίο περιστρέφονται με περισσότερο ή λιγότερο γρήγορη κίνηση, τα επτά αστέρια.

Κάθε αστερισμός - ή ουράνιος χώρος 30 μοιρών - κυριαρχείται από τον πλανήτη ανάλογης φύσης, και για το λόγο αυτό παίρνει το όνομα του οίκου του πλανήτη και ο πλανήτης θεωρείται Κύριος στον οίκο του. Με εξαίρεση τον Ήλιο και τη Σελήνη, και οι άλλοι πέντε πλανήτες

έχουν δύο οίκους. Οι πλανήτες είναι δυνατοί στους οίκους τους. Είναι λυπημένοι και με κακή επιρροή στα ζώδια που βρίσκονται αντίθετα από τους δικούς τους οίκους. Κάθε αστερισμός έχει χωριστεί σε τρεις δεκάνους, που ο καθένας τους έχει για κυβερνήτη ή άρχοντα ένα πλανήτη. Τα ονόματα των 36 δεκανών, δηλ. δεκαδικών γονιδίων, δηλ. των αστρικών αστρολογικών επιρροών, που δρουν σε διάστημα 10 ημερών, μας έχουν παραδοθεί από τους Έλληνες -που τους έμαθαν από τους Αιγύπτιους- και από τον Giulio Firmico Materno¹⁰⁶. (Βλέπε σελίδα 48 του «*Commentarium*» του 1910).

Και ο Ωριγένης μας παρέδωσε μερικά από τα ονόματά τους, τα οποία είναι στα κοπτικά¹⁰⁷. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε την αντίστοιχη θέση των πλανητών στον ουρανό. Δύο πλανήτες λέγεται ότι βρίσκονται μεταξύ τους σε μια δεδομένη όψη όταν καταλαμβάνουν, το ένα σε σχέση με το άλλο, μια δεδομένη θέση ή, με άλλους όρους, όταν η διαφορά των ουράνιων γεωγραφικών τους μηκών παρουσιάζει ορισμένη αξία. Έξι από αυτές τις πτυχές εξετάζονται:

- ✓ Σύνδεσμος, όταν η διαφορά γεωγραφικού μήκους είναι 0 μοίρες ή τα αστέρια βρίσκονται στην ίδια περιοχή.
- ✓ Ημιτετράγωνο όταν η διαφορά στο γεωγραφικό μήκος είναι 45 μοίρες.
- ✓ Εξάγωνο όταν η διαφορά στο γεωγραφικό μήκος είναι 60 μοίρες.
- ✓ Τετράγωνο όταν η διαφορά στο γεωγραφικό μήκος είναι 90 μοίρες.
- ✓ Τρίγωνο όταν η διαφορά στο γεωγραφικό μήκος είναι 120 μοίρες.
- ✓ Αντίθετο όταν η διαφορά στο γεωγραφικό μήκος είναι 180 μοίρες.

¹⁰⁶ ΣτΜ: Ο Giulio Firmico Materno γεννήθηκε στη Σικελία και έζησε στις Συρακούσες. Καταγόταν από οικογένεια ειδωλολατρών Ρωμαίων ευγενών. Σπούδασε ρητορική και φιλοσοφία, ελληνική και λατινική. Έγινε ρήτορας ενώ κατέλαβε και δημόσιες θέσεις. Ασχολήθηκε ενδελεχώς με την αστρολογία.

¹⁰⁷ ΣτΜ: Η Κοπτική γλώσσα είναι το γλωσσικό αποτέλεσμα της συνάντησης του Αρχαίου Αιγυπτιακού πολιτισμού με το Ελληνικό αλφάβητο και τον Χριστιανισμό. Με τις δύο βασικές διαλέκτους της, Βοχαίρική (Β. Αίγυπτος) και Σαχιδική (Ν. Αίγυπτος), αποτελεί την οψιμότερη μορφή της αρχαίας αιγυπτιακής γλώσσας

Ο υπολογισμός της κατάστασης του ουρανού την ακριβή στιγμή της γέννησης {ενός ανθρώπου} αποτελεί αυτό που στην αστρολογία ονομάζεται ωροσκόπιο.

Για να ερμηνεύσει κανείς αυτό το ωροσκόπιο {ή τον γενέθλιο χάρτη} πρέπει να γνωρίζει τους νόμους της αστρολογίας, την έννοια των πλανητικών όψεων και, πέρα από αυτό, να είσαι προικισμένος με μία πολύ δυνατή διαίσθηση.

{Και είναι επίσης απαραίτητο το άτομο για το οποίο έγινε το ωροσκόπιο, να έχει υπόψη του το ρητό αστρολογικά: «Astra inclinant, nonnecessitant», που σημαίνει: «Οι πλανήτες προκαθορίζουν, αλλά δεν ορίζουν».

Που σημαίνει ότι ο άνθρωπος, με τη δύναμη της δικής του θέλησης, μπορεί να τροποποιήσει τις δικές του κλίσεις και να αποτρέψει τους κινδύνους που τον απειλούν. Μόνο αυτοί με στέκονται με σταυρωμένα χέρια πάνε συναντώντας τη Μοίρα που μαντεύει η αστρολογία.

{Οι αστρολόγοι έχουν χωρίσει τα ζώα, αποδίδοντας τα υπόλευκα στην Αφροδίτη, στον Άρη τα πουλιά με κοκκινωπό χρώμα, στον Φοίβο Απόλλωνα αυτά του μαύρου κορακιού (σχόλιο από έναν άγνωστο συγγραφέα)}.

Οι άλλες μαντικές επιστήμες, δηλαδή η φρενολογία¹⁰⁸, η χειρομαντεία, η φυσιογνωμολογία, η γραφολογία, και η εξέταση όλων των μερών του {ανθρώπινου} σώματος είναι διαγνωστικά και έχουν πολύ με-

¹⁰⁸ ΣτΜ: η μελέτη της δομής του κρανίου

γαλύτερη αξία όσο πιο οξύς είναι ο ειδικός Παρατηρητής και όσο περυσσότερο βαθειά διαισθητικός. Πρέπει να πούμε καθαρά ότι δεν υπάρχει κανένας απόλυτος κανόνας {σε τέτοια επιστήμη}. Δεν υπάρχει τίποτα μαθηματικό σε αυτά. Τα εξωτερικά σημάδια δεν είναι παρά η έκφραση μίας γενικής ή ειδικής, φυσιολογικής και ψυχικής κατάστασης του ατόμου, και τα άτομα ποικίλλουν ατελείωτα.

{Οι κύριοι πλανητικοί τύποι ανδρών είναι επτά: ο Σεληνιακός, άστατος. Ο Ερμητικός, συνετός. Ο Αφροδιτικός, χαρούμενος. Ο Ηλιακός, έξυπνος. Ο Αρειανός, αυταρχικός ο Ιοβιανός (Δίας), κόσμιος. Ο Κρουνιακός, ο Ιησούιτης. Σε αυτούς μπορεί να προστεθεί: ο Ουρανιανός, με ισχυρή θέληση (*μερικοί σπάνιοι σύγχρονοι Εσωτεριστές*). Και ο Ποσειδωνιανός, ουτοπιστής (*άνθρωπος των αιώνων που έρχονται*). Η μαντική τέχνη ασκούσαν από την πιο μακρινή αρχαιότητα από ενορατικούς {άντρες} με ανοιχτές απόψεις. Από αυτό που συνέβη συνήγαγαν τι θα ακολουθούσε.

Στις μέρες μας {1904}, υπάρχει ένας αριθμός ανθρώπων, οι λεγόμενοι χειρομάντις, χαρτομάντις {μάντις}, που διαβάζουν το μέλλον σου στις κάρτες, στις γραμμές του χεριού, στα κατακάθια του καφέ, σε ένα ποτήρι νερό, σε ασπράδι κ.λπ.

Πολλοί από αυτούς τους ανθρώπους έχουν πραγματικά ικανότητες. Αλλά δυστυχώς, όντας οι ίδιοι στο έλεος όλων των επιρροών, δεν μπορούν να αναπτύξουν τις εσωτερικές τους αισθήσεις με πλήρη ελευθερία. Κάρτες, κατακάθια καφέ, λεύκωμα, δεν έχουν αυτά καθαυτά καμμία αποτελεσματικότητα, Δεν είναι παρά ένα μέσο {παρά ένα σημείο υποστήριξης}. Τα φαινόμενα της διόρασης και της μαντείας, που αποκτώνται μέσω τέτοιων διαδικασιών, είναι ανάλογα με αυτά του μαγνητικού υπνωτισμού.

Πάρτε για παράδειγμα το κατακάθι καφέ. Ο μάντης απλώνει το κατακάθι σε ένα πιατάκι και εκεί φυσάει πάνω του παρακαλώντας σας να εστιάσετε την προσοχή σας πάνω τους. Μετά, κοιτάζει το πιατάκι και, με ένα στυλό, ή μια βελόνα, καθορίζει τις φιγούρες, ή τα σχήματα που προκύπτουν. {Τότε} σας ανακοινώνει γεγονότα και συμβάντα της προηγούμενης ζωής σας, του παρόντος του μέλλοντος. Συχνά λέει τα πράγματα σωστά. Λοιπόν τι συνέβη? Το φαινόμενο είναι μία κατάσταση πανομοιότυπη με αυτή που εμφανίζεται στην υπνοβασία. Οι αύρες

σας, οι δονήσεις σας επικοινωνήσαν με αυτές του μάντη και πήγαν να συμπυκνωθούν στα κατακάθια του καφέ. Οι εικόνες, τα σχέδια και οι μορφές των σκέψεών σας έχουν υλοποιηθεί μέσω μιας ψυχικής διαδικασίας, της οποίας το κατακάθι του καφέ είναι μόνο το ορατό αποτέλεσμα! {Έτσι δουλεύουν οι Τούρκοι μάντες στην Κωνσταντινούπολη, οι οποίοι φημίζονται ότι λένε την αλήθεια}.

Ο μαγικός καθρέφτης λειτουργεί με παρόμοιο τρόπο. Εάν είστε αρκετά ευαίσθητοι ή είστε επαρκώς προικισμένος με τη δύναμη της εξωτερίκευσης, όταν έχετε επιτύχει συγκέντρωση και προσοχή σε ένα κρυστάλλινο ποτήρι, δεν θα αργήσετε να δείτε φιγούρες, εικόνες και σκηνές κάθε είδους.

Μερικές φορές είναι απλώς το εξωτερικευμένο όνειρό σας αυτό το οποίο παρατηρείτε στο κρυστάλλινο γυαλί. Σε άλλες περιπτώσεις αυτό που αναπαράγεται στον κρύσταλλο είναι μια πραγματική σκηνή, μία σκηνή που μερικές φορές διαδραματίζεται σε πολύ μεγάλη απόσταση και για την ακρίβεια της οποίας θα είστε {αργότερα} σε θέση να βεβαιωθείτε. {Θυμηθείτε την πρόβλεψη για την αναταραχή του πληθυσμού στις Βερσαλλίες, που έγινε μέσω ενός «μαθητή» από τον θεϊκό Cagliostro, στη Ρώμη - στη βίλα Μάλτα (τόρα *Bobrinski ή delle Rose*) στις 15 Σεπτεμβρίου 1789, πρόβλεψη που πραγματοποιήθηκε στις 5 Οκτωβρίου του ίδιου έτους!}.

Στην «Αποκαλυμμένη Μαγεία», ο Baron Du Potet¹⁰⁹ μας μίλησε για τα φαινόμενα που πέτυχε ο λεγόμενος μαγικός κύκλος. Χάραξε με κάρβουνο ή κιμωλία, τις περιφέρειες ή τις γραμμές στο πάτωμα {ενός δωματίου} και κάλεσε ένα ή περισσότερα άτομα να τα κοιτάξουν. Ανάλογα με τον βαθμό ευαισθησίας τους, οι άνθρωποι δοκίμαζαν, σε μια στιγμή, διάφορες εντυπώσεις, άλλες χαρούμενες, άλλες λυπημένες και

¹⁰⁹ Ο Jules Denis, Baron du Potet ή Dupotet de Sennevoy (1796 –1881) ήταν Γάλλος εσωτεριστής. Έγινε ένας διάσημος επαγγελματίας του Μεσμερισμού (μαγεία). Οι θεωρίες που αναπτύχθηκαν για πρώτη φορά από τον Franz Mesmer και αφορούσαν τον ζωικό μαγνητισμό. Ο ζωικός μαγνητισμός, γνωστός και ως Μεσμερισμός, ήταν μια πρωτοεπιστημονική θεωρία που αναπτύχθηκε από τον Γερμανό γιατρό Franz Mesmer τον 18ο αιώνα σε σχέση με αυτό που ισχυριζόταν ότι ήταν μια αόρατη φυσική δύναμη που κατείχαν όλα τα έμβια όντα. Ισχυρίστηκε ότι η δύναμη θα μπορούσε να έχει σωματικά αποτελέσματα, συμπεριλαμβανομένης της θεραπείας. Προσπάθησε επίμονα, χωρίς επιτυχία, να επιτύχει μια ευρύτερη επιστημονική αναγνώριση των ιδεών του.

μερικές φορές ακόμη και τρομακτικές. Έβλεπαν σκηνές, από τις οποίες δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν τα μάτια τους.

Χαράσσοντας αυτές τις γραμμές, ο Du Potet συγκέντρωνε τη θέληση σε μια ιδέα ή σε μια σειρά εικόνων και αποτύπωνε πάνω στις φιγούρες που χάρασσε την ιδέα ή τις εικόνες που ήθελε να μεταδώσει στους παρευρισκόμενους, ή το όραμα των οποίων ήθελε να προσδιορίσει σε αυτούς. {Η μαγεία του Du Potet ήταν μαγνητική μαγεία, όχι τελετουργική}.

Η τελετουργική μαγεία είναι μια επιχείρηση με την οποία ο άνθρωπος προσπαθεί να αναγκάσει, μέσα από την αντίθεση των Εσωτεριστικών δυνάμεων, τις αόρατες δυνάμεις διαφορετικών τάξεων, να λειτουργήσουν όπως εκείνος απαιτεί¹¹⁰.

{Οι αποκρυφιστές καλούσαν τους ζωντανούς, οι μάγοι τα στοιχειακά, οι πνευματιστές τις ψυχές των αποσαρκωμένων, και οι θεουργοί τους Θεούς}.

Για το σκοπό αυτό, {ο χειριστής} αρπάζει {από τις αόρατες δυνάμεις}, ή - ας πούμε - αιφνιδιάζει, προβάλλοντας με την επίδραση του νόμου των αντιστοιχιών, δυνάμεις των οποίων δεν είναι καν κύριος, αλλά μπορεί να καθυποτάξει σε έκτακτους νόμους. Αυτά τα εξωτερικά σημάδια, αυτές οι πεντάλφα, αυτές οι ειδικές φιγούρες {κρυπτογραφήσεις και σημάδια} και αυτές οι συνθήκες του χρόνου και του τόπου, πρέπει να διαχειρίζονται με τη μέγιστη δυνατή αυστηρότητα, με πλήρη επίγνωση της επικινδυνότητας {η αναφορά αυτή πρέπει να υφίσταται σε κάθε προβλεπόμενο τελετουργικό}.

Καίγονται αρώματα, ζωγραφίζεται με χειρονομία {που είναι ρευστή} ή πραγματικά με μια χρωστική ουσία {κιμωλία, μαύρο μελάνι, χρωματιστά μελάνια, χρώματα}, η φιγούρα που θέλετε να εμφανισθεί.

¹¹⁰ ΣτΜ: Είναι επιβεβλημένο να αναφέρουμε αυτό που και ο συγγραφέας σημειώνει ευθέως αλλά και επαναλαμβάνει με πολλούς τρόπους σε αρκετά σημεία: Αυτές οι δυνάμεις πρέπει να διαχειρίζονται με τη μέγιστη δυνατή αυστηρότητα, με πλήρη επίγνωση της επικινδυνότητας. Αυτή η προειδοποίηση δε λείπει από κανένα σοβαρό Τυπικό του είδους. Κανείς σοβαρός μελετητής δεν πειραματίζεται με τέτοιες δυνάμεις και ο μόνος στόχος κάθε μελετητή και αναζητητή του Εσωτερισμού πρέπει να συμβαδίζει με το θείο στόχο που είναι η αποκατάσταση του πνευματικού λειτουργήματος του ανθρώπου. Αυτό δεν πραγματοποιείται με κανένα Τυπικό αυτόματα. Πραγματοποιείται μόνον με τη συνειδητή βούληση αποκατάστασης του πνευματικού λειτουργήματος, και την έμπρακτη χρήση του Ορθού Λόγου δηλ. του Λόγου που είναι συντονισμένος με το Θείο Λόγο. Κανείς σοβαρός Μητητικός Οργανισμός δεν ενθαρρύνει τέτοιες μεθόδους.

Εντείνεται η προσοχή σε μια ιδέα και περιμένει κανείς: Οι αστρικές δυνάμεις {τα στοιχειακά}, σε συνδυασμό με την ψυχική δύναμη που εκπέμπεται και με τον καπνό του θυμιάματος ή άλλης ουσίας {αρώματος}, δημιουργούν μορφές που μπορούν να αντιληφθούν οι ευαίσθητοι, και από τις οποίες οι λιγότερο ευαίσθητοι μπορεί μερικές φορές να αισθανθούν την επίδραση στο νευρικό σύστημα. {Τότε ο μάγος, που εργάζεται μόνος, ενεργεί αρχικά ως ενεργός, προβάλλοντας ιδέες. Και μετά ως δεκτικός, αντιλαμβανόμενος, μέσω του νευρικού συστήματος και της όρασής του, τη λεπτή συνειδητοποίηση τέτοιων ιδεών. Ο λευκός μάγος¹¹¹, που επιθυμεί να δει ένα αγαπημένο πρόσωπο που έχει πεθάνει, προβάλλοντας την εικόνα του ή ό,τι το μυαλό του θυμάται, το βλέπει. Και ο μαύρος μάγος, προβάλλοντας στον καπνό ενός θυμιάματος τη φιγούρα μίας όμορφης γυναίκας που συλλαμβάνει το μυαλό του, την βλέπει μπροστά του. Και στη μία και στην άλλη περίπτωση δεν είναι παρά μια εφήμερη δημιουργία, μια ψευδαίσθηση. Έτσι συμπεραίνουμε ότι σε αυτές τις περιπτώσεις μαγεία είναι ψευδαίσθηση και ο Μάγος ταχυδακτυλουργός. Σε πνευματιστικές συνεδρίες, οι εμφανίσεις των φαντασμάτων ανθρώπων αποσαρκωμένων οφείλονται στη φαντασία όσων γνωρίζουν τον αποθανόντα, φαντασία που βρίσκει την αέρινη μορφή για να το κάνει συγκεκριμένο στο εξωτερικό αστρικό ρευστό του διάμεσου}. Ο μάγος {δηλαδή ο μαθητής της μαγείας} είναι οπλισμένος με σπαθί ή σίδερο μυτερό, με το οποίο μπορεί να διαλύσει ή να αφαιρέσει τις αστρικές δυνάμεις {που προσπαθούν να διεισδύσουν σε αυτόν}.

Αυτές οι δυνάμεις συνδυάζονται και διαλύονται, όπως όλες οι δυνάμεις. Εν κατακλείδι, αυτές οι δυνάμεις περνούν από τη στατική κατάσταση στη δυναμική και τανάπαλιν.

Αλλά συμβαίνει συχνά ο επικαλών να είναι άτεχνος και ανίκανος. Τότε γίνεται θύμα της δικής του απρονοησίας έτσι ώστε οι μαγικές πρακτικές να είναι εξαιρετικά επικίνδυνες. {Κατά τη διάρκειά τους διακυβεύεται η υγεία και μερικές φορές ακόμη και η ζωή του χειριστή.

¹¹¹ ΣτΜ: Γενικά στον Εσωτερισμό ο όρος «λευκό» χρησιμοποιείται για πράξεις συμβαδίζουσες με το Θείο σχέδιο και «μαύρο» για τις ιδιοτελείς.

Αυτό λοιπόν συμβαίνει συχνά και οι περιπετειώδεις αποκρυφιστές μεταβάλλονται ξαφνικά σε ταπεινούς μυστικιστές¹¹² }.

{Οι Μάγοι έχουν τέσσερα εργαλεία, τα οποία συμβολίζονται με τα τέσσερα σύμβολα της τράπουλας: 1. Το σκήπτρο, δηλαδή το μαγικό ραβδί (*ο άσος των ραβδιών*). 2. Το κύπελλο δηλαδή το θυμιατήρι (*τα κύπελλα*). 3. Το στιλέτο, ή σπαθί, σιδερένια τρίαίνα. (*το lingam, δηλ. ο φαλλός, ή ο άσος των σπαθιών*). 4. Το νόμισμα, δηλ. το φυλαχτό, η πεντάλφα (*τα δηνάρια*)¹¹³ }.

Ο χειριστής προετοιμάζεται για μαγικά έργα μέσω διαφόρων σωματικών και ηθικών εξαγνισμών¹¹⁴. Κλείνεται στον μαγικό του κύκλο, που σχηματίζεται από τρεις ομόκεντρους κύκλους {αδιάσπαστους}, στους οποίους χαράσσει {γενικά με Εβραϊκούς ή μαγικούς χαρακτήρες} τα θεϊκά ονόματα και τα ονόματα των αγγέλων της ημέρας και της ώρας {στην οποία εργάζεται. Και, αν κάνει λάθος τώρα, αντί Αγγέλων, εμφανίζονται διάβολοι}. Ο κύκλος είναι το αληθινό του φρούριο, αφού όσο αυτός παραμένει κλεισμένος σε αυτόν, είναι προστατευμένος από επικίνδυνες επιρροές. Μόλις μπει στον κύκλο, ο χειριστής αρχίζει δυνατά την κλήση των πνευμάτων. Αυτή η κλήση παίρνει το όνομα «πρόσκληση» όταν κάνουμε ένα κατώτερο ον να εγερθεί στον εαυτό του. «Επίκληση» ονομάζεται όταν κατεβάζουμε στον εαυτό μας ένα ανώτερο Ον. Και «εξορκισμός» όταν εξαναγκάζουμε, με απειλές ή με προφορά θεϊκών ονομάτων ένα πνεύμα να εκδηλωθεί, παρά τη θέλησή του. {Ο ανθρώπινος Λόγος¹¹⁵ αποτελείται από τρία στοιχεία: τη σκέψη, τη λέξη και τον τονισμό της φωνής}. Μόλις περατωθεί η εργασία, είναι απαραίτητο να απολύσουμε και να αποχαιρετίσουμε τις επιρροές που

¹¹² ΣτΜ: Μυστικισμός μπορεί να οριστεί ως η προέκταση της Θρησκείας. Η αλλιώς η «επιστήμη» που ασχολείται με την ένωσή μας με το Θείο.

¹¹³ ΣτΜ: Η τράπουλα TARO (και ειδικά οι 22 κάρτες της ονομαζόμενης Μεγάλης Αρκάνας) αποτελεί σύμφωνα με τους Εσωτεριστές το τελειότερο Ερμητικού συμβολισμού που διαθέτει η ανθρωπότητα. Δυστυχώς ο εκφυλισμός της εποχής μας την έχει αναγάγει σε εμπορευματοποιημένη «δήθεν» πρόβλεψη από «δήθεν» γνώστες της.

¹¹⁴ ΣτΜ: Είναι χαρακτηριστικό ότι και η Θεουργία και η Ιερουργία προσπατούν προσωπική ηθική αγνότητα, διαφορετικά καθίστανται επιβλαβείς για τον Θεουργό ή τον Ιερουργό.

¹¹⁵ ΣτΜ: Ο Εσωτερισμός επιδιώκει την αποκατάσταση της χρήσης του Ορθού Λόγου από τον ζηλωτή δηλ. του Λόγου που είναι συντονισμένος με το Θείο Λόγο. Γιαυτό και η έκπτωση της πνευματικότητας του ανθρώπου ονομάστηκε «Απόλεια του Λόγου» ενώ η αποκατάστασή της «κατάκτηση του Ορθού Λόγου». Αυτός δεν έχει καμμία σχέση με τον απαραίτητο κατά τα άλλα ορθολογισμό.

εμφανίστηκαν. Μόνο μετά από αυτή την άδεια ο χειριστής μπορεί να εγκαταλείψει τον κύκλο.

Η εμπλοκή {που λέγεται και από εμάς κατάρα}, δηλ. η πραγματοποίηση από απόσταση μιας εισήγησης {εκφερόμενης} αφού έχει δημιουργηθεί μια ευαίσθητη σχέση με οποιονδήποτε τρόπο μεταξύ του εμπλεκόμενου χειριστή {της μάγισσας ή του μάγου} και του εμπλεκόμενου {ως δέκτη}, έχει μελετηθεί με ιδιαίτερο τρόπο, τα τελευταία χρόνια, από τους Εσωτεριστές.

Ο de Rochas, σε μια σειρά από περίεργα πειράματα, συνέδεσε στενά την εμπλοκή σε βαθιά ύπνωση και την εξωτερίκευση της ευαισθησίας. Ένα από τα πολλά χαρακτηριστικό {πειράματα} συνίστατο στο να δίδεται ένα κομμάτι ευαισθητοποιημένου {δηλαδή εμποτισμένου με το νευρικό υγρό του διάμεσου} κεριού που είναι μακριά από τον δέκτη για να κρατηθεί και τρυπώντας το με μία καρφίτσα {τότε} το υποκείμενο νιώθει την αίσθηση του τσιμπήματος, σαν να του δόθηκε κατευθείαν {στο δέρμα}.

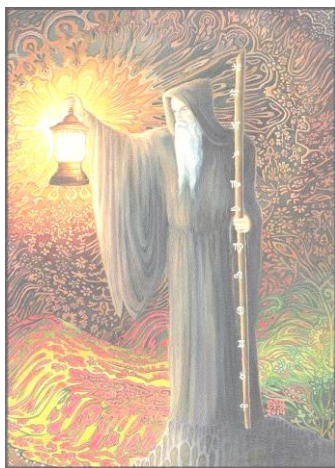
Τέλος, η πιο σημαντική πρακτική μελέτη για τον Εσωτεριστή είναι η έξοδος στο αστρικό σώμα, δηλ. δηλαδή η συνειδητή εξωτερίκευση του αστρικού σώματος. Σε αυτήν την περίπτωση, παίζουν ουσιαστικό ρόλο {δύο διαδικασίες:} προοδευτική εκπαίδευση, μέσω ειδικού καθεστώτος και αναπνευστικών πρακτικών

{Προσοχή! Μάγος αυτοδίδακτος δεν υπάρχει}.

{Ο Papus, όσον αφορά την προβολή, είναι πιο σαφής. Έγραψε (στο «*L'occultisme et le spiritualisme*», σελ. 70): «Ο άνθρωπος, μέσω μιας ειδικής αναπνευστικής εκπαίδευσης, μπορεί να συσσωρεύσει μέσα του τον νευρικό δυναμισμό. Μέσω της προσευχής, πνευματικοποιεί αυτή τη συσσωρευμένη δύναμη. Μέσω του Λόγου και, με τη δράση και τη θέληση, την κατευθύνει έξω από αυτόν. Το νευρικό τράνταγμα που προκαλεί αυτή η σειρά εκπαίδευσης παράγει μια ειδική κατάσταση, κατά την οποία ένα τμήμα του αστρικού σώματος εξωτερικεύεται και μπορεί να δράσει από απόσταση». Προσθέτει (σελ. 75): «Οι δυνάμεις που μελετώνται {στη μαγεία} είναι ανάλογες με τον μαγνητισμό και τον ηλεκτρισμό. Αλλά έχουν και ζωώδη νοημοσύνη. {Είναι τα στοιχεία}. Οι γεννιότερες αυτών των δυνάμεων είναι ζωντανά όντα». Και από την «Εισαγωγή στην επιστήμη των Μάγων» (σελ. 273), από τον Dr.

Kremmerz, σημειώνεται ότι στη φυσική μαγεία {οι μαγείες είναι δύο: η φυσική και η θεία, ή θαυματουργία} γίνεται χρήση δυνάμεων μόνον του ενσαρκωμένου ανθρώπινου πνεύματος και των κατώτερων ζώων της αστρικής ζώνης, και ότι ο μάγος χρησιμοποιεί υλοποιημένα {πηγμένα} υγρά καθώς και των αποκρουστικών ζώων του αστρικού.

Από όλα αυτά που είπαμε, μπορεί να συναχθεί ότι ο πρακτικός Εσωτερισμός απαιτεί, για την εφαρμογή του, μια σειρά από σοβαρές προσπάθειες {πρακτικές}, που βασίζονται σε μια πολύ βαθιά γνώση στις απόκρυφες δυνάμεις του ανθρώπου και της φύσης. Και μπορεί κάλλιστα να το πιστέψει κανείς ότι αξίζει - {όπως πραγματικά αξίζει} - την προσοχή κάθε ευσυνείδητου αναζητητή {του Αληθινού}.

Τ Ε Λ Ο Σ

Λίγα λόγια για τον συγγραφέα

Jean (ή Joanny) Baptiste Bricaud. (1881-1934).

Γάλλος μελετητής του Εσωτερισμού, Μαρτινιστής και Γνωστικός. Γεννήθηκε στις 11/2/1881, και προορισμένος από την οικογένειά του να γίνει ιερέας, μπήκε στα σεμινάρια του Meximieux. Εξαιτίας του ζήλου και της εξυπνάδας του διακρίθηκε για την εμβάθυνση των σπουδών του και τη μόρφωσή του. Η Εκκλησία της Ρώμης όμως δεν συμφωνούσε με την προσωπικότητά του και έτσι εγκατέλειψε τα πάντα το 1897. Μετά από μία σύντομη δραστηριότητα στο πολιτικο-μορφωτικό πεδίο συμμετείχε στο κίνημα αφύπνισης του Γνωστικισμού, υπερέχοντας σε έργα και βάθος σκέψης. Μετά το θάνατο του ιδρυτή του πρώτου Υπάτου Συμβουλίου του Μαρτινιστικού Τάγματος Gerard Encausse (Parus) και του διαδόχου του Tender, ανέλαβε ο Jean Bricaud ο οποίος μετέφερε την έδρα του Τάγματος στη Λυών. Προσπάθησε να συνδέσει οργανωτικά τον Μαρτινισμό με τη Γνωστική Εκκλησία και τον Τεκτονισμό, αλλά χωρίς επιτυχία, αφού ο Μαρτινισμός ως Μυητικός Οργανισμός δεν πρέπει να συνδέεται ούτε με συγκεκριμένο θρησκευτικό ρεύμα (τον Γνωστικισμό) ούτε με τον Τεκτονισμό που είναι ξεχωριστή γραμμή Εσωτερισμού. Το 1912 ο Monsignor (Αρχιερέας) Giraud, Επίσκοπος της Γκαλικανικής Εκκλησίας¹¹⁶, τον χειροτόνησε Ιερέα μεταδίδοντάς του την Αποστολική διαδοχή, αργότερα δε καθιερώθηκε Επίσκοπος με το όνομα Tau Jean II. Με αυτόν τον τρόπο αποδόθηκε στο ανερχόμενο τότε Γνωστικό κίνημα η Αποστολική Εκκλησιαστική διαδοχή που του έλειπε. Πέθανε στις 21 Φεβρουαρίου 1934. Η Γνωστική Εκκλησία δύναται, χάρις στον Tau Jean II (*Jean Bricaud*), να βεβαιώσει σήμερα ότι κατέχει την μακρινή Αποστολική Διαδοχή της Εκκλησίας της Αντιοχείας, κάτι το οποίο επιβεβαιώνεται και από το Ινστιτούτο Μελέτης Νέων Θρησκειών, που ελέγχεται από το Βατικανό.

¹¹⁶ ΣτΜ: *Gallicana* ονομαζόταν η Εκκλησία των υποστηριζόντων την αυτονομία των Γάλλων Καθολικών από το Βατικανό.